II

(Nelegislatívne akty)

ROZHODNUTIA

ROZHODNUTIE KOMISIE

z 26. januára 2010

o štátnej pomoci C 56/07 (ex E 15/05), ktorú Francúzsko poskytlo podniku La Poste

[oznámené pod číslom K(2010) 133]

(Iba francúzske znenie je autentické)

(Text s významom pre EHP)

(2010/605/EÚ)

EURÓPSKA KOMISIA,

so zreteľom na Zmluvu o fungovaní Európskej únie [1], a najmä na jej článok 108 ods. 2 prvý pododsek,

so zreteľom na Dohodu o Európskom hospodárskom priestore, a najmä na jej článok 62 ods. 1 písm. a),

po vyzvaní zainteresovaných strán, aby predložili pripomienky v súlade s uvedenými ustanoveniami [2],

keďže:

1. POSTUP

(1) Dňa 21. decembra 2005 Komisia schválila prevod bankových a finančných činností z podniku La Poste na jeho dcérsku spoločnosť La Banque Postale [3]. Komisia vo svojom rozhodnutí zdôraznila, že otázka neobmedzenej štátnej záruky v prospech La Poste bude byť predmetom samostatného konania.

(2) Dňa 21. februára 2006 Komisia v súlade s článkom 17 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 [4] o pravidlách vykonávania článku 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „procesné nariadenie“) informovala francúzske orgány o svojich predbežných záveroch týkajúcich sa existencie neobmedzenej štátnej záruky, ktorá pravdepodobne vyplýva z právneho postavenia podniku La Poste a predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, a vyzvala ich, aby predložili svoje pripomienky. Keďže táto predpokladaná neobmedzená štátna záruka bola v platnosti už pred 1. januárom 1958, Komisia uplatnila procesnoprávne pravidlá týkajúce sa existujúcej štátnej pomoci v súlade s článkom 1 písm. b) uvedeného procesného nariadenia [5].

(3) Komisia dostala odpoveď od francúzskych orgánov 24. apríla 2006.

(4) Dňa 4. októbra 2006 Komisia v súlade s článkom 18 procesného nariadenia vyzvala Francúzsko, aby najneskôr do 31. decembra 2008 zrušilo záruku poskytnutú podniku La Poste na základe jeho právneho postavenia na všetky jeho záväzky.

(5) Dňa 6. decembra 2006 Komisia dostala od francúzskych orgánov oznámenie, v ktorom sa popierajú závery Komisie uvedené v jej liste zo 4. októbra 2006.

(6) Po stretnutí s útvarmi Komisie zodpovednými za hospodársku súťaž (ďalej len „GR pre hospodársku súťaž“) francúzske orgány listom zo 16. januára 2007 predložili Komisii návrh zmeny a doplnenia vykonávacej vyhlášky k zákonu č. 80-539 zo 16. júla 1980 o pravidelnom penále ukladanom v správnych veciach a o výkone súdnych rozhodnutí právnickými osobami verejného práva [6] (ďalej len „zákon zo 16. júla 1980“), t. j. vyhlášky č. 81-501 z 12. mája 1981, ktorou sa vykonáva zákon zo 16. júla 1980 o pravidelnom penále ukladanom v správnych veciach a o výkone súdnych rozhodnutí právnickými osobami verejného práva [7] (ďalej len „vyhláška z 12. mája 1981“).

(7) Francúzske orgány v reakcii na žiadosť Komisie o vysvetlenie zaslali oznámenie doručené 1. februára 2007, v ktorom je vysvetlená situácia veriteľov podniku La Poste, ak by sa podnik ocitol vo finančných ťažkostiach.

(8) Oznámením z 19. marca 2007 francúzske orgány predložili dodatočný návrh, ktorého podstatou je, že sa spoločne s podnikom La Poste zaviažu uviesť v každej zmluve o financovaní a v každej verejnej ponuke cenných papierov (prospekte) podniku La Poste poznámku o neexistencii záruky.

(9) Listom z 29. novembra 2007 Komisia oznámila Francúzsku svoje rozhodnutie začať konanie podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ, pokiaľ ide o toto opatrenie (ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“).

(10) Rozhodnutie o začatí konania bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* ([8]). Komisia vyzvala zainteresované strany, aby predložili svoje pripomienky k uvedenému opatreniu.

(11) Komisia nedostala od zainteresovaných strán žiadne pripomienky v tejto veci.

(12) Komisia dostala pripomienky Francúzska listom z 23. januára 2008.

(13) Komisia uverejnila na internetovej stránke GR pre hospodársku súťaž výzvu na predloženie ponuky na uskutočnenie štúdie o neobmedzenej záruke Francúzskej republiky pre podnik La Poste. V stanovenom termíne, t. j. do 21. apríla 2008, boli doručené štyri ponuky. Štúdiou bola poverená pani Sophie NICINSKIOVÁ, univerzitná profesorka, profesorka s agregáciou verejného práva, doktorka práv a autorka publikácií na tému štátnej záruky pre verejné inštitúcie priemyselnej a obchodnej povahy. Expert (ďalej len „expert Komisie“) odovzdal svoju správu 17. novembra 2008.

(14) Po tom, čo boli v tlači uverejnené informácie o tom, že francúzska vláda prijala návrh zákona, ktorým sa schvaľuje zmena právneho postavenia podniku La Poste, sa Komisia listom z 20. júla 2009 opýtala Francúzska, či by súhlasilo s prijatím záväzku o transformácii podniku La Poste na akciovú spoločnosť podliehajúcu konaniam súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie všeobecného práva. Tým istým listom Komisia zaslala francúzskym orgánom správu svojho experta.

(15) Oznámením zaslaným 31. júla 2009 Francúzsko informovalo Komisiu, že Rada ministrov prijala 29. júla 2009 návrh zákona o podniku La Poste a o poštových činnostiach, ktorým sa ustanovuje transformácia podniku La Poste na akciovú spoločnosť od 1. januára 2010. Okrem toho francúzske orgány oznámili, že zašlú svoje pripomienky k správe experta Komisie.

(16) Po dvoch upomienkach Komisie z 9. septembra a 6. októbra 2009 Francúzsko oznámilo oznámením zaslaným 27. októbra 2009 svoje pripomienky k správe experta Komisie a predložilo stanovisko Guya CARCASSONNA, univerzitného profesora a profesora s agregáciou pre právnické fakulty (ďalej len „expert francúzskych orgánov“).

(17) Dňa 11. decembra 2009 bol podaný pozmeňujúci a doplňujúci návrh k návrhu zákona o podniku La Poste a o poštových činnostiach, ktorým sa odkladá dátum transformácie podniku na marec 2010.

2. **OPIS OPATRENIA**

(18) Zákonom č. 90-568 z 2. júla 1990 o organizácii verejnej poštovej služby a o podniku France Télécom ([9]) (ďalej len „zákon z 2. júla 1990“) sa bývalé generálne riaditeľstvo pôšt a telekomunikácií transformovalo na dve právnické osoby verejného práva: La Poste a France Télécom.

(19) Určité právnické osoby verejného práva nie sú zákonom kvalifikované ako podniky so statusom EPA (verejná inštitúcia, ktorá má právnu subjektivitu právnickej osoby) alebo EPIC (verejná inštitúcia priemyselnej a obchodnej povahy) ([10]). Týka sa to aj podniku La Poste. Vo svojom rozsudku z 18. januára 2001 (2. občiansky senát) ([11]) kasačný súd však prijal zásadu, že La Poste je podnik so statusom EPIC ([12]). Právne dôsledky takéhoto právneho postavenia podniku La Poste sú tieto:

2.1. *NEUPLATNITEĽNOSŤ KONANIA VO VECI PLATOBNEJ NESCHOPNOSTI A KONKURZNÉHO KONANIA NA PODNIK LA POSTE*

(20) Podľa článku 1 zákona z 2. júla 1990 je podnik La Poste právnickou osobou verejného práva. Vo Francúzsku právnické osoby verejného práva nepodliehajú všeobecným právnym predpisom týkajúcim sa konaní vo veciach súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie podnikov v ťažkostiach.

(21) Neuplatniteľnosť konania vo veci platobnej neschopnosti a konkurzného konania na právnické osoby verejného práva údajne vyplýva zo všeobecnej zásady nezabaviteľnosti majetku právnických osôb verejného práva uznávanej francúzskou judikatúrou od konca 19. storočia, a najmä kasačným súdom ([13]).

(22) Okrem toho v článku 2 zákona č. 85-98 z 25. januára 1985 o súdnom vyrovnaní a súdnej likvidácii podnikov ([14]) (ďalej len „zákon z 25. januára 1985“), ktorým sa vymedzuje rozsah pôsobnosti konaní súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie všeobecného práva vo Francúzsku, teraz článok L620-2 obchodného zákonníka, sa ustanovuje: „Súdne vyrovnanie a súdna likvidácia sú uplatniteľné na každého obchodníka, každú osobu zapísanú v živnostenskom registri, každého poľnohospodára a každú právnickú osobu súkromného práva.“ Zo znenia tohto článku a z toho, ako ho vykladá francúzska judikatúra ([15]), vyplýva, že kolektívne konania všeobecného práva sa neuplatňujú na právnické osoby verejného práva.

2.2. *UPLATNITEĽNOSŤ ZÁKONA ZO 16. JÚLA 1980 A ZÁSADY KONEČNEJ ZODPOVEDNOSTI ŠTÁTU ZA DLHY PRÁVNICKÝCH OSÔB VEREJNÉHO PRÁVA NA PODNIK LA POSTE*

(23) Zákon zo 16. júla 1980 je uplatniteľný na podnik La Poste považovaný podľa zákona z 2. júla 1990 za právnickú osobu verejného práva.

(24) V odseku II článku 1 zákona zo 16. júla 1980 sa ustanovuje, že „keď bola miestna samospráva alebo verejná inštitúcia odsúdená právoplatným súdnym rozhodnutím na zaplatenie peňažnej sumy, ktorej výška je stanovená v samotnom rozhodnutí, musí byť nariadená úhrada tejto sumy alebo musí byť vydaný príkaz na jej úhradu v lehote dvoch mesiacov odo dňa oznámenia súdneho rozhodnutia. V prípade nenariadenia uhradenia alebo nevydania príkazu na úhradu v uvedenej lehote vydá zástupca štátu v *départemente* alebo dozorný orgán príkaz na úhradu z úradnej moci. Pri nedostatku finančných prostriedkov zástupca štátu v *départemente* alebo dozorný orgán zašle samospráve alebo inštitúcii úradnú výzvu, aby vytvorila potrebné zdroje; ak rozhodujúci orgán samosprávy alebo inštitúcie neuvoľnil alebo nevytvoril tieto zdroje, postará sa o to zástupca štátu v *départemente* alebo dozorný orgán, ktorý v prípade potreby vydá príkaz na úhradu z úradnej moci.“

(25) V odseku 4 článku 3-1 vyhlášky z 12. mája 1981 sa ustanovuje, že „keď po uplynutí týchto lehôt ([16]) zostane úradná výzva bez odozvy, zástupca štátu alebo dozorný orgán vykoná zápis výdavku do rozpočtu samosprávy alebo verejnej inštitúcie, ktorá si neplní svoju povinnosť. V prípade potreby vytvorí potrebné zdroje buď prostredníctvom zníženia voľných rozpočtových prostriedkov určených na iné výdavky, alebo prostredníctvom zvýšenia zdrojov.“ Napokon v odseku 5 článku 3-1 uvedenej vyhlášky sa ustanovuje, že „ak miestna samospráva alebo verejná inštitúcia nenariadi uhradenie dlžnej sumy v lehote ôsmich dní od oznámenia zápisu rozpočtového prostriedku, v lehote jedného mesiaca nariadi jej uhradenie z úradnej moci zástupca štátu alebo dozorný orgán.“

(26) Uvedená vyhláška z 12. mája 1981 bola zrušená a nahradená vyhláškou č. 2008-479 z 20. mája 2008 o výkone rozsudkov ukladajúcich verejným samosprávam peňažný trest. Článok 10 novej vyhlášky však preberá ustanovenia odsekov 4 a 5 článku 3-1 vyhlášky z 12. mája 1981 ([17]). Opatrenie sa ním v podstate nemení a nedopĺňa.

(27) Okrem toho v obežníku zo 16. októbra 1989 ([18]) sa ustanovuje, že „v prípade nedostatku alebo neexistencie rozpočtových prostriedkov – situácie, ktorá je uvedená v článku 1 ods. II druhom pododseku zákona zo 16. júla 1980, je príkazca zároveň povinný informovať o tejto skutočnosti veriteľa doporučeným listom s doručenkou ešte pred uplynutím štvormesačnej lehoty, pričom musí spresniť výšku sumy, na ktorej úhradu sa vydá príkaz neskôr. Tento príkaz na úhradu sa bude vzťahovať buď na celú dlžnú sumu pri neexistencii akýchkoľvek rozpočtových prostriedkov, alebo dlžného zostatku pri nedostatku rozpočtových prostriedkov.“

(28) Zo všetkých týchto ustanovení vyplýva, že zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie vyhlášky sú určené výlučne na výkon právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorými sa odsudzuje buď štát, alebo miestna samospráva, alebo verejná inštitúcia na zaplatenie určitej peňažnej sumy. Neustanovuje sa nimi konanie vo veciach súdneho vyrovnania alebo súdnej likvidácie.

(29) Okrem toho zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie vyhlášky výslovne ustanovujú štát za orgán príslušný vo veciach vymáhania dlhov verejných inštitúcií. Štát má tieto významné právomoci: na jednej strane právomoc nariadiť z úradnej moci uhradenie verejného výdavku a na druhej strane právomoc vytvoriť dostatočné zdroje. Toto vedie k skúmaniu, do akej miery možno považovať možnosti odškodnenia veriteľov cestou domáhania sa zodpovednosti štátu pri neplnení záväzkov zo strany La Poste za formu záruky.

(30) Okrem dvoch predchádzajúcich aspektov (neuplatniteľnosť postupov uplatňovaných pri platobnej neschopnosti a uplatniteľnosť zákona zo 16. júla 1980) Komisia vo svojom rozhodnutí o začatí konania uviedla, že pravidlá vzťahujúce sa na určité podniky so statusom EPIC by sa mohli vzťahovať aj na podnik La Poste.

2.3. *PREVOD ZÁVÄZKOV ZANIKNUTÉHO PODNIKU SO STATUSOM EPIC NA INÚ VEREJNÚ INŠTITÚCIU ALEBO NA ŠTÁT*

(31) Kodifikačným predpisom č. 02-060-M95 z 18. júla 2002 o finančných a účtovných právnych predpisoch vnútroštátnych verejných inštitúcií priemyselnej a obchodnej povahy ([19]) (ďalej len „kodifikačný predpis“) sa ustanovuje, že ak sa zatvorí podnik so statusom EPIC, ktorý má autorizovaného účtovného revízora, môžu nastať dve možné situácie:

— buď starý podnik so statusom EPIC nahradí nová verejná inštitúcia, ktorá prevezme jej majetok, práva a povinnosti,

— alebo sa predpisom vyhlási zrušenie verejnej inštitúcie; v tomto prípade „predpisom o zrušení inštitúcie sa odteraz môže určiť nástupca, na ktorého prejde likvidačný zostatok, vo všeobecnosti štát“ ([20]).

(32) V príručke o finančnom zabezpečení zriaďovania, transformácie a zrušovania vnútroštátnych verejných inštitúcií a verejných záujmových skupín zo 14. novembra 2006 (ďalej len „príručka o finančnom zabezpečení“), ktorá je dostupná na internetovej stránke ministerstva financií, sa spresňuje ([21]): „Predpisom, ktorým sa zrušuje inštitúcia, sa musí výslovne ustanoviť prevod práv, majetku a záväzkov zrušenej inštitúcie na subjekt, ktorý prevezme jej činnosť alebo jej majetok (t. j. buď verejná inštitúcia, alebo štát)“. … „Všeobecnejšie sa musí ustanoviť, že nová inštitúcia nahrádza právnické osoby, ktorých činnosť preberá, v právach a záväzkoch vyplývajúcich zo zmlúv uzavretých na plnenie úloh, ktoré im boli pridelené.“

(33) Napriek tomu, že sú ustanovenia kodifikačného predpisu a príručky o finančnom zabezpečení uplatniteľné iba na podniky so statusom EPIC, ktoré majú autorizovaného účtovného revízora, určité prvky naznačujú, že aj dlhy podnikov so statusom EPIC, ktoré nemajú autorizovaného účtovného revízora, by sa pri ich zrušení previedli na štát alebo na inú verejnú inštitúciu.

(34) Podnik Charbonnages de France oznámil v poznámkach k svojim finančným účtom z 31. decembra 2000, že všetky práva a záväzky podniku so statusom EPIC sa v prípade jeho zrušenia musia previesť buď na iný verejnoprávny subjekt, alebo na samotnú francúzsku vládu a lehoty a podmienky takéhoto prevodu musí spresniť zákon, ktorým sa zruší daný podnik so statusom EPIC. Toto tvrdenie sa neobmedzuje iba na podniky so statusom EPIC, ktoré majú autorizovaného účtovného revízora; Charbonnages de France je inak podnik so statusom EPIC bez autorizovaného účtovného revízora.

(35) Okrem toho podľa názoru určitých ratingových agentúr, ak by došlo k zrušeniu ERAP (Entreprise de recherches et d'activités pétrolières) ([22]), aj keď je to tiež podnik so statusom EPIC bez autorizovaného účtovného revízora, zostatok jeho dlhu a jeho aktív by sa tiež previedol na štát. Podľa ratingovej agentúry Fitch ([23]) „ERAP ako podnik so statusom EPIC nepodlieha postupom uplatňovaným pri likvidácii. Môže byť zrušený iba legislatívnym postupom a za tohto predpokladu pripadne zostatok jeho dlhu a jeho aktív štátu.“ Podľa Moody's ([24]) ERAP nemôže byť predmetom reštrukturalizačných postupov uložených súdom, ktorý koná vo veciach týkajúcich sa súdnej likvidácie. V prípade zrušenia spoločnosti sa jej aktíva/pasíva prevedú na orgán zodpovedný za jeho zriadenie, čiže na samotný štát.

(36) So zreteľom na tieto aspekty a napriek tomu, že podnik La Poste nemá autorizovaného účtovného revízora ([25]), je potrebné preskúmať, či je zásada prevodu dlhov na štát alebo iný verejnoprávny subjekt za predpokladu likvidácie uplatniteľná na podnik La Poste, keďže je považovaný za podnik so statusom EPIC. Ak áno, v takom prípade by mal mať veriteľ záruku, že o svoju pohľadávku nepríde a mohol by sa uspokojiť s nižšou úrokovou mierou alebo poskytnúť výhodnejšie platobné podmienky a lehoty ako v prípade neexistencie takejto záruky. Takýto prevod by mal teda rovnaké účinky ako záruka.

2.4. *PRIAMY PRÍSTUP K ÚČTOM ŠTÁTNEJ POKLADNICE*

(37) Podľa agentúry Fitch ([26]) je likvidita podniku ERAP zaručená jeho okamžitým prístupom k preddavkovým účtom štátnej pokladnice. Keďže ERAP je podnik so statusom EPIC, treba preskúmať, či by aj podnik La Poste mohol mať prístup k preddavkovým účtom štátnej pokladnice.

3. PRIPOMIENKY A NÁVRHY FRANCÚZSKYCH ORGÁNOV

(38) V nadväznosti na rozhodnutie o začatí konania francúzske orgány zaslali Komisii svoje pripomienky a návrhy listom z 23. januára 2008. Tento list dopĺňa pripomienky a návrhy objasnené v predchádzajúcich listoch francúzskych orgánov ([27]) a zhrnuté v rozhodnutí o začatí konania.

3.1. *PRIPOMIENKY FRANCÚZSKYCH ORGÁNOV*

(39) Francúzske orgány popierajú na jednej strane existenciu záruky a na druhej strane existenciu výhody pre La Poste.

3.1.1. NEEXISTENCIA ZÁRUKY

(40) Podľa francúzskych orgánov sa jednak verejným inštitúciám neposkytuje z dôvodu ich právneho postavenia automatická záruka (A) a jednak je úvaha Komisie v rozhodnutí o začatí konania nesprávna (B).

A. ***Verejným inštitúciám sa z dôvodu ich právneho postavenia neposkytuje žiadna automatická záruka*** ([28]).

(41) Po prvé, v žiadnom predpise ani rozhodnutí nie je stanovená zásada, podľa ktorej by štát zásadne neobmedzene ručil za dlhy podnikov so statusom EPIC.

(42) Po druhé, judikatúra sa vyjadrila k neexistencii záruk. Najmä Štátna rada rozhodla v rozsudku týkajúcom sa spoločnosti *Société de l'hôtel d'Albe* ([29]), že „Office national du tourisme (Národný úrad cestovného ruchu), ktorý je právnickou osobou občianskeho práva a má finančnú autonómiu…, je verejná inštitúcia, že v dôsledku toho nie je štát povinný zaplatiť dlhy tejto inštitúcie; že minister verejných prác oprávnene odmietol vyhovieť žiadosti [veriteľa]." K rovnakému záveru sa údajne dospelo v spojitosti s miestnymi samosprávami v dvoch rozhodnutiach štátnej rady vo veci *Campoloro* ([30]).

(43) Po tretie, ústavným zákonom z 1. augusta 2001 o rozpočtových pravidlách ([31]) (ďalej len „ÚZRP") sa ustanovuje, že záruku možno zriadiť iba ustanovením rozpočtových pravidiel ([32]). Preto sa podľa experta francúzskych orgánov ([33]) po úplnom nadobudnutí účinnosti ÚZRP 1. januára 2005 nemohla zo zákona poskytnúť žiadna implicitná záruka. Na dlhy podniku La Poste vzniknuté po 1. januári 2005 sa preto implicitná záruka údajne nevzťahuje. Pokiaľ ide o pohľadávky, ktoré vznikli pred 1. januárom 2005, expert francúzskych orgánov sa domnieva, že pri neexistencii rozhodnutia o spore nie je možné určiť, či neplatnosť implicitných záruk poskytnutých pred 1. januárom 2005, ktorých poskytnutie nebolo výslovne povolené rozpočtovým zákonom, možno alebo nemožno vylúčiť v rámci dodržania ústavne chránených práv veriteľov.

(44) Po štvrté, ak by podniky so statusom EPIC dostali štátnu záruku, zmena ich právneho postavenia by si vyžadovala zaviesť opatrenia na ochranu práv veriteľov. Takýto mechanizmus však nebol nikdy zavedený. Naopak pri transformácii inštitúcie Administration des postes et télécommunications (Správa pôšt a telekomunikácií) na nezávislú právnickú osobu (La Poste) k 1. januára 1991 poskytol štát vyhláškou z 31. decembra 1990 explicitnú záruku za dlhy, ktoré vznikli pred 31. decembrom 1990 a previedli sa na podnik La Poste. To by vraj nebolo bývalo potrebné, keby podnik La Poste ako inštitúcia považovaná za podnik so statusom EPIC štatutárne získal štátnu záruku. Zároveň sa prijali zákony a iné právne predpisy, ktorými sa povoľuje štátna záruka na niektoré činnosti podnikov ERAP a *Agence française du développement* (Francúzska agentúra pre rozvoj), ktoré majú obe status EPIC.

(45) Francúzske orgány napokon citujú článok ([34]) pána Labetoullea, bývalého predsedu právnej sekcie Štátnej rady. Podľa p. Labetoullea „v práve neexistuje žiadne automatické priznanie, poskytnutie a stanovenie rozsahu tejto záruky [štátnej záruky, ktorá by sa plnoprávne vzťahovala na verejné inštitúcie štátu]."

B. ***Úvaha Komisie o existencii záruky je nesprávna*** ([35])

a) **Úhrada jednotlivých pohľadávok nie je zaručená**

1. *Zákon zo 16. júla 1980 nemôže založiť záruku*

(46) Podľa francúzskych orgánov ([36]) sa zákonom zo 16. júla 1980 udeľuje dozornému orgánu právomoc nahradiť výkonný orgán osoby, ktorý túto osobu zastupuje. Dozorný orgán preto môže vykonávať len právomoci, ktoré nezahŕňajú možnosť disponovať štátnym rozpočtom. V zákone zo 16. júla 1980 sa teda nestanovuje žiadna povinnosť štátu vynaložiť vlastné prostriedky.

(47) Na podporu tohto výkladu francúzske orgány uvádzajú prípravné práce na zákone zo 16. júla 1980. Počas rozpráv o tomto zákone sa vláda postavila proti zmenám a doplneniam, ktoré by ukladali štátu povinnosť poskytnúť územnej samospráve, ktorej prostriedky by neboli dostatočné, mimoriadny grant na účely výkonu súdneho rozhodnutia.

(48) Francúzske orgány tiež odkazujú na články právnej doktríny ([37]). V týchto článkoch sa upozorňuje, že výrazom „*postará sa o to*" uvedeným v článku 1 zákona zo 16. júla 1980 sa odkazuje na právomoc „substitúcie", pri ktorej „má nahrádzajúci subjekt v zásade rovnaké právomoci ako nahrádzaný subjekt", pričom poskytnutie mimoriadneho grantu je „mimo rozsahu uplatnenia právomoci substitúcie", a preto sa neustanovuje zákonom zo 16. júla 1980.

(49) Francúzske orgány napokon citujú rozhodnutia Štátnej rady z 10. novembra 1999 ([38]) a z 18. novembra 2005 ([39]) vo veci *Campoloro*. Štátna rada údajne usúdila, že nahradenie obce, ktorá si neplní svoje povinnosti, štátom vo finančných záležitostiach nie je na zozname povinností uložených zákonom zo 16. júla 1980. Okrem toho pri skúmaní, či existuje dôvod na uplatnenie zodpovednosti štátu z jediného dôvodu zavinenia, navyše z hrubej nedbanlivosti, Štátna rada zo zásady vylúčila akúkoľvek formu zodpovednosti „zo zákona“, a teda akúkoľvek formu záruky.

2. *Nie je možné domáhať sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu iba na základe nedostatku aktív*

(50) Okrem toho francúzske orgány tvrdia, že možnosti odškodnenia veriteľov právnických osôb verejného práva na základe uplatnenia zodpovednosti za obmedzujúcich podmienok nemožno považovať za formu záruky. Záruka predpokladá, že ručiteľ prevezme záväzok požívateľa záruky. Ak je potrebné vziať na seba zavinenie alebo v prípade zodpovednosti bez zavinenia dôsledky vlastného konania, nemôže ísť o záruku.

(51) Francúzske orgány ďalej tvrdia, že v každom prípade sa zodpovednosti štátu nemožno domáhať iba z toho dôvodu, že prefekt alebo dozorný orgán nemohol prijať žiadne opatrenie, ktoré by bolo schopné umožniť úhradu pohľadávky z dôvodu finančnej a majetkovej situácie samosprávy alebo verejnej inštitúcie.

(52) Pokiaľ ide o zavinenie, najmä o hrubú nedbanlivosť, ak prefekt alebo dozorný orgánu neuplatnia svoje právomoci v prípade, že prostredníctvom žiadneho opatrenia nie je možné uhradiť pohľadávku samosprávou alebo verejnou inštitúciou, toto nemôže byť samo osebe protiprávne.

(53) Pokiaľ ide o zodpovednosť bez zavinenia, k jej vylúčeniu vedú najmenej tieto dva aspekty:

— Po prvé, zodpovednosti osoby, od ktorej sa požaduje náhrada škody, je možné sa domáhať iba v prípade, že konanie (vrátane nekonania), ktoré sa jej pripisuje, bolo priamou príčinou škody. Teda pri nedostatku aktív nie je pôvodom škody, ktorú utrpel veriteľ, konanie alebo nekonanie zo strany správneho orgánu, ale platobná neschopnosť samosprávy alebo verejnej inštitúcie.

— Po druhé, zodpovednosť bez zavinenia sa odvodzuje od zásady rovnosti pred verejnými bremenami. Teda podľa francúzskych orgánov je v tomto prípade ťažké rozlíšiť v čom by sa škoda, ktorú utrpel veriteľ, mohla prejaviť ako narušenie rovnosti pred verejnými bremenami. Na rozdiel od prípadu, ktorý viedol k judikatúre vo veci *Couitéas* ([40]), by sa v tomto prípade žiadny orgán štátu nerozhodol nevykonať rozsudok z dôvodov všeobecného záujmu. Ide o prípad, keď by nebolo možné, aby verejný orgán prijal opatrenia umožňujúce vykonať súdne rozhodnutie z praktických dôvodov, a nie z dôvodov požiadaviek všeobecného záujmu. Podľa francúzskych orgánov domáhanie sa zodpovednosti pre porušenie rovnosti pred verejnými bremenami preto nemôže vyplynúť iba z platobnej neschopnosti. Pokiaľ ide o argument, ktorý Komisia poskytla v odôvodnení 59 svojho rozhodnutia o začatí konania, že „keby zástupca štátu uprednostnil zachovanie nepretržitého poskytovania verejnej služby pred právom veriteľa na splatenie svojej pohľadávky, nie je vylúčené, že by bolo možné dovolávať sa objektívnej zodpovednosti štátu“, francúzske orgány uznávajú, že požiadavka nepretržitého poskytovania verejnej služby sa ukladá zástupcovi štátu pri uplatňovaní postupu podľa zákona zo 16. júla 1980. Podľa francúzskych orgánov by sa veriteľ aj v prípade, keby sudca nariadil jeho odškodnenie, ocitol v dôsledku takéhoto odškodnenia v rovnakej situácii, v akej by bol pri uplatnení všeobecných právnych predpisov, pretože v tomto poslednom prípade by sa daný majetok previedol a zbor veriteľov by dostal zodpovedajúcu sumu. Veriteľovi by z toho teda nevyplynula žiadna výhoda.

b) **[…]** (*)

1. *Neuplatniteľnosť konaní vo veciach súdneho vyrovnania a likvidácie všeobecného práva na právnické osoby verejného práva nevylučuje možnosť konkurzu podniku so statusom EPIC alebo konkurzného konania voči nemu*

(54) Podľa francúzskych orgánov Komisia zakladá svoju analýzu na svojom oznámení z roku 2000 o štátnej pomoci vo forme záruk ([41]), a najmä na jeho bode 2.1.3, v ktorom sa uvádza, že „Komisia považuje za pomoc vo forme záruky aj výhodnejšie úverové podmienky, ktoré získali podniky, ktorých právne postavenie vylučuje možnosť konkurzného konania alebo konania vo veci platobnej neschopnosti alebo výslovne predpokladá štátnu záruku alebo krytie strát štátom.“

(55) Francúzske orgány berú na vedomie, že ustanovenia zmluvy majú prednosť pred oznámením z roku 2000 o štátnej pomoci vo forme záruk, pričom zdôrazňujú dva aspekty, ktoré podľa nich v tomto prípade zbavujú toto oznámenie významu:

— v oznámení o štátnej pomoci vo forme záruk z roku 2000 sa zdôrazňuje, že prípadná pomoc by vyplynula z „výhodnejších úverových podmienok“, ktoré možno pripísať vylúčeniu možnosti konkurzného konania, ale Komisia vraj nepreukázala existenciu takýchto „výhodnejších úverových podmienok“,

— v oznámení o štátnej pomoci vo forme záruk z roku 2000 sa uvádza prípad, keď právne postavenie vylučuje akékoľvek konkurzné konanie alebo konanie vo veci platobnej neschopnosti, a nie individuálne konanie; Komisia údajne nepreukázala, že La Poste nemôže zbankrotovať a ani to, že nie je možné žiadne konanie vo veci platobnej neschopnosti.

(56) Podľa francúzskych orgánov je zákon z 25. januára 1985 len procesným zákonom. Skutočnosť, že podnik so statusom EPIC nepatrí do rozsahu jeho pôsobnosti, neznamená, že sa podnik so statusom EPIC nemôže nachádzať v situácii platobnej neschopnosti, a zákon ani nezakazuje uplatnenie voči nemu *ad hoc* konania vo veci súdneho vyrovnania, likvidácie alebo konkurzu.

2. *Uplatnením „postupu“ ustanoveného zákonom zo 16. júla 1980 namiesto kolektívneho konania všeobecného práva sa veriteľovi neposkytuje žiadna výhoda*

(57) Po analýze odôvodnenia 68 rozhodnutia o začatí konania francúzske orgány dospeli k záveru, že pri posudzovaní, či sa uplatnením osobitného postupu v prípade platobnej neschopnosti poskytuje subjektu, ktorý podlieha tomuto postupu, výhoda oproti podnikom podliehajúcim obchodnému právu, Komisia uplatňuje dve kritériá:

— kritérium zverejnenia: postup, ktorý sa uplatňuje v prípade platobnej neschopnosti, sa má vymedziť a zverejniť,

— kritérium rovnocennosti: týmto postupom má byť buď postup podľa súkromného práva, alebo postup, ktorým sa veriteľom La Poste poskytnú práva, ktoré nie sú väčšie ako práva, ktoré by mali podľa obchodného práva.

(58) Napriek tomu, že francúzske orgány spochybňujú potrebu splniť tieto dve kritériá ([42]), keďže Komisia tieto kritériá považuje za potrebné a dostatočné, francúzske orgány ich použili pri posudzovaní, či sa prostredníctvom uplatnenia ustanovení zákona zo 16. júla 1980 zvýhodňujú veritelia verejnoprávnych subjektov oproti veriteľom podnikov podliehajúcich kolektívnym konaniam všeobecného práva.

(59) Pokiaľ ide o kritérium zverejnenia, francúzske orgány sa domnievajú, že ratingové agentúry správne určili postup ustanovený zákonom zo 16. júla 1980 ako uplatniteľný v prípade platobnej neschopnosti podniku so statusom EPIC, ako to potvrdzujú ratingy, ktoré Komisia uviedla v súvislosti s podnikom ERAP.

(60) Pokiaľ ide o kritérium rovnocennosti, francúzske orgány odlišujú prípad, keď je uplatniteľná požiadavka nepretržitého poskytovania verejnej služby, od prípadu, keď takáto požiadavka nie je uplatniteľná.

i) „Postup“ ustanovený zákonom zo 16. júla 1980 posúdený na základe testu rovnocennosti – s výnimkou požiadavky nepretržitého poskytovania verejnej služby

(61) Keby podľa francúzskych orgánov podnik La Poste nebol schopný splácať svoje dlhy a keby nebola uplatniteľná žiadna požiadavka nepretržitého poskytovania verejnej služby, uplatnil by sa tento postup: v nepravdepodobnom prípade preukázaných finančných ťažkostí by bol podnik nútený skôr, ako by sa dostal do situácie nedostatku aktív, najprv začať rokovať s veriteľmi s cieľom vytvoriť plán ozdravenia pasív. Keby sa potom tento plán považoval za neuspokojivý alebo by neumožňoval odstrániť finančné ťažkosti a neexistovala by nová dohoda s veriteľmi, títo veritelia – alebo niektorí z nich – by sa mohli obrátiť na príslušný súd, aby dosiahli odsúdenie dlžníka, a teda uznanie svojej pohľadávky. Mal by sa teda uplatniť postup ustanovený zákonom zo 16. júla 1980. Tento postup by v prípade potreby mohol viesť k tomu, že dozorný orgán by nahradil výkonný orgán podniku La Poste, aby prijal opatrenia nevyhnutné na splatenie jeho dlhov z prostriedkov inštitúcie. Keby bol postup ustanovený zákonom zo 16. júla 1980 znemožnený nedostatkom aktív podniku La Poste a dozorný orgán by preto nemohol vytvoriť potrebné prostriedky na zaplatenie dlžnej sumy, pretože by už nemal žiadne aktíva na odpredaj, postup podľa zákona zo 16. júla 1980 by sa ukončil.

(62) Podľa francúzskych orgánov by preto uplatnenie „postupu“ podľa zákona zo 16. júla 1980 za predpokladu, že nie je uplatniteľná žiadna požiadavka na verejnú službu, mohlo viesť k speňaženiu všetkých aktív podniku La Poste, ale v prípade nedostatku aktív by tento postup neumožnil vyplatiť všetkých veriteľov

podniku La Poste. Na konci tohto postupu by veritelia subjektu, ktorý podlieha zákonu zo 16. júla 1980, celkovo získali späť rovnakú sumu ako veritelia subjektu, ktorý podlieha obchodnému právu, t. j. sumu pochádzajúcu zo speňaženia aktív.

(63) Tento postup sa od postupu uplatniteľného v obchodnom práve údajne líši iba týmito dvoma aspektmi:

— absencia hromadného spracovania veriteľov: na rozdiel od postupu podľa súkromného práva, pri ktorom sa pohľadávky spracúvajú hromadne a veritelia sa uspokojujú prednostne v zostupnom poradí a v pomere k disponibilným sumám, sa postup ustanovený zákonom zo 16. júla 1980 vyznačuje tým, že veriteľovi umožňuje chrániť jeho práva iba žaloba veriteľa. Z logiky zákona zo 16. júla 1980 vyplýva, že „kto prv príde, prv melie“,

— funkciu rovnocennú funkcii likvidátora a súdneho správcu preberá zástupca štátu, ktorý je pod kontrolou správneho sudcu (kontrola hrubej nedbanlivosti, ako ju ustanovila Štátna rada v rozsudku vo veci *Campoloro* vynesenom v novembri 2005).

(64) Francúzske orgány sa domnievajú, že po skončení postupu už nemajú veritelia k dispozícii opravné prostriedky. Podľa francúzskych orgánov sa totiž zodpovednosti štátu nemožno domáhať iba na základe nedostatku majetku. Rovnako pri postupe podľa súkromného práva veritelia po skončení súdnej likvidácie ([43]) „neuplatňujú svoje právo na individuálne konanie“, s výhradou výnimky.

ii) Postup ustanovený zákonom zo 16. júla 1980 posúdený na základe testu rovnocennosti vzhľadom na požiadavku nepretržitosti poskytovania verejnej služby

(65) Pokiaľ by sa mala zabezpečiť nepretržitosť poskytovania verejnej služby, francúzske orgány pripúšťajú, že zástupca štátu by sa pri výkone právomocí, ktoré mu udeľuje zákon zo 16. júla 1980, mohol rozhodnúť, že sa nepredajú určité aktíva potrebné na plnenie poslania verejnej služby. Skutočnosť, že by sa neuskutočnil predaj určitého majetku z dôvodov súvisiacich s požiadavkou nepretržitosti poskytovania verejnej služby, by sa prejavila, keby nebola predmetom odškodnenia zo strany štátu, menším speňažením aktív a zodpovedajúcim znížením súm vymáhateľných zo strany veriteľov. Takýmto postupom by sa veriteľom podniku La Poste neudelili práva väčšie ako práva, ktoré by mali podľa obchodného práva. Podľa francúzskych orgánov je preto kritérium rovnocennosti určené Komisiou *a fortiori* splnené.

(66) Francúzske orgány však pripúšťajú, že za tohto predpokladu je domáhanie sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu možné a môže viesť k odškodneniu veriteľov do výšky škody, ktorú utrpeli, to znamená najviac do výšky predajnej ceny aktív, o ktorých zástupca štátu podľa zákona rozhodol, že sa nepredajú. Podľa francúzskych orgánov by však toto prípadné odškodnenie nemalo za následok nič iné ako to, že by sa veriteľ ocitol v situácii, aká by vyplynula z uplatnenia všeobecného práva a z hľadiska testu rovnocennosti by mu teda nebolo možné udeliť väčšie práva ako sú tie, ktoré by mal podľa všeobecného práva.

(67) Francúzske orgány dospeli k záveru, že postup ustanovený zákonom zo 16. júla 1980 spĺňa kritériá rovnocennosti a zverejnenia, ktoré určila Komisia a ktoré sú dostatočné na vylúčenie existencie výhody. Domnievajú sa, že nie je opodstatnené priamo podrobiť La Poste ťažkému a zložitému postupu podľa všeobecného práva.

3. *Texty citované Komisiou o situácii v oblasti záväzkov po vyčerpaní prostriedkov inštitúcie sa na podnik La Poste nevzťahujú*

(68) Podľa francúzskych orgánov sa texty, ktoré uviedla Komisia v rozhodnutí o začatí konania, najmä v odôvodnení 69, na podnik La Poste nevzťahujú a ani ich naň nemožno uplatniť.

3.1.2. NEEXISTENCIA VÝHODY

(69) Podľa francúzskych orgánov sa analýza Komisie týkajúca sa existencie selektívnej výhody rozvíja v týchto dvoch rovinách:

— v rovine nesprávnej úvahy, ktorá je založená na oznámení o štátnej pomoci vo forme záruk z roku 2000,

— v rovine analýzy pravdepodobného vplyvu uvádzaného opatrenia na ratingové agentúry.

A. ***Oznámenie Komisie o štátnej pomoci vo forme záruk z roku 2000 neumožňuje v tomto prípade usúdiť existenciu pomoci***

(70) Francúzske orgány sa domnievajú, že v odôvodnení 77 rozhodnutia o začatí konania, sa Komisia dopustila chyby pri výklade bodu 2.1.3 oznámenia o štátnej pomoci vo forme záruk z roku 2000. Podľa francúzskych orgánov sa v bode 2.1.3 predpokladá, že v prípade podniku, ktorého právne postavenie vylučuje možnosť konkurzného konania alebo konania vo veci platobnej neschopnosti, ak tento podnik získal

výhodnejšie úverové podmienky, zakladajú tieto podmienky vznik pomoci vo forme záruky. Podľa francúzskych orgánov v bode 2.1.3 oznámenia Komisie o štátnej pomoci vo forme záruk z roku 2000 nič nenaznačuje, že by sa Komisia domnievala, že skutočnosť, že právne postavenie podniku vylučuje možnosť konkurzného konania, nevyhnutne vedie k tomu, že tento podnik získal finančne výhodnejšie podmienky.

(71) Okrem toho sa francúzske orgány domnievajú, že bod 2.1.3 oznámenia Komisie z roku 2000 o štátnej pomoci vo forme záruk sa nevzťahuje na podnik La Poste, pretože toto oznámenie sa týka prípadu, keď právne postavenie vylučuje akékoľvek konkurzné konanie alebo konanie vo veci platobnej neschopnosti a nie individuálne konanie. Podľa francúzskych orgánov teda Komisia nepreukázala, že La Poste nemôže zbankrotovať, a nepreukázala ani to, že nie je uplatniteľné žiadne konanie.

B. ***Nemožnosť pripísania výhody a neexistencia štátnych prostriedkov***

(72) V odôvodnení 79 rozhodnutia o začatí konania Komisia poukazuje na vplyv ratingových agentúr na úverové podmienky získané podnikmi.

(73) Po upozornení na slabé stránky ratingových agentúr francúzske orgány tvrdia, že ak nie je stanovisko ratingovej agentúry podložené presnou analýzou platného právneho rámca, nemôže spôsobiť vznik výhody, ktorú možno pripísať štátu a ktorá môže predstavovať štátnu pomoc. Okrem toho aj keby toto posúdenie prakticky umožnilo podniku so statusom EPIC výhodný prístup k úveru, týmto by sa mu právne a ani v skutočnosti neposkytol žiadny prístup k štátnym prostriedkom, čo je nevyhnutným predpokladom hodnotenia opatrenia ako štátnej pomoci.

(74) Francúzske orgány dodávajú, že analýzy sa neuskutočnili v objektívnej rovine, ale spočívajú na subjektívnom posúdení toho, čo by v prípade ťažkostí daného podniku predstavovalo štátnu podporu.

C. ***Argumentácia dokola***

(75) Podľa francúzskych orgánov sa argumentácia Komisie točí dokola:

— Komisia sa pri preukazovaní hospodárskej výhody opierala najmä o výroky ratingových agentúr,

— trh a ratingové agentúry zohľadnili neexistenciu štátnej záruky pre podnik La Poste, ale naďalej vyjadrovali pochybnosť, ktorá mala svoj pôvod výlučne v stanovisku Komisie.

D. ***Neexistencia vplyvu na rating podniku La Poste***

(76) Podľa francúzskych orgánov sa rozhodnutím o začatí konania v každom prípade nedokazuje, že rating podniku La Poste je z dôvodu údajnej neobmedzenej štátnej záruky vyšší.

a) **Doktrína ratingových agentúr nestačí na preukázanie akéhokoľvek vplyvu**

(77) Francúzske orgány uvádzajú viacero pripomienok k štúdii agentúry Standard and Poor's s názvom *Influence of Government Support on Ratings*, o ktorej sa zmieňuje Komisia v odôvodnení 80 rozhodnutia o začatí konania. V tejto štúdii agentúra Standard and Poor's rozlišuje niekoľko kategórií *government supported postal companies*; klasifikácia určuje metodiku, ktorú Standard and Poor's používa na určenie ratingu uvedeného subjektu.

(78) Francúzske orgány zdôrazňujú, že príslušnosť ku kategórii 1 ([44]) zodpovedá rozsiahlym kritériám, akými sú charakter činnosti alebo hospodárske a sociálne prostredie, ale neodvoláva sa na status hodnoteného hospodárskeho subjektu.

(79) Francúzske orgány uvádzajú, že francúzska pošta a talianska pošta boli 22. novembra 2004 zaradené do kategórie 2 ([45]). Francúzske orgány z dokumentu Standard and Poor's vyvodzujú, že finančná výkonnosť podniku Poste Italiane neodôvodňovala rating talianskej pošty. Podľa francúzskych orgánov teda talianska pošta získala rating ovplyvnený ratingom svojho majiteľa, a to aj napriek tomu, že Poste Italiane má status SpA podľa všeobecného práva.

(80) Francúzske orgány zdôrazňujú, že agentúra Standard and Poor's nakoniec zaradila podnik La Poste do kategórie 3 ([46]). Podľa francúzskych orgánov významné reformy uskutočňované od konca roku 2004 postupne priviedli agentúru Standard and Poor's k tomu, aby podnik La Poste zaradila do tejto tretej kategórie. Francúzske orgány z toho vyvodzujú, že nemožno preukázať, že rating podniku La Poste je pričítateľný iba jeho právnemu postaveniu alebo nejakému mechanizmu štátnych záruk a že tento rating môže zakladať vznik štátnej pomoci.

(81) Francúzske orgány však pripúšťajú, že štúdie agentúry Standard and Poor's z roku 2004 vyvolali otázku právneho postavenia podniku La Poste. Francúzske orgány ale uisťujú, že výmena informácií, ktorú potom uskutočnili s agentúrou Standard and Poor's, vraj umožnila túto otázku objasniť. Francúzske orgány tiež upozornili agentúru Fitch na neexistenciu akejkoľvek štátnej záruky vzťahujúcej sa na podnik La Poste, na základe čoho táto agentúra znova preskúmala uvedenú otázku.

b) **V súkromnej sfére sa množia prípady, keď je rating dcérskej spoločnosti spojený s ratingom materskej spoločnosti**

(82) Podľa francúzskych orgánov sa vplyv prítomnosti majoritného a stabilného akcionára, ktorý zaznamenali ratingové agentúry v prípade Poste Italiane nezávisle od akejkoľvek štatutárnej zvláštnosti, prejavuje v prípade skupín súkromnoprávnych podnikov. Francúzske orgány uvádzajú ako príklad správu Standard and Poor's z 3. decembra 2003 o AGF ([47]), správu o Volkswagen Bank GmbH ([48]) a správu o VWFS ([49]). Podľa francúzskych orgánov takýto prístup nie je preto v žiadnom prípade zvláštnosťou verejného sektora.

c) **Rating podniku La Poste by sa v prípade zmeny právneho postavenia nezmenil**

(83) Prostredníctvom analýzy ratingového hodnotenia podniku La Poste agentúrou Standard and Poor's sa francúzske orgány usilujú dokázať, že toto hodnotenie nezávisí od právneho postavenia podniku La Poste.

(84) Po prvé, francúzske orgány poukazujú na to, že vo chvíli, keď vyslovili svoje pripomienky, agentúra Standard and Poor's udelila podniku La Poste rating AA – so stabilným výhľadom. Zníženie ratingu odôvodnila agentúra Standard and Poor's budúcim zhoršením finančnej štruktúry skupiny, ktoré súvisí s platbou 2 miliárd EUR na reformu financovania dôchodkov úradníkov, ako aj „najväčšou autonómiou podniku La Poste vo vzťahu k jeho akcionárovi". Podľa francúzskych orgánov by sa toto zhoršenie, ku ktorému nedošlo pri príležitosti vývoja právneho postavenia podniku La Poste, nedalo vysvetliť, keby bol rating La Poste iba dôsledkom jeho právneho postavenia.

(85) Po druhé, napriek spresneniu ([50]) agentúry Standard and Poor's v jej ratingom hodnotení z 3. apríla 2007 uvedenom v odôvodnení 84 rozhodnutia o začatí konania francúzske orgány ťažko chápu, ako by podnik La Poste, keby mu bola poskytnutá štátna záruka, mohol získať rating o 3 triedy (notches) nižší ako rating štátu. Podobne ak ratingové agentúry vykladali ustanovenia zákona zo 16. júla 1980 ako vytvárajúce mechanizmus, ktorý možno považovať za štátnu záruku, francúzske orgány potom nechápu, ako mohli byť územné samosprávy ohodnotené ratingom BBB+, keď najvyšší nadriadený orgán získal rating AAA.

(86) Po tretie, francúzske orgány zdôrazňujú, že ratingové hodnotenie zo strany agentúry Standard and Poor's z 3. apríla 2007 je založené na vymenovaní silných a slabých stránok podniku, v ktorom nie je zmienka o právnom postavení. Oba aspekty, o ktorých sa zmieňuje agentúra Standard and Poor's na podporu ratingového hodnotenia, t. j. hospodársky význam poslania verejnej služby podniku La Poste a „strong shareholder backing", sú vraj skutočnosti líšiace sa od právneho postavenia podniku La Poste. Podľa francúzskych orgánov totiž „strong shareholder backing" neznamená finančnú podporu v rozpore s právom Únie, ale záujem štátu na rozvoji podniku La Poste za podmienok „at arm's length" ([51]). Francúzske orgány na základe toho dospeli k záveru, že právne postavenie nepredstavuje podstatný prvok ratingu.

(87) Po štvrté, francúzske orgány pripomínajú, že v tom istom ratingovom hodnotení z 3. apríla 2007 ratingová agentúra spresňuje, že aj naďalej používa metodiku „top down", ktorá umožňuje udeliť subjektu rating, ktorý je až o dve triedy nižší ako rating štátu. Podľa agentúry je táto metodika opodstatnená, pretože v strednodobom časovom horizonte by mal štát zostať 100 % akcionárom podniku La Poste. Francúzske orgány z toho usúdili, že tento prístup nie je nijako odôvodnený právnym postavením podniku La Poste. Napokon, opierajúc sa o citáciu agentúry Standard and Poor's ([52]), francúzske orgány tvrdia, že nie zmena právneho postavenia, ale otvorenie kapitálu viedlo agentúru Standard and Poor's k tomu, aby v prípade podniku La Poste prijala metodiku *bottom-up*. Dodávajú, že takáto zmena metodiky nemusí nevyhnutne znamenať zmenu ratingu vzhľadom na očakávané zlepšenie základných ekonomických ukazovateľov podniku La Poste.

(88) Po piate, francúzske orgány pripomínajú, že výhľad stanovený ratingovou agentúrou je stabilný napriek konaniu, ktoré Komisia začala v súvislosti s neobmedzenou štátnou zárukou, ktorá bola údajne poskytnutá podniku La Poste na základe jeho právneho postavenia. Teda ak by malo právne postavenie vplyv na platobnú schopnosť podniku, výhľad jeho zmeny by sa mal považovať za negatívny, a nie stabilný výhľad. Okrem toho Standard and Poor's odôvodňuje stabilný výhľad skutočnosťou, že štát by mal v najbližších dvoch rokoch zostať 100 % akcionárom podniku, a to napriek možnej zmene právneho postavenia. Opierajúc sa o inú citáciu Standard and Poor's ([53]) francúzske orgány usúdili, že pri určovaní vývoja ratingu vzala agentúra Standard and Poor's do úvahy vlastnú výkonnosť podniku a možnosť zmeny, pokiaľ ide o držbu akcií podniku, a nie možnú zmenu právneho postavenia.

(89) Po šieste, citujúc ďalší úryvok z ratingového hodnotenia agentúry Standard and Poor's z roku 2007 ([54]), francúzske orgány zdôrazňujú, že ratingová agentúra neprijíma tvrdenie Komisie, že právne postavenie má za následok zlepšenie finančných podmienok poskytnutých podniku La Poste. Opierajúc sa o citáciu agentúry Standard and Poor's, že „Ratingy podniku La Poste neboli ovplyvnené týmto odporúčaním, pretože sa domnievame, že zmena v právnom postavení podniku La Poste nevyhnutne neodráža zníženie značnej štátnej podpory, ktorá stojí v pozadí ratingov podniku La Poste a ktorú znovu potvrdili nedávne rozhodnutia vlády" ([55]), francúzske orgány usudzujú, že právne postavenie podniku La Poste neovplyvnilo jeho rating.

E. ***Neexistencia vplyvu na podmienky financovania podniku La Poste***

(90) Francúzske orgány napokon skúmajú skutočné podmienky financovania podniku La Poste, aby určili, či sú ovplyvnené údajnou štátnou zárukou.

(91) Podľa francúzskych orgánov tak oznámenie Komisie o existencii údajnej záruky, o jej údajnej nezlučiteľnosti s právom Únie a na základe toho o jej budúcom zrušení, ako aj popieranie existencie záruky zo strany francúzskych orgánov pred ratingovými agentúrami a tlačou tak nemali žiadny vplyv na financovanie La Poste. Podnik La Poste vypísal v októbri 2006 bezprostredne po tom, čo Komisia oznámila svoje odporúčanie užitočných opatrení, pôžičku zaručenú dlhopismi vo výške 1,8 miliardy EUR s dvoma lehotami splatnosti 7 a 15 rokov. La Poste sa o tomto odporúčaní zmienil v prospekte a na konferenciách s investormi spresnil, že nemá prospech zo štátnej záruky. Okrem toho po vypísaní pôžičky sa náklady financovania podniku La Poste výraznejšie nezmenili ([56]). Obe emisie boli v širokej miere upísané európskymi investormi s profilom obvyklým pre podnik La Poste, t. j. investormi, ktorí si zachovávajú svoje záväzky až do termínu ich splatnosti. Francúzske orgány usudzujú, že oznámenie Komisie, v ktorom sa požaduje zrušenie údajnej záruky a zverejnenie stanoviska štátu k tejto otázke, nemali vplyv na podmienky financovania podniku La Poste na trhu s dlhopismi. Trhy by sa totiž domnievali, že podmienky financovania La Poste sa nezakladajú na právnej alebo skutočnej existencii nejakej záruky.

(92) Francúzske orgány usudzujú, že:

— analýza, ktorú Komisia rozvinula vo svojom rozhodnutí o začatí konania, je nesprávna: podnik La Poste totiž nevyužíva žiadnu štátnu podporu,

— Komisia nepreukázala existenciu výhody v prospech podniku La Poste, ktorá by vyplývala z jeho statusu,

— Komisia následne nepreukázala existenciu pomoci v prospech podniku La Poste.

3.2. *NÁVRHY FRANCÚZSKYCH ORGÁNOV*

(93) V snahe odstrániť akékoľvek pochybnosti Komisie však francúzske orgány uviedli, že sú pripravené, pokiaľ Komisia súhlasí s ukončením konania prostredníctvom rozhodnutia konštatujúceho neexistenciu štátnej pomoci podľa článku 7 ods. 2 procesného nariadenia, vykonať tieto opatrenia:

— objasnenie vyhlášky, ktorou sa vykonáva zákon zo 16. júla 1980,

— vloženie poznámky o neexistencii záruky do zmlúv podniku La Poste zakladajúcich vznik pohľadávky,

— mechanizmus retrocesie (odovzdania časti rizika) štátu zo strany podniku La Poste prípadného negatívneho účinku na *spread*, ktorý súvisí s tým, že podnik La Poste nepodlieha kolektívnym postupom podľa všeobecných právnych predpisov.

3.2.1. OBJASNENIE VYHLÁŠKY, KTOROU SA VYKONÁVA ZÁKON ZO 16. JÚLA 1980

(94) Podľa francúzskych orgánov nejde o to, aby sa zmenila podstata predmetných ustanovení, ale iba o objasnenie ich výkladu. Preto navrhujú zmeniť a doplniť vykonávaciu vyhlášku k zákonu ([57]). Zmena a doplnenie by sa týkala štvrtého odseku článku 3-1 vyhlášky, ktorou sa upravuje právomoc dohľadu udelená prefektovi alebo dozornému orgánu. Zmena a doplnenie musí umožniť odstrániť akékoľvek pochybnosti zo strany Komisie, pokiaľ ide o dosah výrazu „postará sa o to“. Preto sa navrhuje spresniť, že zástupca štátu alebo dozorný orgán uvoľní prostriedky v rámci rozpočtu samosprávy alebo inštitúcie.

(95) Takto zmenené a doplnené ustanovenie vyhlášky by malo znieť:

„Keď po uplynutí týchto lehôt zostane úradná výzva bez odozvy, zástupca štátu alebo dozorný orgán vykoná zápis výdavku do rozpočtu samosprávy alebo verejnej inštitúcie, ktorá si neplní svoju povinnosť. V prípade potreby uvoľní potrebné prostriedky v rámci rozpočtu samosprávy alebo inštitúcie buď prostredníctvom zníženia voľných rozpočtových prostriedkov určených na iné výdavky, alebo prostredníctvom zvýšenia zdrojov“ (podčiarknuté zmeny a doplnenia).

(96) Podľa francúzskych orgánov tento návrh v spojení s pripomienkami a článkami doktríny predložených počas rokovaní pred začatím konania vylučuje, aby v rámci postupu podľa zákona zo 16. júla 1980 mohol prefekt alebo zástupca štátu zvýšiť prostriedky samosprávy alebo inštitúcie, ktorej sa týka štátny grant alebo dotácia z verejných prostriedkov.

3.2.2. VLOŽENIE POZNÁMKY, KTOROU SA SPRESŇUJE NEEXISTENCIA ZÁRUKY V ZMLUVÁCH PODNIKU LA POSTE OBSAHUJÚCICH POHĽADÁVKU

A. ***Počiatočný návrh francúzskych orgánov***

(97) V odôvodnení 59 rozhodnutia o začatí konania sa Komisia domnieva, že návrh francúzskych orgánov na zmenu a doplnenie vykonávacej vyhlášky k zákonu zo 16. júla 1980 „neumožňuje vylúčiť, že v prípade vyčerpania prostriedkov podniku La Poste sa veriteľ, ktorý nedosiahol splatenie svojej pohľadávky podľa zákona z roku 1980, obráti na súd s cieľom domáhať sa zodpovednosti štátu z dôvodu narušenia rovnosti pred verejnými bremenami.“

(98) Aj keď francúzske orgány popierajú, že je možné domáhať sa zodpovednosti štátu iba na základe platobnej neschopnosti podniku La Poste, aby odstránili pochybnosti Komisie, predkladajú návrh založený na výnimke prijatého rizika. Táto výnimka, ktorá sa vzťahuje na systém zodpovednosti štátu za zavinenie, ako aj zodpovednosti štátu bez zavinenia, je založená na zásade, že škoda vyplývajúca zo situácie, ktorej sa obeť vedome vystavila, jej nezakladá právo na náhradu škody [pozri rozsudky Štátnej rady vo veci *Sille* ([58]) a *Meunier* ([59])].

(99) S cieľom zabezpečiť uplatnenie tejto výnimky teda francúzske orgány navrhujú formálne potvrdiť veriteľom podniku La Poste, že na ich pohľadávky nie je poskytnutá štátna záruka a v prípade platobnej neschopnosti nie je štát povinný zastúpiť podnik vo finančných veciach, aby splatil pohľadávky. Tieto informácie nie sú v rozpore so zákonom, pretože zákon neobsahuje žiadne ustanovenie, že v prípade platobnej neschopnosti podniku La Poste by mal štát zastúpiť podnik vo finančných veciach, aby splatil jeho dlhy.

(100) Okrem objasnenia vykonávacej vyhlášky k zákonu zo 16. júla 1980 sa teda francúzske orgány spoločne s podnikom La Poste zaväzujú, že pri každej transakcii uvedú v zmluve o financovaní (pre každý nástroj, na ktorý sa vzťahuje zmluva), túto poznámku:

„Na emisiu/program/pôžičku neposkytuje štát žiadnu záruku žiadneho druhu, priamu ani nepriamu. V prípade platobnej neschopnosti nie je štát povinný zastúpiť podnik La Poste vo finančných záležitostiach týkajúcich sa splatenia pohľadávky.“

B. ***Pochybnosti, ktoré Komisia vyslovila v rozhodnutí o začatí konania***

(101) V odôvodnení 61 rozhodnutia o začatí konania Komisia vyslovila nasledujúce pochybnosti vo vzťahu k uvedenému návrhu francúzskych orgánov:

— výnimka prijatého rizika je pravidlo, ktoré stanovila judikatúra, ktorá by sa mohla ďalej vyvíjať,

— „toto pravidlo vyplývajúce zo základných zásad verejného práva prostredníctvom sekundárnych právnych nástrojov je nedokonalé, pretože tieto nástroje by mohli byť v prípade sporu zrušené“,

— napokon pohľadávky podniku La Poste nie sú iba finančné, ale aj obchodné alebo iného charakteru; okrem toho doplňujúci návrh francúzskych orgánov neupravuje tieto možné prípady.

C. ***Argumenty francúzskych orgánov na vyvrátenie týchto pochybností***

(102) Ako sa už bolo uvedené, podľa francúzskych orgánov sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu nemožno domáhať iba na základe nedostatku aktív podniku La Poste, pretože záväzok zodpovednosti štátu predpokladá rozhodnutie štátu konať alebo nekonať, a tu narážame na to, že prakticky nie je možné konať. Návrh francúzskych orgánov má teda váhu iba ako doplňujúce objasňujúce opatrenie voči veriteľom, pričom vďaka výnimke prijatého rizika vcelku umožňuje odstrániť akékoľvek riziko domáhania sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu.

(103) Podľa francúzskych orgánov by sa na prvú námietku Komisie malo nazerať tak, že aj keď vo vnútroštátnych právnych predpisoch členského štátu neexistuje predpis v tomto zmysle, na založenie vzniku štátnej pomoci by stačilo riziko náhlej zmeny judikatúry, teda zmena zákona členského štátu. Francúzske orgány túto úvahu spochybňujú. Podľa nich je výnimka prijatého rizika všeobecnou zásadou verejného práva, v mnohých prípadoch potvrdenou judikatúrou, nikdy nepopieranou a v širokej miere komentovanou. Komisia nemôže založiť potenciálne opatrenie pomoci na možnej zmene práva, ktorá je v tomto prípade viac ako nepravdepodobná.

(104) Druhá námietka Komisie sa týka skutočnosti, že ide o nástroje sekundárneho práva, ktoré sa v prípade sporu dajú ľahko zrušiť. Samozrejme zákon a predpis majú prednosť pred zmluvou. Na to, aby námietka Komisie mala reálny význam, je však ešte potrebné, aby sa dovolávala nadradeného textu. Podľa francúzskych orgánov neexistuje nič na podporu námietky Komisie v tejto veci.

(105) Na druhej strane francúzske orgány pripúšťajú, že tretia námietka, ktorá spočíva v konštatovaní, že emisie dlhopisov nie sú jedinými nástrojmi, ktoré zakladajú vznik pohľadávky, je relevantná, aj keď v prípade podniku La Poste s obmedzeným významom, pretože finančný dlh je hlavným dlhom La Poste a v širokej miere je založený na dlhopisoch.

D. ***Rozšírenie návrhu***

(106) Francúzske orgány sa teda jasne vyjadrili, že ak by Komisia ukončila konanie vo veci formálneho zisťovania prostredníctvom rozhodnutia konštatujúceho neexistenciu štátnej pomoci v zmysle článku 7 ods. 2 procesného nariadenia, sú pripravené rozšíriť svoj návrh uviesť poznámku o neexistencii záruky do všetkých zmlúv zakladajúcich vznik pohľadávky. Podľa francúzskych orgánov by toto rozšírenie umožnilo odstrániť akékoľvek riziko domáhania sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu iba na základe platobnej neschopnosti podniku La Poste. Okrem toho prípad domáhania sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu z dôvodu rozhodnutia dozorného orgánu nepredať aktíva potrebné na zabezpečenie nepretržitosti verejnej služby by mal za následok iba to, že by sa veritelia podniku La Poste ocitli v situácii, v ktorej by sa nachádzali, keby boli veriteľmi akciovej spoločnosti.

E. ***Posúdenie francúzskymi orgánmi hodnotenia opatrení ako pomoci v nadväznosti na ich návrhy***

(107) Podľa francúzskych orgánov obe objasňujúce opatrenia už navrhované v texte umožňujú objasniť veriteľom podniku La Poste ich práva. V dôsledku toho francúzske orgány nemožno považovať, ako to robí Komisia vo svojom rozhodnutí o začatí konania v odôvodnení 74, za „zodpovedné za očakávania hlavných veriteľov podniku La Poste, pokiaľ ide o existenciu záruky“ a za úmyselne udržiavajúce „neprehľadnú situáciu“, ktorá by mohla viesť štát k tomu, že „bude nútený zaplatiť dlhy podniku La Poste, ak tento podnik už nebude schopný plniť svoje záväzky.“

(108) Podľa francúzskych orgánov totiž jednak skutočnosť, že podnik La Poste nepodlieha kolektívnym postupom všeobecného práva a podlieha ustanoveniam zákona zo 16. júla 1980, neumožňuje usúdiť na existenciu štátnej záruky; na druhej strane navrhované objasňujúce opatrenia umožňujú vylúčiť akúkoľvek zodpovednosť štátu v domnelej viere trhu v takúto záruku.

(109) Za týchto podmienok nemožno štátu pripísať žiadny možný vplyv. Kritérium možnosti pripísania vplyvu štátu nie je teda splnené na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia v odôvodnení 76 rozhodnutia o začatí konania.

(110) Rovnako odôvodnenie 75 rozhodnutia o začatí konania, v ktorom Komisia odkazuje na svoje oznámenie z roku 2000 o štátnej pomoci vo forme záruk, ktoré podnietila potreba odôvodniť existenciu štátnych prostriedkov, už neobstojí, pretože žiadna skutočnosť údajne nepodopiera existenciu štátnej záruky.

3.2.3. MECHANIZMUS RETROCESIE

(111) Na doplnenie navrhovaného systému sú vraj francúzske orgány ochotné preskúmať spoločne s Komisiou budúcu stratégiu.

(112) Navrhovaná stratégia vyplýva z analýzy stanoviska Komisie v bode 2.1.3 oznámenia z roku 2000 o štátnej pomoci vo forme záruk: „Komisia sa domnieva, že štátnou pomocou vo forme záruk sú aj výhodnejšie úverové podmienky získané podnikmi, ktorých právne postavenie vylučuje možnosť konkurzného konania alebo konania vo veci platobnej neschopnosti alebo výslovne predpokladá štátnu záruku alebo krytie strát štátom.“ Rovnako vo svojom rozhodnutí o začatí konania Komisia uvádza v odôvodnení 114, že považuje za problematické to, že „Francúzsko neprijalo žiadne užitočné opatrenie na zabránenie tomu, aby toto právne postavenie malo ekonomický vplyv v prospech podniku pôsobiaceho na konkurenčných trhoch.“

(113) Francúzske orgány popierajú uplatniteľnosť bodu 2.1.3 oznámenia Komisie z roku 2000 o štátnej pomoci vo forme záruk na podnik La Poste a tvrdia, že Komisia nedokázala preukázať, že sa skutočnosť, že podnik La Poste nepodlieha kolektívnym postupom súkromného práva, prejavuje výhodnejšími podmienkami financovania.

(114) Francúzske orgány však navrhli Komisii, že spolu s ňou preskúmajú vytvorenie mechanizmu retrocesie štátu zo strany podniku La Poste, v pomere eura za euro, možného negatívneho vplyvu na *spread*, ktorý by bol spojený so skutočnosťou, že podnik La Poste nepodlieha kolektívnym postupom všeobecného práva, podľa mechanizmu výpočtu, ktorý by prijala Komisia a ktorý by mohol byť predmetom auditu. Podľa francúzskych orgánov by uplatňovanie takejto stratégie doplnilo objasňujúce návrhy uvedené už v texte, aby sa skoncovalo s mýtom štátnej záruky tým, že by sa definitívne vylúčilo akéhokoľvek riziko štátnej pomoci.

4. POSÚDENIE POMOCI

4.1. *HODNOTENIE ZÁRUKY AKO ŠTÁTNEJ POMOCI*

(115) V článku 107 ods. 1 ZFEÚ sa ustanovuje: „Ak nie je zmluvami ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná s vnútorným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.“

4.1.1. EXISTENCIA NEOBMEDZENEJ ŠTÁTNEJ ZÁRUKY: EXISTENCIA ŠTÁTNYCH PROSTRIEDKOV

(116) Tak ako sa spresnilo v odôvodnení 56 rozhodnutia o začatí konania, vďaka svojmu postaveniu právnickej osoby verejného práva, ktorá sa považuje za podnik so statusom EPIC, sa na podnik La Poste vzťahuje osobitný právny stav, pokiaľ ide o uspokojenie jeho veriteľov, ako aj zachovanie jeho existencie v prípade platobnej neschopnosti.

(117) Na úvod Komisia pripomína, že podnik La Poste nepodlieha všeobecnému právu vo veciach súdneho vyrovnania a likvidácie podnikov v ťažkostiach ([60]). Francúzske orgány túto skutočnosť nespochybňujú, ale popierajú, že by existoval nejaký mechanizmus rovnocenný štátnej záruke v prospech podniku La Poste. Podľa bodu 1.2 ods. 2 štvrtej zarážky oznámenia Komisie z roku 2008 o uplatňovaní článkov 107 a 108 ZFEÚ na štátnu pomoc vo forme záruk (ďalej len „oznámenie z roku 2008 o zárukách") ([61]) za pomoc vo forme záruk sa však považujú výhodnejšie podmienky financovania pre podniky, ktorých právne postavenie vylučuje konkurzné konanie alebo konanie vo veci platobnej neschopnosti, alebo keď sa poskytuje explicitná štátna záruka alebo krytie strát štátom. Preto treba preskúmať argumenty francúzskych orgánov, ktorých účelom je dokázať, že neexistuje žiadna štátna záruka.

A. ***Záruka za splatenie jednotlivých pohľadávok***

(118) V záujme určenia, či existuje záruka za jednotlivé pohľadávky, je najprv potrebné preskúmať, či právne texty alebo judikatúra vylučujú takúto záruku tak, ako to tvrdia francúzske orgány (a).

(119) Komisia potom preskúma stratégiu veriteľa podniku La Poste na dosiahnutie uspokojenia jeho pohľadávky pre prípad, že by bol La Poste vo finančných ťažkostiach a nemohol by splácať svoje dlhy (b). Komisia určí, či je uplatňovaný postup taký, že je situácia veriteľa podniku porovnateľná so situáciou veriteľa podniku podliehajúceho obchodnému právu.

a) **Na rozdiel od toho, čo tvrdia francúzske orgány, francúzske právo pripúšťa existenciu implicitných záruk a konkrétne existenciu štátnej záruky z dôvodu právneho postavenia verejnej inštitúcie**

1. *Preskúmanie argumentov francúzskych orgánov* ([62])

(120) Po prvé, francúzske orgány tvrdia, že žiadny právny text a ani rozhodnutie nestanovujú zásadu, že štát ručí za dlhy podnikov so statusom EPIC.

(121) Komisia pripomína, že hoci neexistuje právny text alebo rozhodnutie výslovne ustanovujúce štátnu záruku v prospech podnikov so statusom EPIC – rovnako ako neexistuje právny text alebo rozhodnutie výslovne vylučujúce akúkoľvek štátnu záruku v prospech podnikov so statusom EPIC –, nevylučuje to existenciu implicitnej záruky.

(122) Po druhé, podľa francúzskych orgánov sa judikatúra vyslovila k neexistencii záruk najmä v rozsudku týkajúcom sa spoločnosti *Société de l'hôtel d'Albe* ([63]) *a vo veci Campoloro* ([64]).

(123) Ako zdôraznil expert Komisie, v rozsudku vo veci *Société de l'hôtel d'Albe* Štátna rada odmieta vyhovieť výhradne žiadosti veriteľa zaslanej priamo ministrovi verejných prác. Predpokladom poskytnutia záruky je situácia platobnej neschopnosti. Citovaný rozsudok sa netýka konkrétnej situácie, v ktorej by sa mohla poskytnúť záruka. Mechanizmus záruk nepredpokladá, že štát je povinný zaplatiť dlh verejnej inštitúcie na základe jednoduchej žiadosti veriteľa.

(124) Analýza Komisie týkajúca sa prípadu *Camporolo* sa uvádza v bode 4.1.1.A. písm. b) podbode 3 tohto rozhodnutia. Ako sa ukáže, prípad Camporolo naopak preukazuje, že systém zodpovednosti štátu v prípade uskutočnenia súdneho konania na vymáhanie dlhov verejných inštitúcií sa vyznačuje všetkými charakteristikami záručného mechanizmu.

(125) Po tretie, expert francúzskych orgánov tvrdí, že na dlhy, ktoré vznikli podniku La Poste po nadobudnutí účinnosti ústavného zákona o rozpočtových pravidlách (ÚZRP) 1. januára 2005, sa nemôže vzťahovať implicitná záruka. Pokiaľ ide o dlhy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2005 a ktorých doba trvania by sa ešte predĺžila, expert francúzskych orgánov uznáva, že môžu platiť tieto dve tézy:

— podľa prvej tézy dôvody ústavného charakteru (najmä rovnosť pred verejnými bremenami a vlastnícke právo), ktoré viedli Ústavnú radu ([65]) k tomu, aby vylúčila neplatnosť záruk, ktorých poskytnutie rozpočtový zákon výslovne nepovoľuje, platia tak pre implicitné záruky, ako aj pre explicitné záruky: pokiaľ by teda existovala implicitná záruka za dlhy podniku La Poste, povolenie tejto záruky rozpočtovým zákonom by nemalo za následok jej neplatnosť v prípade dlhov, ktoré podniku La Poste vznikli pred 1. januárom 2005,

— podľa druhej tézy držitelia predpokladanej implicitnej záruky nemôžu požadovať rovnako nesporné a rozhodujúce práva; pokiaľ by teda existovala implicitná záruka za dlhy podniku La Poste, nepovolenie tejto záruky rozpočtovým zákonom by malo za následok jej neplatnosť aj v prípade dlhov vzniknutých pred 1. januárom 2005.

(126) Komisia poznamenáva, že expert francúzskych orgánov pripúšťa, že nie je isté, že neexistencia povolenia implicitnej záruky v rozpočtovom zákone má za následok neplatnosť tejto záruky v súvislosti s dlhmi, ktoré vznikli pred 1. januárom 2005. Podstatnejšie je to, že sa Komisia domnieva, že na určenie toho, či ÚZRP spôsobil alebo nespôsobil neplatnosť implicitnej záruky, ktorú štát poskytol podniku La Poste, je potrebné preskúmať, odkedy La Poste využíva túto implicitnú záruku, a nie dátumy vzniku dlhov podniku La Poste. Záruka, ktorá sa tu skúma, je totiž zárukou, ktorou je viazaný štát a podnik La Poste (veritelia podniku La Poste sú iba jej nepriamymi príjemcami): okrem toho záruka sa vzťahuje nielen na splatenie jednotlivých pohľadávok (pozri bod 4.1.1.A tohto rozhodnutia), ale aj na zachovanie existencie podniku La Poste a/alebo jeho povinností (pozri bod 4.1.1.B tohto rozhodnutia). Keďže implicitná záruka štátu v prospech podniku La Poste bola poskytnutá pred 1. januárom 2005, Komisia sa domnieva, že argument, že po 1. januári 2005 nemôže existovať žiadna implicitná záruka, nie je správny.

(127) Ústavná rada v odôvodnení 110 svojho rozhodnutia z 25. júla 2001 o ÚZRP ([66]) spresnila, že záruky, ktoré sa poskytli pred nadobudnutím účinnosti ÚZRP a neboli spísané, nie sú postihnuté neplatnosťou. Podľa experta Komisie táto úvaha dokonale platí pre existenciu implicitných záruk súvisiacich s postavením verejných inštitúcií, ktoré ešte neboli spísané, ale sú platné.

(128) Expert francúzskych orgánov však vyjadruje pochybnosti o tom, že dôvody, ktoré viedli Ústavnú radu k tomu, aby vylúčila neplatnosť záruk, ktorých poskytnutie nebolo povolené v rozpočtovom zákone, platia práve tak pre implicitné pohľadávky, ako aj pre explicitné pohľadávky. Podľa neho držitelia predpokladanej implicitnej záruky nemôžu požadovať práva, ktoré sú rovnako nesporné a rozhodujúce ako práva na explicitnú záruku.

(129) Komisia poznamenáva, že okrem toho, že sa argument experta francúzskych orgánov obmedzuje na vyjadrenie pochybností, a teda nie je rozhodujúci, v odôvodnení 110 nič nenapovedá tomu, že neplatnosťou sú postihnuté iba explicitné záruky. Článok 61 ÚZRP, na ktorý sa odôvodnenie odvoláva, sa tiež neobmedzuje iba na explicitné záruky. Preto sa Komisia domnieva, že stanovisko Ústavnej rady, že sankciou za prípadnú neexistenciu povolenia v rozpočtovom zákone nemôže byť neplatnosť záruky, sa vzťahuje tak na implicitné, ako aj explicitné záruky. Komisia sa tiež domnieva, že neexistencia v rozpočtovom zákone povolenia explicitnej záruky, ktorú štát poskytol podniku La Poste, nespôsobuje neplatnosť tejto záruky.

(130) Okrem toho ako zdôraznil expert Komisie, rozsah pôsobnosti povinnosti uviesť v rozpočtovom zákone štátne záruky sa obmedzuje na „priznanie“ takých záruk. Poskytnutie záruky sa vzťahuje na prípady, keď sa štát na základe výslovného prejavu vôle rozhodne udeliť svoju záruku pre organizáciu alebo činnosť. Rozsah pôsobnosti povinnosti zahrnúť záruky do rozpočtového zákona sa teda nevzťahuje na záruky, ktoré vyplývajú z právneho postavenia podnikov alebo z povinnosti súdov a vyznačujú sa tým, že sú implicitné a automatické. Táto posledná kategória nie je podriadená rozhodnutiu štátu, ale právnemu rámcu, ktorý v štáte existoval ešte skôr, pričom záruka je iba jeho účinkom. Existencia tejto druhej kategórie, ktorá nepatrí do pôsobnosti článku 34 ÚZRP, vysvetľuje skutočnosť, že judikatúra týkajúca sa záruk pre koncesionárov pretrváva po roku 2001. Vysvetľuje tiež, že vždy, keď je štát akcionárom alebo spoločníkom spoločnosti alebo skupiny, pre ktorú obchodný zákonník neobmedzuje záruku za dlhy, nie je povinný presne to stanoviť v rozpočtovom zákone.

(131) Komisia usudzuje, že argument francúzskych orgánov založený na ÚZRP nie je presvedčivý, a to, že žiadny rozpočtový zákon nevymedzuje, že štát poskytuje svoju záruku podniku La Poste na základe jeho právneho postavenia, nevylučuje existenciu takejto záruky. Komisia v každom prípade zdôrazňuje, že nie je viazaná tým, že vo francúzskom práve je opatrenie hodnotené ako záruka, a dokonca ani tým, že údajne je to záruka, ktorá patrí do rozsahu pôsobnosti ÚZRP. Z pohľadu Komisie je relevantné hodnotenie tohto opatrenia iba z hľadiska práva Spoločenstva a osobitne z hľadiska oznámenia o zárukách. Komisia zdôrazňuje, že právo Spoločenstva uznáva existenciu implicitnej záruky, pokiaľ je členský štát právne viazaný uhradiť pohľadávku inej osoby v prípade, že si táto osoba neplní svoje záväzky ([67]).

(132) Po štvrté, ak by podľa francúzskych orgánov podniky so statusom EPIC dostali štátnu záruku, zmena ich právneho postavenia by vyžadovala zaviesť záručné opatrenia na zachovanie práv veriteľov vzniknutých pred transformáciou dotknutej právnickej osoby verejného práva. Keďže takýto mechanizmus nebol nikdy zavedený (pozri najmä transformáciu France Télécom, Gaz de France, EDF a ADP) ([68]), dokazuje to, že žiadna záruka neexistuje.

(133) Ako vysvetľuje expert Komisie, takéto tvrdenie pravdepodobne vychádza z veľmi širokého výkladu ústavnej ochrany vlastníckeho práva. Ak máme vychádzať z argumentu francúzskych orgánov, ochrana vlastníckeho práva by vyžadovala, aby každá pohľadávka bola chránená. Keďže ústavná ochrana vlastníckeho práva sa netýka výhradne prípadu, keď toto právo závisí od právnickej osoby verejného práva, takýto výklad by znamenal, že v prípade udalosti v živote akejkoľvek spoločnosti by pohľadávky mali byť chránené, ak sú „oslabené“ vývojom, ktorý nastal. Pri aktuálnom stave francúzskeho pozitívneho práva však pohľadávky nič nechráni. Ak by potom bolo potrebné zúžiť argument na prípady pohľadávok zaručených štátom, znamenalo by to, že na vlastnícke právo, ktoré pôvodne zaručuje štát, by sa mala vzťahovať ústavná ochrana nadradená ochrane ostatných vlastníckych práv. Žiadna takáto ochrana neexistuje. Napokon pohľadávka je osobné právo, ktoré nemožno zamieňať s vlastníckym právom, ktoré je svojou podstatou vecným právom. Zvýšená ochrana vecných práv by sa nemala rozširovať na osobné práva.

(134) Komisia usudzuje, že vlastnícke právo nevyžaduje ustanoviť osobitné opatrenie na zaručenie práv veriteľov v čase transformácie podniku so statusom EPIC na spoločnosť, ktorá podlieha konaniam vo veciach súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie. Okrem toho neexistencia takýchto opatrení nie je ukazovateľom neexistencie implicitnej záruky.

(135) Podľa francúzskych orgánov by na rozdiel od predchádzajúcej situácie nebolo nutné poskytnúť explicitnú záruku za dlhy, ktoré vznikli správe pôšt a telekomunikácií a ktoré sa previedli na podnik La Poste, keby sa tomuto podniku štatutárne poskytla štátna záruka. To sa však vykonalo vyhláškou z 31. decembra 1990.

(136) Komisia zdôrazňuje, že to, že sa francúzske orgány rozhodli poskytnúť explicitnú záruku, nedokazuje, že neexistovala implicitná záruka. Rovnaká úvaha platí aj pre argument francúzskych orgánov týkajúci sa záruky, ktorú štát poskytuje na určité činnosti podniku ERAP a Agence Française du Développement (Francúzskej rozvojovej agentúry). Skutočnosť, že sa štát v niektorých prípadoch rozhodol poskytnúť explicitnú záruku, aj keď už existovala implicitná záruka, by sa dala vysvetliť najmä snahou o transparentnosť a ochotou zvýšiť právnu istotu veriteľov. Ako totiž tvrdí expert francúzskych orgánov, „držitelia predpokladanej implicitnej záruky nemôžu požadovať práva, ktoré sú rovnako nesporné a rozhodujúce ako práva explicitnej záruky.“

(137) Napokon francúzske orgány citujú článok ([69]) p. Labetoullea, bývalého predsedu právnej sekcie Štátnej rady. Tento článok sa preskúma rovnako ako judikatúra vo veci *Campoloro* v časti tohto rozhodnutia, ktorá sa týka prijatia zodpovednosti štátu ([70]).

(138) Komisia usudzuje, že:

— na jednej strane na rozdiel od tvrdení francúzskych orgánov žiadny právny text, ani žiadne rozhodnutie nevylučuje existenciu štátnej záruky v prospech podniku La Poste,

— na druhej strane skutočnosť, že žiadny právny text túto záruku výslovne neustanovuje, nevylučuje existenciu implicitnej záruky.

2. *Existenciu implicitných záruk viazaných na právne postavenie verejnej inštitúcie potvrdzuje komentár k súdnemu rozhodnutiu francúzskej Štátnej rady*

(139) Existenciu implicitnej záruky viazanej na právne postavenie verejnej inštitúcie potvrdzuje komentár k súdnemu rozhodnutiu Štátnej rady predložený v roku 1995 vo veci *Crédit Lyonnais*, ktorý už bol uvedený v rozhodnutí o začatí konania ([71]). V tomto komentári Štátna rada založila implicitnú záruku na samotnej povahe organizácie ako verejnej inštitúcie: „V súvislosti s návrhom zákona o podpore plánov reštrukturalizácie spoločností Crédit Lyonnais a Comptoir des Entrepreneurs zo strany štátu Štátna rada … usúdila, že štátna záruka pre tieto inštitúcie vyplynie, bez existencie výslovného zákona v tomto zmysle, zo samotnej povahy verejnej inštitúcie týchto inštitúcií“ ([72]).

(140) Komisia viackrát požiadala francúzske orgány, aby jej zaslali celý tento komentár.

(141) Francúzske orgány odpovedali ([73]), že predmetný komentár nebol formálne uvedený v úradnom dokumente. Podľa francúzskych orgánov predstavuje komentár zmieňovaný Komisiou iba jednu vetu vo výročnej správe.

(142) Okrem toho podľa francúzskych orgánov nemožno toto stanovisko uplatniť v prípade podniku La Poste, pretože sa vzťahuje na verejnú inštitúciu s autorizovaným účtovným revízorom, ktorý bol ustanovený práve na účely zabezpečenia správy štátnej podpory na reštrukturalizáciu podniku Crédit Lyonnais, vzniklo skôr ako ústavný zákon z 1. augusta 2001 o rozpočtových pravidlách (ÚZRP) a jeho uplatnenie by bolo v rozpore s neskoršou judikatúrou Štátnej rady.

(143) Komisia konštatuje, že výklad francúzskych orgánov, že stanovisko Štátnej rady nemožno uplatniť na La Poste, je v rozpore so samotným znením stanoviska. V tomto stanovisku sa totiž Štátna rada nijako neodvoláva na poslanie inštitúcie. Okrem toho poukazuje na povahu verejnej inštitúcie a nie na povahu verejných inštitúcií s autorizovaným účtovným revízorom. Francúzske orgány okrem toho nevysvetľujú, prečo by toto stanovisko bolo uplatniteľné jedine na verejné inštitúcie s autorizovaným účtovným revízorom.

(144) Pokiaľ ide o argumenty francúzskych orgánov, že stanovisko nie je uplatniteľné, pretože je staršie ako ÚZRP a je v rozpore s neskoršou judikatúrou Štátnej rady, Komisia už v texte preukázala, že ÚZRP nebráni existencii implicitnej štátnej záruky v prospech podniku La Poste.

(145) Komisia sa preto domnieva, že stanovisko Štátnej rady je uplatniteľné na podnik La Poste a že Štátna rada pripúšťa existenciu štátnej záruky vyplývajúcu z verejnej povahy organizácie.

(146) Okrem toho existenciu implicitných záruk, ktoré vyplývajú zo správneho alebo legislatívneho aktu, ktorý „má a prináša so sebou finančné dôsledky pre štát“, potvrdzuje minister hospodárstva, financií a priemyslu oznámením z 22. júla 2003 o „súpise mechanizmov implicitnej alebo explicitnej záruky poskytnutej štátom“. Toto oznámenie ukazuje, že štátna záruka môže vyplynúť z právnych aktov najrôznejšieho druhu ([74]).

(147) Komisia zároveň zdôrazňuje, že vo vysvetľujúcej poznámke k tomuto oznámeniu, presnejšie v časti 3, ktorá znie „skúsenosti s výzvami na zaistenie a judikatúra Štátnej rady umožnili spresniť istý počet predpokladov, ktoré je potrebné určiť“, francúzske orgány uvádzajú, že „niektoré právne predpisy zakotvujú zodpovednosť akcionárov, osobitne akcionárov verejných obchodných spoločností (SNC) a GIE (dočasné zoskupenie podnikov). V prípade týchto dvoch foriem budú tretie osoby sústavne usilovať o štátneho akcionára. Rovnako je tomu aj v prípade zriadenia verejných inštitúcií a určitých účastí v akciových spoločnostiach.“ Samotné francúzske orgány pripomínajú, že zriadenie verejnej inštitúcie predpokladá implicitnú záruku štátu v prospech tejto inštitúcie.

b) **Veriteľovi podniku La Poste sa zaručuje, že jeho pohľadávka bude uspokojená**

(148) Komisia v súčasnosti zamýšľa preskúmať stratégiu veriteľa podniku La Poste na dosiahnutie uspokojenia jeho pohľadávky pre prípad, že by bol La Poste vo finančných ťažkostiach a nemohol by splácať svoje dlhy. Komisia určí, či po skončení konania, ktoré bolo vopred určené a zverejnené, je veriteľ podniku La Poste v situácii porovnateľnej so situáciou veriteľa podniku, ktorý podlieha obchodnému právu.

(149) Toto preskúmanie preukáže, že:

— pokiaľ ide o verejné inštitúcie, neexistujú tradičné prekážky brániace uspokojeniu pohľadávky súkromnoprávnej organizácie (1),

— konanie vo veci vymáhania dlhov verejných inštitúcií podľa zákona zo 16. júla 1980 v žiadnom prípade nevedie k zániku dlhu (2),

— systém zodpovednosti štátu pri uskutočňovaní konania vo veci vymáhania dlhov verejných inštitúcií vykazuje všetky charakteristiky záručného mechanizmu (3),

— aj keď nedošlo k uspokojeniu veriteľa, veriteľ sa môže domáhať právnych účinkov zákonitej chyby, ktorej sa dopustil pri zakladaní pohľadávky na skutočnosti, že bude vždy uhradená (4).

1. *Pokiaľ ide o verejné inštitúcie, v ich prípade neexistujú tradičné prekážky, ktoré bránia úhrade pohľadávky súkromnoprávnej organizácie*

(150) Ako sa spresnilo v opise opatrenia, podnik La Poste nepodlieha všeobecným právnym predpisom vo veciach súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie podnikov v ťažkostiach. Veriteľovi podniku La Poste preto nehrozí, že jeho pohľadávka zanikne z dôvodu začatia súdneho konania o likvidácii ([75]) alebo že po skončení konania vo veciach súdneho vyrovnania alebo súdnej likvidácie všeobecného práva dosiahne iba čiastočné uspokojenie svojej počiatočnej pohľadávky.

(151) Okrem toho ako zdôraznil expert Komisie, právna subjektivita právnickej osoby La Poste neprekáža existencii záruky zo strany francúzskeho štátu. Ak aj v skutočnosti existujú obchodné spoločností, napríklad akciové spoločnosti (SA) a spoločnosti s ručením obmedzeným (SARL), v ktorých spoločníci nie sú povinní splatiť dlhy organizácie, v ktorej majú účasť, na druhej strane existuje veľa druhov spoločností alebo právnických osôb vykonávajúcich obchodnú činnosť, v ktorých súkromní spoločníci ručia za dlhy zriadenej spoločnosti.

Takto je to práve v prípade verejných obchodných spoločností, hospodárskych záujmových zoskupení a občianskoprávnych spoločností. Neexistuje teda výslovná zásada všeobecného práva, podľa ktorej spoločníci ručia za dlhy. Nemožno preto tvrdiť, že v prípade neexistencie právneho textu je možné uplatniť zásadu neexistencie ručenia za dlhy a straty. Nezávislosť vyplývajúca z právneho postavenia právnickej osoby, rovnako ako existencia vlastného imania, nie je vo francúzskom práve kritériom, ktoré by umožňovalo určiť záručnú schému vzťahujúcu sa na dlhy právnickej osoby. Z predchádzajúcich úvah možno zároveň vyvodiť, že zákonodarcovi nič nebráni v tom, aby ustanovil, že verejnú inštitúciu môže zriadiť právnická osoba verejného práva, ktorá ručí za straty iba do výšky svojho vkladu alebo svojej počiatočnej dotácie.

(152) Expert Komisie doplnil úvahu skúmajúc existenciu (implicitnej) zásady všeobecného práva, pokiaľ ide o ručenie za dlhy, keď spoločníci alebo členovia organizácie nepodliehajú právnemu rámcu vymedzenému zákonodarcom a odpoveď našiel v článkoch 1871 a nasl. Občianskeho zákonníka. Tieto články sú venované spoločníkom, ktorí svoju spoločnosť nezapísali do registra. Článok 1871-1 Občianskeho zákonníka ustanovuje tento mechanizmus: „Pokiaľ nebola stanovená iná organizácia, vzťahy medzi spoločníkmi sa riadia, pokiaľ je to primerané, buď ustanoveniami uplatniteľnými na spoločnosti podľa občianskeho práva, ak má spoločnosť občiansky charakter, alebo ustanoveniami uplatniteľnými na verejné obchodné spoločnosti, ak má spoločnosť obchodný charakter.“ Okrem toho sa už v texte spresnilo, že spoločnosti podľa občianskeho práva a verejné obchodné spoločnosti sú súčasťou právnických osôb, ktorých členovia neobmedzene ručia za dlhy. Expert z toho vyvodzuje, že ak by sa mala uplatniť zásada všeobecného práva, bola by to zásada ručenia za dlhy právnických osôb, ktoré sa zriaďujú.

(153) Vo svojom oznámení z 27. októbra francúzske orgány tento záver popierajú. Tento záver sa údajne nezakladá na žiadnom právnom texte, pričom odkaz na článok 1871-1 Občianskeho zákonníka sa týka „vzťahov medzi spoločníkmi“ a nie vzťahov k tretím osobám. Preto vraj nemožno z právnych textov vyvodiť zásadu ručenia bez toho, aby boli porušené práva na obhajobu tak vo francúzskom práve, ako aj ako v práve Únie.

(154) Komisia však zdôrazňuje, že článok 1872-1 Občianskeho zákonníka stanovuje, že každý spoločník spoločnosti nezapísanej v registri uzatvára zmluvy vo svojom osobnom mene a iba on má záväzky voči tretím osobám. Každý spoločník teda neobmedzene ručí za dlhy, ktoré na seba vzal. Komisia prirodzene nemá v úmysle vyvodzovať z tejto jedinej úvahy, že štát ručí za dlhy podniku La Poste, ale domnieva sa, že argument jej experta, že ak by sa mala uplatniť zásada všeobecného práva, bola by to zásada ručenia, nie je zbavený platnosti argumentom francúzskych orgánov. Okrem toho Komisia pripomína, že vo vysvetľujúcej poznámke pripojenej k oznámeniu ministra hospodárstva, financií a priemyslu z 22. júla 2003 ([76]) francúzske orgány samotné porovnávajú zodpovednosť akcionára v prípade SNC so zodpovednosťou štátu v prípade verejnej inštitúcie.

(155) Na základe predchádzajúcich skutočností Komisia usudzuje, že:

— na rozdiel od veriteľov podnikov podliehajúcich obchodnému právu nemôže veriteľom podniku La Poste (keďže tento podnik nepodlieha všeobecným právnym predpisom týkajúcim sa súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie podnikov v ťažkostiach) po skončení konania o súdnej likvidácii úplne alebo čiastočne zaniknúť ich pohľadávka,

— právna subjektivita právnickej osoby La Poste nebráni štátnej záruke v prospech podniku La Poste,

— pokiaľ neexistuje výslovné obmedzenie zodpovednosti štátu voči podniku La Poste, veritelia podniku La Poste sa môžu právom opierať o zásadu, podľa ktorej štát hradí dlhy podniku La Poste napriek tomu, že má La Poste právnu subjektivitu.

2. *Postup pri vymáhaní dlhov verejných inštitúcií odsúdených súdnym rozhodnutím stanovený zákonom zo 16. júla 1980 v žiadnom prípade nevedie k zániku dlhu*

(156) Komisia má v súčasnosti v úmysle preskúmať postup pri vymáhaní dlhov verejných inštitúcií odsúdených súdnym rozhodnutím, aby určila, či tento postup môže viesť k zániku pohľadávky voči podniku La Poste s podobným výsledkom pre veriteľa ako v prípade uskutočnenia súdnych konaní, ako to tvrdia francúzske orgány. Tento postup bol stanovený zákonom zo 16. júla 1980 a rôznymi vykonávacími predpismi ([77]) uvedenými v časti tohto rozhodnutia týkajúcej sa opisu opatrenia.

i) Zákonom zo 16. júla 1980 sa štátu udeľujú významné právomoci: príkaz na úhradu záväzku z úradnej moci a vytvorenie dostatočných zdrojov

(157) Ako sa spresňuje v opise opatrenia, v zákone zo 16. júla 1980 sa ustanovuje, že „ak rozhodujúci orgán samosprávy alebo inštitúcie neuvoľnil alebo nevytvoril tieto prostriedky, … postará sa o to dozorný orgán, ktorý v prípade potreby vydá úradný príkaz na úhradu z úradnej moci.“ Okrem toho vyhláška z 12. mája 1981, v tomto smere nezmenená a nedoplnená vyhláškou z roku 2008, spresňuje, že zástupca štátu alebo dozorný orgán „v prípade potreby vytvorí potrebné prostriedky buď prostredníctvom zníženia voľných rozpočtových prostriedkov určených na iné výdavky, alebo prostredníctvom zvýšenia zdrojov.“

(158) Zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie opatrenia teda označujú štát za orgán príslušný vymáhať dlhy verejných inštitúcií. Okrem toho mu udeľujú významné právomoci: príkaz na úhradu záväzku z úradnej moci a vytvorenie dostatočných zdrojov.

(159) Francúzske orgány vyvracajú názor, že uvedené zdroje by mohli byť štátnymi prostriedkami. Ako sa uvádza v časti týkajúcej sa pripomienok členského štátu ([78]), francúzske orgány v skutočnosti tvrdia, že zákonom zo 16. júla 1980 sa dozornému orgánu udeľuje výhradne právomoc substitúcie. Dozorný orgán môže z tohto dôvodu vykonávať iba právomoci výkonného orgánu, ktoré nezahŕňajú možnosť disponovať štátnym rozpočtom. Na podporu tohto výkladu sa citujú prípravné práce k zákonu zo 16. júla 1980, články doktríny, ako aj rozhodnutia Štátnej rady vo veci *Campoloro*. Francúzske orgány však uznávajú, že zákon z roku 1980 nezakazuje zásadu finančnej pomoci zo strany štátu na podporu uvedenej právnickej osoby verejného práva.

(160) Komisia uznáva, že právne texty výslovne neustanovujú povinnosť štátu vyplatiť verejnej inštitúcii v prípade finančných ťažkostí mimoriadny grant. Dôkaz o existencii implicitnej záruky to nijako nevyvracia.

(161) Komisia tiež uznáva, že prostriedky je najprv potrebné uvoľniť z vlastných zdrojov inštitúcie. To nijako nebráni konštatovaniu, že hneď, ako sa vyčerpajú vlastné zdroje, sa dlhy dlžníckej verejnej inštitúcie budú môcť splatiť jedine zo štátnych prostriedkov ([79]). Toto konštatovanie je v súlade so skutočnosťou, že záručný mechanizmus je doplňujúci v tom zmysle, že zdroje dlžníka sa uvoľnia skôr ako zdroje jeho ručiteľa.

ii) Zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie opatrenia neustanovujú postup pri likvidácii a zániku so zánikom záväzkov; situácia nedostatku hotovosti je krytá alebo je iba dočasná

(162) Komisia teraz preskúma výklad francúzskych orgánov, podľa ktorého môže niektorým veriteľom po ukončení postupu ustanoveného zákonom zo 16. júla 1980 zaniknúť ich pohľadávka bez možnosti odvolania ([80]) a ich situácia je rovnaká ako situácia veriteľov podnikov podliehajúcich súdnym konaniam.

(163) Expert Komisie ([81]) zdôrazňuje, že zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacia vyhláška majú za cieľ dokázať, že v prípade nedostatku prostriedkov pripadajú do úvahy iba dva predpoklady: buď dozorný orgán uvoľní potrebné zdroje, alebo sa platba odloží. Postup nikdy nenaznačuje, že v prípade trvalého nedostatku hotovosti dôjde k jeho prerušeniu.

(164) Ak je totiž situácia nedostatku prostriedkov ustanovená zákonom zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacími opatreniami, táto situácia sa považuje iba za dočasnú, kým sa nevytvoria dodatočné zdroje, čo je jediné východisko, o ktorom uvažujú právne texty. Nikde sa neuvažuje o tom, že by toto vytvorenie zdrojov nebolo možné alebo by bolo nedostatočné. V právnych textoch sa uvádza, že po tejto fáze vytvorenia zdrojov príslušný orgán vykoná príkaz na úhradu záväzku z úradnej moci. Uvedený obežník z roku 1989 je ešte presnejší, pokiaľ ide o nedostatok prostriedkov, pričom zdôrazňuje jeho nevyhnutne dočasný charakter, pretože v tomto prípade treba veriteľovi určiť zostatok, ktorý sa prikáže na úhradu neskôr. Podľa experta Komisie „pri čítaní právnych textov môžu veritelia nadobudnúť istotu, že pokiaľ ich pohľadávka nebude uhradená ihneď, bude uhradená neskôr.“

(165) Expert Komisie okrem toho právom poznamenáva, že postup ustanovený francúzskym právom je výhradne postupom vymáhania pohľadávok okrem konania o likvidácii. Pokiaľ ide o právnické osoby súkromného práva, situáciu platobnej neschopnosti viažu právne texty na situáciu likvidácie. Riziko platobnej neschopnosti takto môže viesť k začatiu konania o ochrane pred veriteľmi ([82]) a súdna likvidácia je výslovne opisovaná ako dôsledok platobnej neschopnosti ([83]). Naopak pokiaľ ide vo všeobecnosti o právnické osoby verejného práva a osobitne o verejné inštitúcie, zastieraním situácie platobnej neschopnosti a jej nedávaním do súvisu so situáciou likvidácie zákonodarca a regulačný orgán nechávajú veriteľov v domnienke, že ich pohľadávky zaplatí bez obmedzenia v prípade potreby tretia osoba, napr. štát.

(166) Expert Komisie nakoniec poznamenáva, že reforma z roku 2008, ku ktorej došlo po prijatí rozhodnutia o začatí konania, nepriviedla francúzske orgány k tomu, aby spresnili, že zdroje, ktoré sa majú uvoľniť, musia byť vlastnými zdrojmi verejnej inštitúcie bez účasti štátnych zdrojov. Takéto spresnenie však mohlo byť pre veriteľov upozornením na dátum, ku ktorému postupy začaté Komisiou výslovne dávali do súvisu štátnu záruku s medzerovitou formuláciou právnych textov. To, že francúzsky štát neposkytol potrebné objasnenie, podporuje tvrdenie, že nechce vyvrátiť, že sám môže poskytnúť potrebné prostriedky.

(167) Vo svojom oznámení zaslanom 27. októbra 2009 francúzske orgány tvrdia, že tvrdenie experta Komisie, že „pri čítaní právnych textov môžu veritelia nadobudnúť istotu, že pokiaľ ich pohľadávka nebude uhradená ihneď, bude uhradená neskôr“, je založené na prekrútení právnych textov, ktoré – okrem toho, že ide o texty nižšieho významu ako právne predpisy (obežníky) – vôbec neustanovujú prípadné nahradenie zdrojov verejných inštitúcií štátnymi prostriedkami. Nič nezakazuje existenciu verejných inštitúcií s dočasne pozastavenou činnosťou, ktorých veriteľom sa nepodarilo dosiahnuť to, aby splatili svoje dlhy. Francúzske orgány sa okrem toho domnievajú, že verejné inštitúcie by mohli nezaplatiť svoju pohľadávku bez toho, aby sa neúmyselne ocitli v situácii platobnej neschopnosti.

(168) Komisia teraz preskúma, či je podľa zákona možné, aby mohla vyhlásiť dočasné pozastavenie činnosti verejnej inštitúcie odsúdenej právoplatným súdnym rozhodnutím na zaplatenie peňažnej sumy a aby pohľadávka nebola nikdy uhradená, ako to tvrdia francúzske orgány. Ustanovenia zákona zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie predpisy sú pre štát záväzné. V scenári, ktorý je pre veriteľa najmenej výhodný, tieto predpisy primäli štát, aby veriteľovi určil zostatok, ktorý sa prikáže na úhradu neskôr. Za predpokladu, že nebude nasledovať žiadna úhrada, veriteľ bude mať vždy možnosť (tento bod sa rozvinie v oddiele 3 tohto rozhodnutia) domáhať sa zodpovednosti štátu. Za týchto podmienok by teoretický predpoklad vyhlásenia dočasného pozastavenia činnosti v každom prípade neviedol k zániku dlhu. Francúzske orgány okrem toho neposkytli žiadny konkrétny príklad vzniku takejto situácie.

(169) Na základe týchto skutočností Komisia usudzuje, že:

— osobitný postup vymedzený zákonom zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacími predpismi je iba postupom vymáhania pohľadávok, s výnimkou konania o likvidácii; po skončení jeho uplatňovania pohľadávka nezanikne, zatiaľ čo po skončení konania o likvidácii má rozsudok o zrušení majetku pre nedostatok majetku bez sankcie za následok zákaz pre všetkých veriteľov znovu podať žalobu,

— zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie predpisy tým, že predpokladajú časový odklad príkazu na úhradu a nikdy neprihliadajú na platobnú neschopnosť, ponechávajú veriteľov v domnienke, že existujú alebo stále budú existovať zdroje potrebné na úhradu pohľadávky, ktorú majú voči právnemu subjektu verejného práva,

— z toho vyplýva, že situáciu nedostatku hotovosti vyrieši v prípade potreby štát, alebo je táto situácia iba dočasná. Na druhej strane žiadne konanie o likvidácii nepredpokladá možnosť pre tretie osoby ručiť za dlhy osoby, ktorá je v platobnej neschopnosti, samozrejme okrem prípadu, keď ide o ručiteľa alebo spoločnosť s ručením obmedzeným.

iii) Podľa niektorých právnych textov môže pripadať alebo skutočne pripadá do úvahy mimoriadny grant štátu

(170) Z tohto hľadiska expert Komisie uviedol, že:

α) […] (*)

(171) Bez toho, aby to bolo potrebné na preukázanie toho, že záruka vyplývajúca z právneho postavenia podniku La Poste predstavuje štátnu pomoc, Komisia konštatuje, že vlastné použiteľné zdroje tohto podniku sú v prípade nedostatku hotovosti obmedzené. V skutočnosti francúzsky zákonodarca veľmi presne vymedzuje tak predaj majetku ([84]), ako aj zvýšenie taríf za univerzálne poštové služby ([85]). Ťažkosti s mobilizáciou vlastných dodatočných zdrojov na účely splatenia dlhov umocňujú potrebu štátnych intervencií v prípade nedostatku hotovosti. Po prvé, podľa mechanizmu spojených nádob neexistencia možnosti mobilizovať zdroje prostredníctvom predaja majetku zvyšuje častosť používania iných záručných mechanizmov (preddavky, domáhanie sa zodpovednosti štátu atď.). Po druhé, uzákonenie systému ochrany majetku zákonodarcom by v prípade možného neplnenia záväzkov podnikom La Poste mohlo viesť k nárastu počtu sporov týkajúcich sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu ([86]).

(172) Vo svojom oznámení zaslanom 27. októbra 2009 francúzske orgány popierajú „neexistenciu možnosti“ mobilizovať vlastné zdroje v prípade podniku La Poste:

— pokiaľ ide o predaj majetku, štát môže na základe voľnej úvahy posúdiť, či majetok považuje alebo nepovažuje za „nevyhnutný“ na výkon verejnej služby; okrem toho aj keď je proti takémuto predaju, vôbec to neznamená, že to musí vykompenzovať záručnými mechanizmami; napokon v skutočnosti štát nebol nikdy proti predaju majetku na základe článku 23 zákona z 2. júla 1990, ktorý sa stal neplatným následkom nepoužívania po tom, čo podnik La Poste vložil v roku 2005 takmer celý svoj nehnuteľný majetok (vrátane kancelárií pošty) do dcérskej spoločnosti, ktorá nepodlieha tomuto systému predchádzajúceho povolenia,

— pokiaľ ide o zvýšenie taríf za univerzálne poštové služby, francúzske orgány uvádzajú, že ARCEP (úrad pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb) nestanovuje tarify, ale výhradne pre regulované činnosti podniku La Poste určuje cenový strop (*price cap*), v rámci ktorého sa tarify podniku La Poste voľne pohybujú (okrem ceny poštovej známky stanovenej ministrom pôšt vzhľadom na cenový strop); okrem toho si nemožno myslieť, že úradu ARCEP by bolo zaťažko odmietnuť zvýšenie taríf, keď by bolo nevyhnutné na prežitie hospodárskeho subjektu a poslania verejnej služby zabezpečovaného týmto subjektom; tento cenový strop sa vzťahuje iba na regulované odvetvie, ktoré predstavuje menej ako polovicu prevádzkového výsledku skupiny La Poste.

(173) Komisia berie na vedomie spresnenia francúzskych orgánov a predkladá dve pripomienky:

— francúzske orgány tvrdia, že aj keby štát namietal proti predaju, vôbec by to nemalo za následok poskytnutie záruky. Uznali však (aj keď popierajú, že podnik La Poste z toho môže získať výhodu), že je nutné, aby zástupca štátu dodržal požiadavku nepretržitosti verejnej služby pri vykonávaní postupu podľa zákona zo 16. júla 1980 ([87]), na základe čoho by bolo možné domáhať sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu pre narušenie rovnosti pred verejnými bremenami, ako je to dokázané ďalej v texte ([88]),

— pokiaľ by sa veriteľ podniku La Poste nemohol obrátiť na inú spoločnosť skupiny La Poste, aby dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky, je potrebné preskúmať podiel regulovaného odvetvia a vyhradeného odvetvia na obrate podniku La Poste a nie na obrate skupiny La Poste. Vzhľadom na rozsah regulácie vo Francúzsku ([89]) je jasné, že regulované činnosti predstavujú rozhodujúci podiel na činnostiach verejnej inštitúcie La Poste. Systém úhrad veľkej časti činností inštitúcie La Poste teda podlieha cenovému stropu; okrem toho tarify za vyhradené služby sú stanovené vyhláškou ministerstva.

β) Určité úlohy a programy štátneho rozpočtu by sa mohli použiť s cieľom pomôcť verejnej inštitúcii splácať jej dlhy

(174) Expert Komisie určil tieto programy:

— program č. 823 Preddavky iným organizáciám, ako je štát a správca verejných služieb: jeho predmetom „je umožniť štátu poskytovať preddavky jednotlivým subjektom iným ako štátnym, zaisťujúcim verejné služby“ ([90]). „Účelom týchto preddavkov je vyriešiť naliehavé situácie, či už ide o zabezpečenie nepretržitosti verejnej činnosti alebo o zrýchlenú implementáciu toho či onoho opatrenia. Zároveň umožňujú dočasné krytie nepredvídaného nedostatku hotovosti, ktoré musí byť neskôr trvale zabezpečované z trvalo udržateľného zdroja. Preto umožňujú vyhnúť sa bankovému financovaniu alebo trhovému financovaniu a súčasne predísť väčšiemu rozdrobeniu dlhu orgánov verejnej správy alebo zvýšeniu ich úrokového zaťaženia“,

— v rámci poslania „Finančné účasti štátu“ figurujú dva programy, prvý s názvom „Kapitálové transakcie týkajúce sa kapitálových účastí štátu“ (program č. 731) a druhý s názvom „Oddlženie štátu a verejných inštitúcií štátu“ (program č. 732). V rámci tohto programu činnosť č. 1 zahŕňa „zvýšenie imania, dotácie vlastného imania, akcionárske preddavky a podobné pôžičky“.

(175) Prostriedky určené na tieto preddavky sú značné. Na účely programu č. 731 sa výslovne stanovuje rezerva 85 miliónov EUR. Platobné rozpočtové prostriedky na akciu č. 01 v programe č. 732 predstavujú sumu 660 miliónov EUR. Platobné rozpočtové prostriedky v programe č. 823 predstavujú zasa sumu 50 miliónov EUR.

(176) V prípade finančných ťažkostí podniku La Poste by štát mohol čerpať z týchto programov, aby tomuto podniku pomohol. Žiadny predpis neobmedzuje možnosti poskytnutia preddavkov podniku so statusom EPIC, ktorý vykonáva hospodársku činnosť a pôsobí v konkurenčnom odvetví.

(177) Vo svojom oznámení zaslanom 27. októbra 2009 francúzske orgány spresňujú, že nikdy nepopreli, že verejné inštitúcie môžu dostať preddavky od štátu, celkovo explicitné, ale pre verejné inštitúcie z toho nevyplýva žiadne právo čerpania zo štátneho rozpočtu; ako uvádza expert Komisie, schéma akcionárskych preddavkov môže zahŕňať všetky finančné účasti štátu bez ohľadu na ich právnu formu, v dôsledku čoho teda nemožno vyvodiť záver, že sa týka len podnikov so statusom EPIC; okrem toho a na rozdiel od toho, čo tvrdí expert Komisie, tieto preddavky v plnej miere zohľadňujú obmedzenia Spoločenstva, pretože zodpovedajú logike oznámeného investora.

(178) Komisia usudzuje, že:

— francúzske právne predpisy umožňujú štátu a dokonca ho podporujú v tom, aby verejným inštitúciám poskytoval dotácie najmä na klasické bankové pôžičky v prípade, že sa ocitnú v situácii nedostatku hotovosti; prístup k týmto zdrojom nie je nijako podmienený predchádzajúcim dodržaním pravidiel týkajúcich sa štátnej pomoci; tieto dotácie môžu predstavovať „dodatočné zdroje“ uvedené v zákone zo 16. júla 1980,

— veritelia poznajú tieto právne predpisy, a teda sú oprávnení domnievať sa, že dozorný orgán bude schopný nájsť potrebné zdroje na úhradu pohľadávky,

— podnik La Poste však nemá právo čerpania z týchto zdrojov.

(179) Keďže:

— zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie opatrenia neustanovujú postup pri likvidácii smerujúcej k zániku so zánikom práv a povinností,

— zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie opatrenia sa nikde nezmieňujú o tom, že by zdroje nebolo možné uvoľniť,

— rozpočtové dokumenty svedčia o tom, že podniky so statusom EPIC môžu byť v prípade naliehavého nedostatku hotovosti príjemcami mimoriadnych preddavkov,

Komisia sa domnieva, že predpoklad, že by sa veriteľovi nepodarilo dosiahnuť úhradu svojej pohľadávky pri uplatnení postupov podľa zákona zo 16. júla 1980, je málo pravdepodobný.

(180) Na druhej strane Komisia nezistila priamy prístup verejných inštitúcií k účtom štátnej pokladnice, ak „priamym prístupom“ rozumieme možnosť pre podnik so statusom EPIC sám sa rozhodnúť čerpať priamo z prostriedkov, ktoré patria štátu a sú mu k dispozícii bez toho, aby bola potrebná intervencia štátu.

iv) Návrh francúzskych orgánov, ktorým sa má objasniť vykonávacia vyhlášky k zákonu zo 16. júla 1980, nie je dostatočný

(181) Komisia na úvod zdôrazňuje, že francúzske orgány nezmenili a nedoplnili zákon zo 16. júla 1980, ktorý sa bude v tejto časti analyzovať. Následkom toho musí byť skúmanie existencie záruky v prospech podniku La Poste zo strany Komisie nevyhnutne založené na pozitívnom práve, a nie na primeranosti či neprimeranosti návrhov francúzskych orgánov, ktoré neboli nikdy schválené a sú určené na vylúčenie akejkoľvek záruky. Z toho vyplýva, že analýza Komisie obsiahnutá v tejto časti má za cieľ predovšetkým úplný opis konania, ktoré prebieha pred Komisiou.

(182) S cieľom dokázať, že zdroje uvoľnené dozorným orgánom môžu pochádzať jedine zo zdrojov samosprávy alebo inštitúcie, francúzske orgány navrhli zmeniť a doplniť vyhlášku, ktorou sa vykonáva zákon zo 16. júla 1980, takto: „keď úradná výzva zostane po uplynutí týchto lehôt bez odozvy, zástupca štátu alebo dozorný orgán vykoná zápis výdavku do rozpočtu samosprávy alebo verejnej inštitúcie, ktorá si neplní svoju povinnosť. V prípade potreby uvoľní potrebné zdroje v rámci rozpočtu samosprávy alebo inštitúcie buď prostredníctvom zníženia voľných rozpočtových prostriedkov určených na iné výdavky, alebo prostredníctvom zvýšenia zdrojov“ (podčiarknuté zmeny a doplnenia).

(183) Komisia však zdôrazňuje rovnako ako v odôvodnení 58 rozhodnutia o začatí konania, že právne predpisy ani v súčasnom znení, ani v znení zmenenom a doplnenom podľa návrhu francúzskych orgánov nevylučujú možnosť uvoľnenia prostriedkov pomocou zvýšenia zdrojov na základe vopred poskytnutého grantu alebo dotácie z verejných zdrojov.

(184) Komisia teraz preskúma možnosti opravných prostriedkov, ktoré zostávajú veriteľovi za nepravdepodobného predpokladu, že by postup ustanovený zákonom zo 16. júla 1980 neumožnil veriteľovi dosiahnuť uspokojenie jeho pohľadávky. Komisia preskúma najmä systém zodpovednosti štátu, aby určila, či vykazuje charakteristiky záručného mechanizmu.

3. *Systém zodpovednosti štátu pri uplatňovaní postupu vo veci vymáhania dlhov verejných inštitúcií vykazuje charakteristiky záručného mechanizmu*.

(185) Podľa francúzskych orgánov sa zodpovednosti štátu možno domáhať len v prípade bez zavinenia alebo so zavinením ([91]). Francúzske orgány však priznávajú, že pokiaľ by existovala požiadavka nepretržitosti verejnej služby a zástupca štátu by bol nútený zohľadniť túto požiadavku pri uplatňovaní postupu ustanoveného zákonom zo 16. júla 1980, mohlo by sa stať, že sudca nariadi odškodnenie veriteľa. Za tohto predpokladu však odškodnenie spôsobí iba to, že sa veriteľ ocitne v situácii, v akej by sa nachádzal, keby podliehal všeobecným právnym predpisom; veriteľ by teda nezískal žiadnu výhodu.

(186) Komisia však zdôrazňuje, že vo všeobecných právnych predpisoch veritelia, ktorí sú v každom prípade veriteľmi na základe písomnej zmluvy, v zásade nezískajú späť celú svoju pohľadávku. Okrem toho dlhy podniku v likvidácii nezaplatí tretia osoba ako v tomto prípade.

(187) Francúzske orgány zároveň tvrdia, že v každom prípade možnosti odškodnenia, ktoré majú veritelia pri domáhaní sa zodpovednosti, nemožno považovať za formu záruky.

(188) Komisia sa predsa len domnieva a dokáže, že vznik zodpovednosti štátu (bez zavinenia alebo so zavinením) pri postupe vo veci vymáhania dlhov právnických osôb verejného práva uvedených v zákone zo 16. júla 1980 predstavuje na účely práva Spoločenstva záručný mechanizmus, pretože veriteľom zabezpečuje úhradu ich pohľadávky tým, že členský štát zaväzuje k jej splateniu v prípade platobnej neschopnosti podniku La Poste. Okrem toho judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP) vo veci *Campoloro* smeruje k zavedeniu automatickej záruky. Francúzske orgány neobmedzili tieto zodpovednostné či záručné mechanizmy, aj keď tak mohli urobiť.

i) Predchádzajúca judikatúra: osobitosť systému ustanoveného rozsudkom vo veci *Campoloro*

(189) Ako zdôrazňuje expert Komisie, keď sa veriteľ právnickej osoby verejného práva podliehajúcej zákonu zo 16. júla 1980 dovolával zodpovednosti štátu na základe právomocí ustanovených týmto zákonom v čase pred prípadom *Campoloro* (skúmaným ďalej v texte), správny sudca rozlišoval dve škody. Na jednej strane veriteľ utrpel škodu následkom neuhradenia jeho pohľadávky – škodu, ktorá bola spôsobená iba situáciou platobnej neschopnosti dlžníka. Na druhej strane veriteľ mohol utrpieť odlišnú škodu následkom nečinnosti, pokiaľ ide o uplatňovanie právomocí štátu (omeškanie, neochota, odmietnutie začať postupy, čiastočné začatie postupov atď.). Druhá škoda nebola odhadnutá so zreteľom na výšku dlhu, ale skôr so zreteľom na náklady spojené s omeškaním alebo odmietnutím použiť právomoci ustanovené zákonom. Takáto bola reakcia Odvolacieho správneho súdu v Lyone vo veci *Campoloro* ([92]).

ii) Rozsudok vynesený Štátnou radou v roku 2005 vo veci *Campoloro*

(190) Podľa experta Komisie rozsudok, ktorý vyhlásila Štátna rada vo veci *Campoloro*, určuje prvý medzník spočívajúci v tom, že jeden z predpokladov, ktoré uvádza, už nie je presne povedané vecou zodpovednosti, ale funguje ako záručný mechanizmus.

(191) Treba najprv pripomenúť zásadné odôvodnenie rozsudku sekcie Štátnej rady z 18. novembra 2005, *Société fermière de Campoloro*, č. 271898:

„Keďže zákonodarca mal v úmysle týmito ustanoveniami udeliť štátnemu zástupcovi v prípade nezabezpečenia územnou samosprávou výkonu súdneho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, a po úradnej výzve na tento účel, právomoc nahradiť orgány tejto samosprávy s cieľom uvoľniť a vytvoriť zdroje umožňujúce úplný výkon tohto súdneho rozhodnutia; keďže v tomto smere je povinný prijať pod dohľadom sudcu nevyhnutné opatrenia vzhľadom na situáciu samosprávy a požiadavky všeobecného záujmu; keďže medzi týmito opatreniami sa uvádza možnosť uskutočniť predaj majetku samosprávy, pokiaľ nie je nevyhnutný na riadne fungovanie verejných služieb, ktoré má samospráva zabezpečovať; keďže ak sa prefekt vzdá možnosti použiť právomoci, ktoré mu boli udelené zákonom, alebo ich opomenie využiť, veriteľ územnej samosprávy má právo obrátiť sa na štát v prípade hrubej nedbanlivosti pri výkone dozornej právomoci; keďže okrem toho, za predpokladu, že vzhľadom na situáciu samosprávy, a najmä na nedostatok jej aktív alebo na požiadavky všeobecného záujmu mohol prefekt podľa zákona odmietnuť prijať určité opatrenia, aby zabezpečil úplný výkon súdneho rozhodnutia, môže škoda, ktorá tým bola spôsobená veriteľovi územnej samosprávy, ak je neobvyklej a osobitnej povahy, spôsobiť vznik zodpovednosti verejnej moci.“

(192) Štátna rada takto zavádza mechanizmus s dvojakou funkciou.

(193) Po prvé, upravuje systém zodpovednosti štátu založený výhradne na nepoužití právomocí ustanovených v zákone zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacích opatreniach. Ide o systém zodpovednosti za hrubú nedbanlivosť. Voľba hrubej nedbanlivosti sa odôvodňuje želaním neuskutočniť automatický prevod dlhu samosprávy, ktorá je dlžníčkou štátu. Podľa skúseného autora komentára ([93]), „ak prefekt prijme opatrenia, aby sa pokúsil uvoľniť dodatočné zdroje, ale tieto opatrenia budú vzhľadom na veľkosť dlhu obce nedostatočné, sudca sa pravdepodobne bude domnievať, že sa prefekt nedopustil hrubej nedbanlivosti." V tomto prípade je zodpovednosť za hrubú nedbanlivosť „klasická" a v prípade platobnej neschopnosti dlžníckej organizácie funguje ako záručný mechanizmus, pretože nemôže riešiť iba situáciu platobnej neschopnosti.

(194) Po druhé, v rozsudku sa stanovuje vznik zodpovednosti bez zavinenia pri dvoch predpokladoch.

(195) Podľa prvého predpokladu „vzhľadom na požiadavky všeobecného záujmu mohol prefekt zo zákona odmietnuť prijať určité opatrenia, aby zabezpečil úplný výkon súdneho rozhodnutia." Stretávame sa tu s klasickým prípadom zrieknutia sa výkonu právomoci zo strany správneho orgánu odôvodneného všeobecným záujmom, ktorým sa zakladá vznik zodpovednosti pre narušenie rovnosti pred vecnými bremenami. Dlžník nie je teoreticky platobne neschopný, ale štát sa rozhodne nevyčerpať svoj potenciál zdrojov z dôvodu všeobecného záujmu. V tejto situácii sa neuplatňuje záručný mechanizmus, pretože škoda pre veriteľa vyplýva z rozhodnutia štátu a nie z finančnej situácie týkajúcej sa platobnej schopnosti dlžníka. Dôsledky sú však totožné s dôsledkami záručného mechanizmu.

(196) Na druhej strane druhý predpoklad zodpovednosti bez zavinenia sa viac približuje záručnému mechanizmu. Štátna rada zastáva názor, že „za predpokladu, že vzhľadom na situáciu samosprávy, a najmä na nedostatok jej majetku, mohol prefekt… odmietnuť prijať určité opatrenia na zabezpečenie úplného výkonu súdneho rozhodnutia, môže škoda, ktorá tým bola spôsobená veriteľovi územnej samosprávy, ak je neobvyklej a osobitnej povahy, spôsobiť vznik zodpovednosti verejnej moci." Všimnime si, že skutočnosťou spôsobujúcou vznik zodpovednosti je iba finančná situácia samosprávy, ktorá je dlžníkom. Voľba systému zodpovednosti bez zavinenia uľahčuje dôkazné bremeno, ktoré je na veriteľovi, pretože musí jednoducho dokázať skutočnosť, ktorá spôsobila vznik zodpovednosti, príčinnú súvislosť a škodu.

(197) Podľa experta Komisie vystupujú do popredia dve podobnosti medzi systémom zodpovednosti a záručnou schémou. Po prvé, skutočnosť spôsobujúca vznik zodpovednosti nemožno pripísať štátu, pretože ide o situáciu organizácie, ktorá je dlžníkom: tento systém zodpovednosti je založený na tej istej skutočnosti ako záručný mechanizmus, t. j. na platobnej neschopnosti dlžníka. Po druhé, škodou, na ktorú sa odvoláva Štátna rada bez akejkoľvek ďalšej špecifikácie, je podľa všetkého neuhradenie samotného dlhu, čo je skutočnosť, ktorá zároveň aktivuje záruku.

(198) Samozrejme Štátna rada obmedzuje vznik zodpovednosti štátu na neobvykle veľké a osobitné škody. Podľa experta Komisie, pokiaľ ide o neobvyklú veľkosť škody, môžeme uvažovať vylučovacou metódou. Buď je dlh malý a oprávnene môžeme predpokladať, že štátnu verejnú organizáciu (predovšetkým La Poste) nedostane do situácie platobnej neschopnosti, alebo je dlh veľmi veľký a z toho vyplynie neobvyklá povaha škody. Pokiaľ ide o osobitnú povahu škody, možno predpokladať, že veriteľov verejných inštitúcií, ktorí majú veľký dlh, nie je veľa. Obmedzenie stanovené rozsudkom Štátnej rady nie je teda skutočným obmedzením, pokiaľ možno predpokladať, že v skutočnosti sa bude vzťahovať iba na situáciu veľkých pohľadávok, čo je situácia, ktorá vždy spôsobí neobvykle veľkú škodu.

(199) To je výklad podľa najopatrnejšej doktríny. Podľa (už citovaného) komentára P. Bona „za tohto predpokladu, ktorý pravdepodobne zodpovedá tomuto prípadu vzhľadom na zjavný nepomer medzi sumou, ktorej zaplatenie uložil sudca obci rozsudkom, a skromnosťou zdrojov tejto obce, prefekt je istým spôsobom v bezvýchodiskovej situácii, pokiaľ nie je isté, že môže uvoľniť dostatočné zdroje, ktoré obci umožnia splatiť celý jej dlh. Samozrejme, spravodlivosť vyžaduje, aby obe žalujúce spoločnosti boli po toľkých rokoch odškodnené", „premieňa štát na povinného poistiteľa zodpovedajúceho za škodlivé dôsledky uvedenej neschopnosti [neschopnosti obce]." Podľa experta Komisie nie je primeraným výrazom „poisťovateľ", ale skôr „povinný ručiteľ".

(200) Vo svojej správe zo súdnej siene o rozsudku poľnohospodárskej spoločnosti *Société fermière de Campoloro* ([94]) C. Landais a F. Lenica, zodpovední pracovníci dokumentačného oddelenia Štátnej rady v čase čítania rozsudku, zdôrazňujú neobyčajnosť tohto druhého predpokladu a odmietajú interpretovať ju v tom zmysle, že sa na štát prenáša bremeno dlhov územných samospráv. Expert Komisie však zdôrazňuje, že ak je aj výklad spochybňovaný, je to preto, lebo ho treba posudzovať v kontexte znenia rozsudku. Koniec komentára je okrem toho odhaľujúci: autori komentárov majú na mysli pôžičku alebo mimoriadny grant. Všimnime si teda, že tí, ktorí odmietajú považovať schválený systém zodpovednosti za záručný mechanizmus, sa nakoniec dovolávajú iných prvkov záručného mechanizmu (grant).

(201) Expert Komisie tiež nepripúšťa úvahu D. Labetoullea v jeho článku o zodpovednosti bez zavinenia v správnom práve ([95]), ktorú cituje francúzska vláda vo svojich pripomienkach. Tento autor si všíma, že Štátna rada rozhodla vo svojom rozsudku vo veci *Campoloro*, že jedine zákonné rozhodnutie prefekta „môže spôsobiť vznik zodpovednosti štátu“. Z toho vyvodzuje, že neexistuje žiadny prvok jej automatického vzniku. Podľa experta Komisie sa s týmto výkladom nemožno stotožniť. Sudca Štátnej rady totiž rozhodol, že spôsobiť vznik zodpovednosti štátu môže rozhodnutie prefekta „ak má [škoda] neobvyklú a osobitnú povahu“. Neistota sa netýka zásady existencie zodpovednosti a jej vzniku v prípade naplnenia zákonných znakov, ale existencie škody, ktorá musí mať určité zvláštnosti. Ako sme však videli, ak je škoda osobitná a neobvyklá, nič nebráni možnosti domáhať sa zodpovednosti. Okrem toho existuje prvok automatickosti, pokiaľ ide o samotnú zásadu domáhania sa zodpovednosti, ktorá má všetky charakteristiky záruky.

(202) Expert Komisie napokon zdôrazňuje, že žiadny autor komentára k judikatúre vo veci *Campoloro* nemá na mysli to, že by pohľadávka mohla zostať nezaplatená.

(203) Expert Komisie usudzuje, že uvedený rozsudok Štátnej rady vo veci *Campoloro* založil vznik systému zodpovednosti, ktorý vykazuje charakteristiky záručného mechanizmu.

iii) Vyriešenie prípadu *Campoloro* Európskym súdom pre ľudské práva (ESĽP)

(204) ESĽP v rozsudku zo 6. decembra 2006 vo veci *Société de gestion du port de Campoloro* a *Société fermière de Campoloro*/Francúzsko ([96]) vyriešil prípad *Campoloro* tak, že uložil štátu uhradiť všetky dlhy, ktoré žalujúcim spoločnostiam dlhovala obec Santa-Maria-Poggio. Tento prípad svedčí o tom, že vznik zodpovednosti francúzskeho štátu v tomto prípade plní úlohu implicitného ručenia za pasíva verejných orgánov a nie je spojený so žiadnou podmienkou škody.

(205) Pred súdom sa francúzske orgány snažili oprieť jednak o neexistenciu určujúcej skutočnosti, ktorú možno pripísať štátu, a jednak o neexistenciu štátnej záruky voči verejným orgánom, ktoré majú právnu subjektivitu právnickej osoby. Môžeme čítať, že „[francúzska vláda] sa domnieva, že jedine objektívne dôvody spočívajúce výlučne v tom, že pre obec je fakticky nemožné uvoľniť dostatočné príjmy, spôsobili omeškanie s úplným výkonom rozsudku“; „Vláda teda tvrdí, že nevykonanie vynesených rozsudkov nie je dôsledkom zámerného odopretia ich vykonania zo strany vnútroštátnych orgánov, štátu alebo obce. Neexistencia rozpočtových prostriedkov nie je zámienka, ale realita spôsobená platobnou neschopnosťou právnickej osoby, ktorá je dlžníkom“; „Neuhradenie dlhu je výlučne dôsledkom finančných ťažkostí obce a tieto okolnosti podľa všetkého nemôžu samosprávu oslobodiť od jej povinností, ani presunúť bremeno jej dlhu na štát (ES, obec Batz sur Mer, 25. september 1970). Vo vnútroštátnych právnych predpisoch neexistuje pre nahradenie obce štátom vo veci úhrady odškodnenia žiadna právna opora. Toto nahradenie okrem toho nemôže byť založené na článku 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ je v rozpore so samotným pojmom právnickej osoby, ktorý predpokladá nezávislosť, rozdielny majetok.“ Aj keď sa francúzska vláda správne pokúsila zdôrazniť rozdiely medzi systémom zodpovednosti záručnou schémou, na ktoré sme už poukázali, tieto argumenty súd nakoniec neuznal.

(206) Na doplnenie dokazovania je tiež potrebné zopakovať argumenty žalujúcich, ktoré súd naopak uznal:

„Vo vnútroštátnych právnych predpisoch nie je ustanovený žiadny mechanizmus riešenia situácie platobnej neschopnosti obce“; „Štát sa nemôže zbaviť povinnosti vykonávať súdne rozhodnutia, odvolávajúc sa na neexistenciu rozpočtových prostriedkov alebo nezávislosť miestnych samospráv, ktorú doteraz nemohol zaručiť, pretože obec nie je schopná splatiť svoje dlhy. Žalovaní preto poukazujú na neschopnosť štátu prijať pozitívne opatrenia, ktoré by obci umožnili splniť si svoju príspevkovú povinnosť.“ „Žalovaní konštatujú, že Štátna rada vo svojom rozsudku z 18. novembra 2005 rozhodla, že zákonodarca mal v úmysle udeliť zástupcovi štátu, pre prípad nezabezpečenia územnou samosprávou výkonu súdneho rozhodnutia, právomoc nahradiť orgány tejto samosprávy, aby uvoľnil alebo vytvoril zdroje, ktoré umožnia úplný výkon tohto súdneho rozhodnutia. Práve pre zanedbanie povinnosti zo strany francúzskeho štátu žiadajú žalovaní konštatovať porušenie článku 6 ods. 1 a náhradu škody, ktorá z toho vyplýva, pričom toto nie je v žiadnom rozpore s pojmom právnická osoba a ani s pojmami nezávislosť a rozdielny majetok.“

(207) Súd napokon konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, najmä preto, lebo: „Je preto potrebné, aby sa tieto rozsudky vykonali, pričom súd pripomína, že štátny orgán nemôže pod zámienkou nedostatku zdrojov nezaplatiť dlh vyplývajúci zo súdneho rozhodnutia (už uvedený Bourdov, odsek 30).“

(208) Súd zároveň konštatoval porušenie článku 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ľudských právach: „Skutočnosť, že dotknuté osoby nemohli dosiahnuť výkon týchto rozsudkov, predstavuje zasahovanie do vlastníckeho práva týchto osôb, na ktoré sa vzťahuje prvá veta prvého odseku článku 1 protokolu č. 1. Vláda neposkytla žiadne odôvodnenie tohto zasahovania a súd sa domnieva, že nedostatok zdrojov nemôže ospravedlniť takéto zanedbanie povinnosti (tamže).“ „Celkovo sa súd domnieva, že na žalujúcich spoločnostiach spočívalo a stále spočíva osobitné a nadmerné bremeno z dôvodu nevyplatenia súm, ktoré mali výkonom uvedených rozsudkov z 10. júla 1992. Došlo teda k porušeniu článku 1 protokolu č. 1.“ Súd napokon uložil štátu uhradiť celý dlh obcí, ktoré sú dlžníkmi: „So zreteľom na uvedené sa súd domnieva, že žalovaný štát je povinný zabezpečiť žalujúcim, alebo v prípade potreby ich právnym nástupcom, úhradu pohľadávok, ktorých sú príjemcami na základe vynesenia rozsudkov správneho súdu v Bastii z 10. júla 1992 (tamže) vrátane úrokov až do dňa vynesenia tohto rozsudku.“

(209) Expert Komisie z tejto judikatúry usudzuje, že štát musí uhradiť dlhy verejných orgánov.

(210) Podľa Komisie z toho vyplývajú tri dôležité skutočnosti:

— zodpovednosť funguje ako implicitná záruka. Na jednej strane je francúzsky štát odsúdený na zaplatenie celého dlhu a neuskutočnilo sa žiadne rozdelenie medzi tým, čo mohlo závisieť od situácie platobnej neschopnosti verejnej samosprávy, ktorá je dlžníkom, a tým, čo mohlo závisieť od možného porušenia povinností zo strany štátu. Je potrebné klásť dôraz na použité slová, pretože súd nespomína možnú zodpovednosť štátu, ale sa domnieva, že je povinnosťou štátu „zabezpečiť“ zaplatenie. Tieto slová poukazujú skôr na záruku ako na zodpovednosť. Okrem toho súd v žiadnej chvíli neskúma právnu skutočnosť, ktorú možno pripísať štátu, a pridržiava sa iba situácie platobnej neschopnosti dlžníka. Súd napokon preniesol celý dlh odsúdených obcí na štát. Tieto rôzne skutočnosti majú preukázať, že takýto systém zodpovednosti v skutočnosti funguje ako záručný mechanizmus. Všimnime si však, že žalujúci najprv musia dosiahnuť súdne rozhodnutie o uznaní pohľadávky. Táto záruka je okrem toho implicitná, pretože nie je ustanovená v žiadnom právnom predpise. Svedčí to o tom, že právny mechanizmus vnútroštátneho práva sa môže vykladať ako implicitná záruka,

— táto zodpovednosť sa vzťahuje na dlhy verejných orgánov, ktoré však majú právnu subjektivitu právnickej osoby. Francúzska vláda sa pri namietaní vzniku zodpovednosti francúzskeho štátu výslovne dovolávala existencie právnej subjektivity právnickej osoby a vlastného majetku. Súd tento argument neuznal,

— rozsah pôsobnosti štátnej záruky sa vzťahuje na verejné subjekty, ktoré ju využijú. Záruka je teda úzko spojená s verejnoprávnym statusom dlžníka.

(211) Treba pripomenúť, že riešenie, ktoré prijal ESĽP vo veci *Campoloro*, nie je ojedinelé a má svoj pôvod vo veľmi zreteľnej tendencii judikatúry. V rozsudku z 13. mája 1980, Artico/Taliansko ([97]), ESĽP rozhodol, že keď neplnenie povinností možno pripísať inej osobe ako štátu, tento štát, ktorý je dlžníkom záruky uvedenej v článku 6 ods. 1, je povinný konať tak, aby žalujúcemu zabezpečil skutočné požívanie práva, ktoré mu bolo priznané týmto článkom. V prípade z 19. marca 1997, Bourdov/Rusko, č. 59498/00, súd zároveň rozhodol, že „štátny orgán nemôže nezaplatiť svoj dlh pod zámienkou nedostatku prostriedkov.“

iv) Preskúmanie pripomienok francúzsky orgánov

α) Pripomienka týkajúca sa rozdielu medzi územnými samosprávami a verejnými inštitúciami

(212) Podľa francúzskych orgánov ([98]) nie je dôkaz experta Komisie vôbec konkluzívny a obmedzuje sa na odmietanie jedného po druhom rôznych výkladov rozsudku vo veci *Campoloro*; predovšetkým neodlišuje verejné inštitúcie od miestnych samospráv, hoci je tento rozdiel ústredný v spojitosti s otázkou, či pohľadávka môže zostať nezaplatená. Francúzske orgány tu opakujú názor svojho experta. Tento expert spochybňuje predpoklad, z ktorého vychádzajú úvahy Komisie založené na judikatúre vo veci *Campoloro*: úvaha Komisie sa opiera o rovnocennosť miestnych samospráv a verejných inštitúcií, ktoré sú na rozdiel od štátu právnickými osobami verejného práva. Okrem toho tieto dva typy subjektov nemajú rovnaký ústavný status. Existencia miestnych samospráv je tak ústavnou požiadavkou a štát je povinný zabezpečiť ich prežitie. Podniky so statusom EPIC nemajú ani v najmenšom rovnaký ústavný status a môžu zaniknúť. Judikatúra vo veci *Campoloro*, ktorá sa vzťahuje na prípady neplnenia povinností zo strany miestnych samospráv, sa teda nemôže uplatniť v súvise s verejnými inštitúciami.

(213) Komisia teraz preskúma, či rozdiel v statuse medzi územnými samosprávami a verejnými inštitúciami môže spochybniť závery, ktoré expert Komisie vyvodil z rozhodnutí ESĽP a Štátnej rady vo veci *Campoloro*.

(214) Komisia konštatuje, že ESĽP neodôvodňuje rozhodnutie nutnosťou chrániť existenciu dotknutej územnej samosprávy, ale ochranou práv veriteľa, t. j. jeho právo na spravodlivý proces (článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach), a ochranou jeho vlastníctva (článok 1 protokolu č. 1): nezávisle od toho, či je dlžník verejnou inštitúciou, alebo územnou samosprávou. Práva veriteľa sú porušené rovnako.

(215) Pokiaľ ide o rozhodnutie Štátnej rady, je potrebné rozlišovať jednotlivé systémy zodpovednosti:

— systém zodpovednosti za závažnú nedbanlivosť je založený na nečinnosti, konkrétne v nepoužití zo strany štátu právomocí ktoré mu boli udelené zákonom zo 16. júla 1980: nezávisí teda od typu dlžníka, teda či je dlžníkom územná samospráva, alebo verejná inštitúcia,

— systém zodpovednosti bez zavinenia je zasa založený na dvoch predpokladoch:

a) Za prvého predpokladu prefekt odmietne prijať určité opatrenia kvôli požiadavkám všeobecného záujmu: môže ísť o nutnosť chrániť existenciu územnej samosprávy, ale aj o zachovanie poslania verejnej služby. Expert francúzskych orgánov zdôrazňuje, že požiadavka nepretržitosti sa vzťahuje iba na službu, a nie na inštitúciu, ktorá ju riadi. Z toho však nevyplýva, že krátkodobo do prípadného prenesenia poslania verejnej služby na inštitúciu schopnú toto poslanie prevziať si zachovanie nepretržitosti verejnej služby môže vyžadovať, aby prefekt urobil určité opatrenia, napríklad na ochranu aktív nevyhnutných na poslanie verejnej služby alebo zvýšenie prostriedkov na zaplatenie pohľadávky. Na druhej strane francúzske orgány uznávajú, že požiadavku nepretržitosti verejnej služby musí zohľadniť zástupca štátu pri uplatňovaní postupu podľa zákona zo 16. júla 1980.

b) Za druhého predpokladu sa systému zodpovednosti bez zavinenia možno dovolávať „za predpokladu, že vzhľadom na situáciu samosprávy, a najmä na nedostatok jej aktív, … mohol prefekt podľa zákona odmietnuť prijať určité opatrenia, aby zabezpečil úplný výkonu súdneho rozhodnutia, môže škoda, ktorá tým bola spôsobená veriteľovi územnej samosprávy, ak je neobvyklej a osobitnej povahy, založiť vznik zodpovednosti verejnej moci.“ Ako sa už uviedlo, právnou skutočnosťou zakladajúcou zodpovednosť je iba finančná situácia subjektu, ktorý je dlžníkom. Táto samospráva môže byť práve tak inštitúciou, ako aj územným správnym celkom.

(216) Komisia sa preto domnieva, že rozdiel v ústavnom statuse územných samospráv a verejných inštitúcií nespôsobuje neplatnosť záverov experta Komisie založených na judikatúre vo veci *Campoloro*. Komisia okrem toho podotýka, že argumenty francúzskych orgánov smerujú k popretiu relevantnosti prípadu *Campoloro* v tomto prípade, ktorý sa netýka územnej samosprávy, aj keď sa na prípad *Campoloro* odvolávali predovšetkým samotné francúzske orgány, aby ním podporili svoje stanovisko.

β) Pripomienka týkajúca sa neopodstatnenosti domáhania sa zodpovednosti štátu

(217) Francúzske orgány sa na druhej strane mýlia v tom, na základe akého dôvodu by bolo možné domáhať sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu v prípade neplnenia si povinností zo strany štátnej inštitúcie, pretože zodpovednosti štátu sa v tomto rámci možno domáhať, iba ak konanie (vrátane nekonania), ktoré sa jej prisudzuje, bolo priamou príčinou škody, čo nie je tento prípad.

(218) Komisia napriek tomu konštatuje, že rozhodnutie Štátnej rady a rozhodnutie ESĽP zreteľne stanovujú, že sa možno domáhať zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu.

γ) Pripomienka týkajúca sa neexistencie neobvyklej a osobitnej škody

(219) Francúzske orgány majú napokon nesprávny názor na to, prečo by sudca považoval škodu za „osobitnú“, keď by sa týkala všetkých veriteľov inštitúcie, alebo za „neobvyklú“, keď veritelia súhlasili s tým, že subjektu v neistej finančnej situácii poskytnú úver.

(220) Komisia sa domnieva, že podľa judikatúry Štátnej rady existencia neobvyklej a osobitnej škody skutočne predstavuje obmedzenie vzniku zodpovednosti. Francúzske orgány spochybňujú, že škoda je neobvyklá, keď veritelia súhlasili s tým, že poskytnú úver subjektu v neistej finančnej situácii. Komisia v tejto súvislosti zdôrazňuje, že tento argument predpokladá neexistenciu záruky (a že veritelia si myslia, že záruka neexistuje), zatiaľ čo analýza rozvinutá už v texte ukazuje opak. Ak budú mať totiž veritelia dôveru v existenciu záruky, finančná situácia podniku bude pre ktoréhokoľvek veriteľa oveľa menej rozhodujúca, keď sa bude rozhodovať o poskytnutí úveru inštitúcii a keď bude dojednávať podmienky tohto úveru. Na druhej strane treba vychádzať z toho, že dlh mohol vzniknúť, aj keď verejná inštitúcia nebola v nebezpečenstve alebo keď veriteľ nemohol v dostatočnej miere vedieť o finančných ťažkostiach. V každom prípade, pojem „neobvyklá škoda“ treba chápať bez spojitosti s tým, či inštitúcia vedela alebo nevedela o finančných ťažkostiach, a aj s tým, či škodu utrpeli všetci veritelia alebo iba jeden veriteľ. Podľa judikatúry týkajúcej sa zodpovednosti bez zavinenia na strane správneho orgánu ([99]) sa neobvyklá a osobitná škoda posudzuje vzhľadom na všeobecný záujem. Na to, aby sa škoda mohla považovať za neobvyklú a osobitnú, musí byť pre toho, kto ju utrpel, závažná bez súvisu so sledovaným všeobecným záujmom. Komisia z toho vyvodzuje, že neobvyklá a osobitná povaha škody nepochybne predstavuje určitý filter, ktorý môže brániť odškodneniu niektorých pohľadávok, ale tento filter bude môcť účinkovať tým menej, čím väčší bude dlh. Komisia napokon pripomína, že existencia neobvyklej a osobitnej škody nie je podmienkou uloženou judikatúrou ESĽP. V zásade môže preto každý veriteľ po skončení súdneho konania dostať od štátu odškodnenie.

v) Neexistencia obmedzenia zodpovednosti a/alebo štátnej záruky

(221) Komisia zdôrazňuje, že ako sa už uviedlo, zákonodarcovi nič nebráni v tom, aby rovnako, ako to robí v prípade určitých spoločností, ustanovil, že štát ručí za dlhy podnikov so statusom EPIC až do výšky svojho počiatočného vkladu (alebo počiatočnej dotácie). Predovšetkým nič nebráni zákonodarcovi v tom, aby ustanovil obmedzenie zodpovednosti alebo jednoducho spresnil, že štát, ktorý je akcionárom, môže ručiť za dlh podniku so statusom EPIC iba v prípade zavinenia alebo právnej skutočnosti odlišnej od jednoduchej platobnej neschopnosti podniku so statusom EPIC, ktorú by bolo možné pripísať jemu osobne a ktorá by spôsobila osobitnú škodu. Štát teda môže prekážať štátnej záruke voči podnikom so statusom EPIC a obmedziť vznik štátnej záruky, pokiaľ ide o škody, ktoré utrpeli veritelia. Tieto spresnenia však francúzske orgány neposkytli.

vi) Záver Komisie

(222) Komisia dospela v písmenách i) až v) k záveru, že za súčasného stavu francúzskeho práva môže veriteľ, ktorý nedosiahol úhradu svojej pohľadávky na základe použitia postupov podľa zákona zo 16. júla 1980, získať všetky čiastky zodpovedajúce nezaplatenej pohľadávke tak, že sa bude domáhať konečnej zodpovednosti štátu, na rozdiel od toho, k čomu dochádza v rámci konania o likvidácii podľa všeobecných právnych predpisov, pri ktorom je uspokojenie veriteľa obmedzené hodnotou voľného kapitálu. K zodpovednosti štátu sa pristupuje ako k záruke. Žiadny francúzsky právny predpis ju nijako neobmedzuje. V skutočnosti je spojená s verejnoprávnym postavením organizácie, ktorá je dlžníkom.

vii) Analýza francúzskeho návrhu týkajúceho sa doložky v zmluvách

(223) Ak by Komisia prijala rozhodnutie o neexistencii pomoci, francúzske orgány by boli pripravené rozšíriť svoj návrh na zápis neexistencie záruky na všetky zmluvy zakladajúce vznik pohľadávky. Podľa francúzskych orgánov by toto rozšírenie umožnilo vylúčiť akékoľvek riziko domáhania sa zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu iba na základe platobnej neschopnosti podniku La Poste.

(224) Na úvod by Komisia rada pripomenula, že poznámka v odôvodnení 181 sa zjavne vzťahuje na túto časť tohto rozhodnutia. Inak, ako sa uvádza v rozhodnutí o začatí konania, Komisia uznáva, že ide o opatrenie, ktoré môže obmedziť možnosti veriteľa, ktorý uzavrel takúto zmluvu, dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky prostredníctvom žaloby. Napriek tomu má však naďalej pochybnosti o trvalosti tohto riešenia, pretože výnimka z dôvodu prijatého rizika je pravidlo stanovené judikatúrou, ktoré by sa mohlo stále vyvíjať (zvrat v judikatúre je možné vylúčiť tým menej, že sa judikatúra vyvíja smerom k rozšíreniu systému zodpovednosti bez zavinenia na strane štátu). V odpovedi na pripomienky francúzskych orgánov Komisia zdôrazňuje, že predchádzajúce pripomienky ju nepriviedli k tomu, aby poprela účinok návrhu francúzskych orgánov, ale aby zdôraznila krehkosť právneho rámca, ktorý by z neho vyplynul.

(225) Komisia okrem toho považuje návrh francúzskych orgánov za nedostatočný, pretože štátna záruka by sa mohla vzťahovať na všetky druhy zodpovednosti, predovšetkým vrátane mimozmluvnej zodpovednosti a trestnej zodpovednosti, ktoré z tohto hľadiska majú rovnaké charakteristiky: nie je možné dopredu zmluvne ustanoviť voči dlžníkom, že štát neručí za dlhy podniku La Poste. Vo všeobecnosti môže byť La Poste dlžníkom voči tretej osobe na základe rôznych právnych mechanizmov, čo by pri neplnení záväzkov spôsobilo uplatnenie štátnej záruky. Napríklad ak by La Poste musel pohltiť iný subjekt (inú verejnú inštitúciu), na základe tej istej udalosti by sa naň previedli práva a povinnosti tohto subjektu. Keby následne musel zaplatiť dlhy tohto subjektu voči tretej osobe, žiadnou zmluvou, ani žiadnym právnym dokumentom by sa neustanovilo, že štát neručí za zaplatenie dlhov podniku, pretože nikto by to nemohol ustanoviť. Mechanizmom transformácie (zlúčenie, pohltenie) určitých subjektov v rámci verejného sektora sa podnik La Poste môže stať dlžníkom voči tretím osobám bez toho, aby bolo možné zmluvou stanoviť obmedzenie štátnej záruky. Vloženie takejto doložky do „zmlúv“ uzavretých s „veriteľmi“ je teda nedostatočné, pretože nezahŕňa všetky predpoklady. Takáto formulácia môže spôsobiť, že pohľadávky tretích osôb nebude v prvej chvíli možné identifikovať. Dostatočný je iba text všeobecného dosahu, v ktorom by sa uviedlo, že štát nie je ručiteľom podniku La Poste, a ktorý by sa vzťahoval na všetky situácie a všetky typy tretích osôb.

(226) Napokon aj za predpokladu, že by francúzske návrhy blokovali akúkoľvek možnosť pre veriteľa podniku La Poste domáhať sa zodpovednosti štátu, aby dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky (predpoklad, ktorý podľa Komisie nie je overený), neumožňujú tieto návrhy presne určiť, čo by sa stalo v prípade platobnej neschopnosti podniku La Poste. Veriteľ podniku La Poste, ktorý nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky prostredníctvom žiadosti o exekučné vymoženie jeho individuálnej pohľadávky, by mohol stále dúfať, že dosiahne úhradu svojej pohľadávky v rámci celkového vyrovnania podniku La Poste financovaného štátom, ako sa neskôr ukáže v tomto rozhodnutí.

4. *Aj keď veriteľ nedosiahol splnenie svojich požiadaviek, môže sa domáhať právnych účinkov zákonitého omylu, ktorého sa dopustil pri zakladaní pohľadávky na skutočnosti, že táto pohľadávka bude vždy uhradená*

(227) Dôkaz možno potvrdiť s použitím teórie fikcie ([100]). Aj keby sme sa totiž riadili úvahou francúzskych orgánov, že neexistuje neobmedzená štátna záruka v prospech podniku La Poste z dôvodu jeho právneho postavenia, ktorú Komisia odmieta, analyzované skutočnosti oprávnene vedú veriteľov k domnienke, že takáto záruka predsa len neexistuje. Teória fikcie rozširuje účinok vyvolaný zhodou indícií.

(228) Z hľadiska fikcie sú relevantné tieto hlavné indície:

— pokiaľ ide o štátnu záruku v prospech podnikov so statusom EPIC, rôzne právne predpisy (zákon zo 16. júla 1980 a jeho vykonávacie opatrenia) alebo úradné dokumenty (rozpočtové dokumenty) vyvolávajú vo veriteľovi domnienku, že pri nedostatku hotovosti štát prevezme dlhy podnikov so statusom EPIC alebo uplatní svoju zodpovednosť,

— chýbajúce vysvetlenie právneho stavu po skončení konania vo veci *Campoloro* a prvých konaní, ktoré Komisia začala v súvislosti s postavením podnikov so statusom EPIC, tiež živí dôveru veriteľov v existenciu takejto záruky,

— neexistencia presnej informácie o účinkoch situácie platobnej neschopnosti podniku so statusom EPIC tu tiež zohráva svoju úlohu,

— reakcia ratingových agentúr tiež zapadá do tohto rámca, pretože tretie osoby, či už nesprávne alebo správne, pripisujú dôležitosť právnemu postaveniu dlžníka pri udeľovaní ratingu, ktorého úloha je prvoradá v oblasti financovania [preukáže sa to v bode 4.1.2 písm. a) tohto rozhodnutia].

(229) Komisia usúdila na základe záverov svojho experta, že aj keby veriteľ len omylom dospel k domnienke, že štát je povinný ručiť za dlhy verejných inštitúcií a osobitne podniku La Poste, ako to tvrdia francúzske orgány, so zreteľom na uvedené skutočnosti by bol jeho omyl zákonitý a právo by mu mohlo pripisovať účinky. Aj keby sa veriteľovi vo výnimočných prípadoch nepodarilo dosiahnuť úhradu svojej pohľadávky, aj tak má istotu, že mu táto pohľadávka vôbec nemôže zaniknúť.

B. ***Záruka zachovania existencie podniku a/alebo jej záväzkov***

(230) Ako sa preukáže, aj keď sa v primeranej lehote a po použití postupov opísaných v predchádzajúcej časti nepodarí veriteľovi dosiahnuť úhradu svojej pohľadávky, má istotu, že mu nezanikne. Ak zanikne spoločnosť založená podľa súkromného práva, jej práva a povinnosti môžu zaniknúť spolu s ňou. Konanie o likvidácii spoločností neposkytuje žiadnu istotu, pokiaľ ide o úhradu pohľadávok. Situácia verejných inštitúcií je odlišná. Ako sme už dokázali, neexistuje žiadny postup týkajúci sa likvidácie a zániku verejných inštitúcií v platobnej neschopnosti, pri ktorom by došlo k zániku ich dlhov. V prípade zániku z rozhodnutia verejného orgánu, aj keď to žiadny právny text výslovne nestanovuje, prax a určité základné zásady správneho práva smerujú k preukázaniu, že práva a povinnosti verejných inštitúcií, ktoré ako také zaniknú, vždy prevezme iný subjekt, a ak nie on, tak štát. Neexistuje likvidácia so zánikom verejnej inštitúcie z vôle verejného orgánu, ktorá by bola spojená so zánikom jej práv a povinností. Každý veriteľ má teda istotu, že bude možné domáhať sa práva, ktoré mu plynie z jeho pohľadávky voči inej organizácii a že jeho pohľadávka preto nezanikne.

(231) Tento dôkaz sa opiera o praktickú štúdiu organického vývoja verejných inštitúcií. Táto štúdia, ktorú uskutočnil expert Komisie, ukazuje, že dlhy verejných inštitúcií sa vždy prevedú na inú právnickú osobu, ktorá nemôže odmietnuť ich prevzatie.

(232) Expert Komisie rozlíšil tri príčiny zániku verejných inštitúcií ([101]): skončenie doby trvania (1), zánik poslania (2) a najčastejší prípad, ktorým je prenesenie poslania, ktorý so sebou nevyhnutne prináša prevod práv a povinností (3).

a) **Verejné inštitúcie, ktorých trvanie existencie sa skončilo**

(233) S prípadom verejných inštitúcií, ktorých trvanie existencie sa skončilo, sa stretávame zriedkavo. Jediný príklad ([102]), ktorý našiel expert Komisie, ukazuje, že práva a povinnosti verejnej inštitúcie, z nich najmä dlhy (ktoré sú výslovne uvedené), sa prenesú na iné právnické osoby verejného práva.

b) **Zánik verejných inštitúcií na základe zániku ich poslania**

(234) Zánik poslania verenej inštitúcie takmer vždy so sebou prináša predchádzajúci zánik poslania verejnej služby. Znamená to, že verejné orgány už nechcú považovať tú či onú činnosť za poslanie všeobecného záujmu, ktoré musia vziať na seba alebo zabezpečovať. Tendenciou je skôr považovať za verejnú službu čoraz viacej činností. Tým si možno vysvetliť, že tento jav je naďalej veľmi zriedkavý.

(235) Je však potrebné vyčleniť prípad verejných inštitúcií nevykonávajúcich poslanie verejnej služby, v prípade ktorých zánik poslania neznamená predchádzajúci zánik poslania verejnej služby. Podnik La Poste nepatrí do tejto poslednej kategórie. V každom prípade, aj za tohto predpokladu prax svedčí o tom, že práva a povinnosti týchto inštitúcií sústavne preberá iný verejnoprávny subjekt, najčastejšie sám štát, ako to ukazujú mnohé texty a príklady identifikované expertom Komisie ([103]) na základe štúdie, ktorú uskutočnil S. Carpi-Petit ([104]).

c) **Prenesenie poslania zahŕňajúce prevod práv a povinností**

(236) Najčastejším prípadom je prenesenie poslania verejnej inštitúcie na iný subjekt, spojené s prenesením práv a povinností. Zásada nepretržitosti verejnej služby vyžaduje prevod majetku určeného na výkon poslania a následne prevod práv a povinností.

(237) Z toho vyplýva hlavná zásada: poslanie teda pretrváva, dlhy bývalej verejnej inštitúcie sa prevedú na organizáciu, ktorá poslanie prevezme.

(238) Najčastejšie ([105]) sa poslanie prenesie iba na jednu organizáciu, následkom čoho sa prevedie celý majetok bez toho, aby sa rozdelil. Rovnaká zásada platí za predpokladu prevodu majetku na súkromnú osobu ([106]).

(239) Existujú tiež predpoklady o rozdelení majetku, ktoré poukazujú na kontinuitu práv a povinností verejných inštitúcií.

(240) Vyhláška č. 74-947 zo 14. novembra 1974 o prevode majetku, práv a povinností ORTF na *Institut de l'audiovisuel* materializuje existenciu zásady ustanovenia nástupníckej organizácie „pre nečinnosť“: článok 1 „majetok, práva a povinnosti *Office de radiodiffusion-télévision française*, ktoré sa neprevedú […] na verejnú inštitúciu pre vysielanie alebo na niektorú zo spoločností zriadených týmto zákonom, sa budú môcť previesť na *Institut de l'audiovisuel* od 1. januára 1975 nariadením predsedu vlády.“

(241) Predpoklady založené na prevode majetku v niekoľkých fázach potvrdzujú tendenciu, na ktorú sa už poukázalo ([107]).

(242) Ak sa verejná inštitúcia transformuje na akciovú spoločnosť, existuje viacero postupov „transformácie“:

— zánik a zrušenie: najjednoduchším prípadom je zánik prostredníctvom zrušenia, čím verejná inštitúcia zanikne,

— zánik a nahradenie: zánik prostredníctvom nahradenia podľa vyjadrenia B. Plessixa ([108]) je „zrušenie verejnej inštitúcie [ktoré] sprevádza vytvorenie nového právneho subjektu, na ktorý sa prenáša štatutárne poslanie, ktoré zabezpečovala zaniknutá inštitúcia. Inými slovami, zaniknutú verejnú inštitúciu nahrádza vo veciach jej práv a povinností nový právny subjekt; nový právny subjekt preberá úlohy zaniknutej inštitúcie“,

— transformácia bez zrušenia: transformácia bez zrušenia alebo zániku je operácia založená na zabezpečení kontinuity transformovanej právnickej osoby.

(243) V posledných rokoch sa zákonodarca zaoberal transformáciou podnikov bez zániku. Počas prvých transformácií, a najmä v prípade podniku France Télécom, zákonodarca zrušil jeho status EPIC, potom previedol jeho majetok, práva a povinnosti ako celok na novú právnickú osobu vo forme spoločnosti založenej podľa súkromného práva ([109]). Potom v priebehu nasledujúcich operácií zákonodarca uskutočnil iba zmenu právnej formy bez zriadenia novej právnickej spoločnosti. Zo strany zákonodarcu teda nedošlo k vkladu majetku, práv a povinností podniku so statusom EPIC, ani k prevodu jeho činnosti, ale k zabezpečeniu právnej kontinuity, ako to dokazujú napríklad ustanovenia zákona č. 2004-803 z 9. augusta 2004 o verejnej službe v oblasti elektrickej energie a plynu a o elektrických a plynárenských podnikoch v jeho článku 25: „transformácia na spoločnosti *Electricité de France* a *Gaz de France* nemá za následok ani vytvorenie nových právnických osôb, ani prevod činnosti. Majetok, práva, povinnosti, zmluvy a povolenia všetkého druhu spoločností *Electricité de France* a *Gaz de France* vo Francúzsku a mimo Francúzska sú majetkom, právami, povinnosťami, zmluvami a povoleniami každej z verejných inštitúcií v čase transformácie ich právnej formy. Táto transformácia neumožňuje žiadne spochybňovanie tohto majetku, práv, povinností, zmlúv a povolení, a predovšetkým nemá žiadny vplyv na zmluvy, ktoré uzatvorili *Electricité de France* a *Gaz de France* s tretími osobami… Činnosti v dôsledku tejto transformácie nevedú k výberu žiadneho druhu poplatkov, dávok alebo daní.“ ([110])

(244) Podľa experta Komisie Komisia dospela k záveru, že analýza jednotlivých predpokladov zániku verejných inštitúcií umožňuje vyvodiť tieto závery:

— ak aj neexistuje všeobecná právna úprava zániku verejných inštitúcií, prax ukazuje, že právny text vždy upravuje prevod práv a povinností zanikajúcej inštitúcie buď na štát, alebo na subjekt, ktorý prevezme jej poslanie. Pokiaľ je Komisii známe, neexistuje žiadny príklad právneho textu, ktorý konštatoval zánik dlhov,

— prevádzajú sa „práva a povinnosti“, pričom výraz povinnosti sa istým spôsobom vzťahuje na dlhy. Určité texty používajú viac neurčitý výraz „majetok“. Podľa právnického slovníka Cornu ([111]) je majetok „súhrn majetku a záväzkov tej istej osoby (t. j. jeho práv a povinností oceniteľných v peniazoch)“, čo je formulácia, ktorá môže zahŕňať aj dlhy. Jediný nájdený príklad bezvýhradného zániku verejnej inštitúcie sa v každom prípade vzťahuje na prevod samotných „dlhov“,

— aj keď v praxi dochádza k zániku poslania, práva a záväzky inštitúcie prevezme iná organizácia,

— opísaný postup je v súlade s kodifikačným pravidlom č. 02-060-M95 z 18. júla 2002 a Príručkou o finančnom zabezpečovaní pohľadávok, transformácií a zrušovaní vnútroštátnych verejných inštitúcií. Aj keď sa tieto texty týkajú iba inštitúcií s autorizovaným účtovným revízorom, čo je nie prípad podniku La Poste, aj tak potvrdzujú, že praxou sa učí, t. j. že práva a záväzky podniku so statusom EPIC v likvidácii prechádzajú buď na štát, alebo na právnickú osobu, ktorá prevezme poslanie inštitúcie.

(245) Komisia dospela k záveru, že táto analýza svedčí o tom, že veriteľ takejto verejnej inštitúcie sa môže utvrdzovať v istote, že jeho pohľadávka nezanikne spolu so zánikom inštitúcie.

(246) Dokazovanie by nebolo úplné bez preskúmania otázky, či dedič môže, podobne ako pri právnom nástupníctve v súkromnom práve, odmietnuť právne nástupníctvo, najmä ak sú dlhy príliš veľké. Ukazuje sa, že možnosť odmietnuť právne nástupníctvo v správnom práve je veľmi obmedzená.

(247) Podľa S. Carpi-Petita ([112]): na rozdiel od občianskeho práva, ktoré poskytuje možnosť voľby všetkým oprávneným dedičom, nie je možnosť voľby všeobecnou zásadou právneho nástupníctva v správnom práve. Poskytuje sa iba určitým právnym nástupcom podľa charakteru uskutočnenej operácie. Prevody v dôsledku bezvýhradných zrušení nie sú fakultatívne. Pokiaľ ide o prevody pri nahradeniach, ich fakultatívnosť závisí od predchádzajúcej existencie „de cujus“. Pokiaľ ide o bezvýhradné zrušenia, S. Carpi-Petit vyvodzuje zo svojej podrobnej štúdie, že „v správnom práve je uplatniteľná aj zásada neexistencie voľby prístupná v prospech štátu. To znamená, že pokiaľ ide o existenciu alebo neexistenciu práva voľby, najjednoduchším predpokladom je iste predpoklad zrušenia vnútroštátnej verejnej inštitúcie bez prevzatia jej poslania. V tomto prípade je totiž právnym nástupcom vždy štát. Ak odmietne majetok ponechaný zrušenou verejnou inštitúciou, tento majetok sa nevyhnutne ocitne bez majiteľa, čo je vylúčené. Okrem toho nie je možné pripísať bremeno nástupníctva inému majetku. V prípade bezvýhradného zrušenia vnútroštátnej verejnej inštitúcie tak neexistuje možnosť voľby.“

(248) Pokiaľ ide o predpoklady nahradenia v poslaní, „v správnom práve existujú v oblasti právneho nástupníctva dva typy nahradenia. Za prvého predpokladu je právnická osoba, ktorá nahrádza fyzickú osobu – de cujus, zriadená na túto funkciu. Je teda univerzálnym právnym nástupcom preberajúcim majetok. Preto je prirodzené odoprieť jej právo voľby.“

(249) Expert Komisie zdôrazňuje, že voči tejto úvahe by sa dalo namietať, pokiaľ ide o bezvýhradné zrušenia verejných inštitúcií na základe zrušenia poslania, pretože skutočnosť, že pre štát neexistuje možnosť odmietnuť majetok, nemusí nevyhnutne znamenať, že preň neexistuje možnosť odmietnuť dlhy. Pokiaľ ide o právnické osoby verejného práva, aj tak je neexistencia možnosti odmietnuť právne nástupníctvo založené najmä na statuse verejných inštitúcií podľa verejného práva a nie na neexistencii možnosti ponechať majetok bez majiteľa.

(250) Podľa experta Komisie Komisia dospela k záveru, že dlhy verejných spoločností sa v praxi vždy prevádzajú na inú právnickú osobu verejného práva v prípade zániku verejnej inštitúcie, ktorá vykonávala poslanie. Veritelia týchto verejných inštitúcií, ku ktorým patrí podnik La Poste, majú preto istotu, že pohľadávky, ktoré im neboli uhradené, nezaniknú.

C. *Záver o existencii štátnej záruky v prospech podniku La Poste*

(251) Na základe skutočností opísaných s cieľom dokázať existenciu záruky na uspokojenie jednotlivých pohľadávok a na udržanie existencie povinností podniku La Poste Komisia dospela k záveru, že:

— veritelia podniku La Poste sa nestretávajú s obvyklými prekážkami existujúcimi v súkromnom práve a vo verejnom práve, ktoré môžu prekážať uspokojeniu pohľadávky,

— veritelia podniku La Poste môžu na účely uspokojenia svojich pohľadávok použiť osobitné postupy, ktoré oprávňujú štát donútiť organizáciu, ktorá je dlžníkom, zaplatiť pohľadávku a v prípade potreby umožňujú štátu zvýšiť zdroje podniku La Poste na splatenie pohľadávky,

— francúzsky právny poriadok nikde nevyvoláva vo veriteľoch podniku La Poste dojem, že tento podnik by sa mohol dostať do situácie nedostatku hotovosti,

— pre prípad nedostatku hotovosti rozpočtové dokumenty navodzujú dojem, že štát môže poskytnúť mimoriadny grant organizáciám verejného sektora, do ktorého patrí podnik La Poste,

— ak postupy, ktoré tu boli opísané, veriteľovi neumožňujú dosiahnuť uspokojenie jeho pohľadávky, môže sa domáhať zodpovednosti štátu s cieľom dosiahnuť úplné zaplatenie svojej pohľadávky,

— ak by sa akcie, o ktorých sa tu uvažovalo, mali časovo rozdeliť, veriteľ má istotu, že jeho pohľadávka nezanikne, aj keby podnik La Poste podstúpil organický vývoj, ako to dokazuje prax.

(252) Tieto osobitosti sú úzko spojené s právnym postavením verejnej inštitúcie La Poste.

(253) Opísané postupy znamenajú, že štát má úlohu konečného ručiteľa. Môžeme teda oprávnene usúdiť, že podnik La Poste získal od francúzskeho štátu neobmedzenú záruku na základe svojho právneho postavenia verejnej inštitúcie.

(254) Neobmedzená štátna záruka v prospech podniku La Poste má následok prevod štátnych prostriedkov v zmysle bodu 2.1 oznámenia z roku 2008 o zárukách. ([113]) La Poste v skutočnosti neplatí žiadny poplatok za túto záruku a štát sa teda zrieka odmeny, ktorá je s poskytnutím záruk obvykle spojená. Na druhej strane záruka vytvára riziko možného a budúceho domáhania sa štátnych prostriedkov, pričom štát by mohol byť nútený zaplatiť dlhy podniku La Poste ([114]).

(255) Neobmedzenú štátnu záruku v prospech podniku La Poste je napokon možné pripísať štátu, pretože vyplýva z kombinácie verejnoprávneho postavenia La Poste, zásad vnútroštátneho práva a dvoch zákonných opatrení, t. j. zákona z 25. januára 1985, teraz Obchodného zákonníka, a zákona zo 16. júla 1980, ako aj z vykonávacích opatrení.

4.1.2. EXISTENCIA SELEKTÍVNEJ VÝHODY

(256) Záruka je podstatným prvkom štátnej podpory, vďaka ktorému podnik La Poste získal výhodnejšie úverové podmienky, ako sú tie, ktoré by získal, keby bol hodnotený iba na základe svojich zásluh (a). So zreteľom na neobmedzený charakter záruky nie je možné vypočítať výšku trhového poplatku, ktorý by mal podnik La Poste zaplatiť štátu, následkom čoho nie je uplatniteľný mechanizmus retrocesie, ktorý navrhujú francúzske orgány (b). Výhodnejšie úverové podmienky, ktoré získal podnik La Poste vďaka implicitnej záruke štátu, predstavujú selektívnu výhodu (c).

a) **Záruka je podstatný prvok štátnej podpory, vďaka ktorému podnik La Poste získal výhodnejšie úverové podmienky ako sú tie, ktoré by získal, keby bol ohodnotený iba na základe svojich zásluh**

1. *Úverové podmienky sa stanovujú najmä na základe finančného ratingu*

(257) Úverové podmienky sa stanovujú najmä na základe finančného ratingu ([115]): čím je rating podniku nižší pre zvýšené riziko platobnej neschopnosti, tým vyšší poplatok bude požadovať investor. Naopak podnik, pri ktorom je riziko platobnej neschopnosti veľmi malé, si bude môcť zobrať pôžičku za výhodnejších podmienok.

2. *Na rozdiel od toho, čo tvrdia francúzske orgány, sa ratingové agentúry nazdávajú, že záruka je určujúcim prvkom štátnej podpory podniku La Poste, vďaka ktorej tento podnik získal vyšší rating, ako je rating, ktorý by získal, keby bol ohodnotený iba podľa svojich zásluh*

i) Záruka má ako podstatný prvok štátnej podpory podniku La Poste vplyv na finančný rating La Poste

α) Analýzy ratingových agentúr ([116]), pokiaľ ide o existenciu štátnej záruky v prospech La Poste

(258) V štúdii o vplyve štátnej podpory na ratingy prevádzkovateľov poštových služieb z 22. novembra 2004 Standard and Poor's sa uvádza, že na základe právneho postavenia podniku La Poste, ktoré mu zaisťuje konečnú suverénnu podporu, sa tomuto podniku poskytuje konečná štatutárna záruka Francúzskej republiky na všetky záväzky ([117]).

(259) Dňa 3. apríla 2007 Standard and Poor's a potvrdila svoj záver, že podnik La Poste na základe svojho právneho postavenia verejnej inštitúcie získal konečnú záruku francúzskeho štátu, aj keď táto záruka nie je okamžitá a explicitná, čo sa premietlo do rozdielu medzi ratingom podniku La Poste a Francúzskej republiky ([118]).

(260) Pokiaľ ide o druhú najvýznamnejšiu ratingovú agentúru Fitch, 31. marca 2006 uviedla, keď potvrdila rating AAA udelený podniku La Poste, že La Poste je skupina verejných inštitúcií, ktorá získala záruku francúzskeho štátu.

(261) Agentúra Fitch však znížila 17. apríla 2008 rating podniku La Poste na AA, pričom svoje rozhodnutie oprela o skutočnosť, že „status verejného prevádzkovateľa podniku La Poste neodôvodňuje, aby mal tento podnik rovnaké ratingové hodnotenia ako štát." Aj keď Fitch uvdza, že „nepredpokladá existenciu implicitnej záruky zo strany štátu", tvrdí, že „štatutárna povinnosť štátu prevziať záväzky podniku La Poste pretrváva". V tomto smere Komisia pripomína, že z hľadiska práva Únie nezáleží na tom, či povinnosť štátu prevzia záväzky podniku La Poste vyplýva z toho, čo vo vnútroštátnych právnych predpisoch nazývame záruka, alebo z jednoduchej štatutárnej povinnosti. Pri obidvoch predpokladoch totiž existuje štátna záruka z hľadiska práva Únie [pozri oznámenie z roku 2008 o zárukách, v ktorom sa vysvetľuje, že štátne záruky môžu byť spojené s právnou formou samotného podniku a môžu vyžadovať krytie strát štátom ([119])].

(262) Dňa 4. septembra 2009 ratingová agentúra Fitch uviedla ([120]): „Ako však agentúra uviedla pri znížení ratingu podniku La Poste z „AAA" v roku 2008 na „AA", neuznáva existenciu implicitnej štátnej záruky týkajúcej sa likvidity v prospech La Poste. Od roku 2006 sa totiž mechanizmy štátnej pomoci môžu uplatniť iba vtedy, ak sú potreby likvidity v súlade s európskymi pravidlami hospodárskej súťaže; status verejného prevádzkovateľa podniku La Poste preto neodôvodňuje, aby mal tento podnik rovnaké ratingové hodnotenia ako štát. Prístup k preddavkom zo štátnej pokladnice pri nedostatku likvidity nie je už zabezpečený, čo môže mať v prípade potreby za následok výrazné omeškanie so štátnou podporou." Agentúra Fitch sa preto domnieva, že záruka týkajúca sa likvidity sa od roku 2006 už nemôže uplatňovať, pretože nie je v súlade s európskymi pravidlami hospodárskej súťaže. To potvrdzuje, že sa táto agentúra domnieva, že pred týmto dátumom takáto záruka existovala a mohla sa uplatniť. Agentúra Fitch prikladá rozhodujúci význam listu Komisie z 26. februára 2006, ktorým informovala Francúzsko o svojich predbežných záveroch, pokiaľ ide o existenciu neobmedzenej štátnej záruky ([121]). Agentúra Fitch však nezohľadňuje skutočnosť, že Komisia v tomto liste hodnotila záruku ako existujúcu pomoc a že list z 26. februára 2006 obsahuje iba predbežné a nie záväzné hodnotenie, pokiaľ ide o existenciu tejto záruky, ktorý v prípade potreby nijako nebráni jej uplatneniu. Pokiaľ záruka existovala pred rokom 2006, list Komisie z 26. februára 2006 týmto nespôsobil zrušenie jej existencie a možnosti jej uplatnenia. Takéto zrušenie by bolo možné iba zrušením samotnej záruky buď zo strany štátu, alebo Komisie, na základe aktu so záväznými právnymi účinkami. V dôsledku toho, aj keď sa agentúra Fitch nesprávne domnieva, že list Komisie prináša so sebou zrušenie záruky, aj tak naďalej uznáva „mimoriadnu výšku podpory, ktorú môže podnik La Poste získať na základe svojho poverenia, ako aj silnej pravdepodobnosti, že mu bude v prípade potreby poskytnutá".

β) Záruka má ako podstatný prvok štátnej podpory vplyv na finančný rating podniku La Poste

(263) Štúdia analýz a metodík agentúrami Standard and Poor's a Fitch ukazuje, že záruka ako rozhodujúci prvok štátnej podpory má vplyv na finančný rating.

— Standard and Poor's (S & P) Metodika

(264) V uvedenej štúdii o vplyve štátnej podpory na ratingy prevádzkovateľov poštových služieb ratingová agentúra S & P vysvetľuje, že stanovuje metodiku určovania ratingu prevádzkovateľa poštových služieb podľa odhadovanej výšky podpory zo strany štátu v prospech tohto prevádzkovateľa. S & P rozlišuje medzi prevádzkovateľmi poštových služieb, ktorí získali štátnu podporu (napríklad francúzska pošta a talianska pošta), a tými, ktorí nezískali žiadnu štátnu podporu (napríklad Deutsche Post a TNT). V kategórii prevádzkovateľov poštových služieb, ktorí získali štátnu podporu, S & P určuje tri podkategórie:

— subjekty, ktorých rating je rovnaký ako rating štátu akcionára: patria do kategórie subjektov, ktoré sú v širokej miere začlenené do vládnych mechanizmov a ktoré pravdepodobne nebudú predmetom privatizácie; do tejto kategórie nie je zaradený žiadny prevádzkovateľ poštových služieb,

— subjekty, ktorých rating je nižší ako rating štátu akcionára v dôsledku jeho zníženia (až o dve triedy, t. j. 6 *notches*): sú to subjekty, ktoré aj keď sú vo svojich činnostiach nezávislé, sú inštitúciami založenými na verejnej politike, ktoré dostávajú značnú priamu alebo nepriamu finančnú podporu, aj keď existuje vysoká úroveň neistoty, pokiaľ ide o výšku a rýchlosť poskytnutia uvedenej podpory ([122]); podnik La Poste bol do tejto kategórie zaradený prinajmenšom do okamihu uverejnenia štúdie,

— subjekty, ktorých rating je založený na vlastných zásluhách subjektu, so zvýšeným ratingom v závislosti od štátnej podpory. Predpokladom na zaradenie do tejto tretej kategórie je, aby prevádzkovateľ poštových služieb získal štátnu podporu, ale skôr vo forme politík, regulácie alebo možného zásahu v prípade núdze, než vo forme priameho finančného grantu.

(265) V tejto istej štúdii ratingová agentúra S & P vysvetľuje, že podporu, ktorú štát poskytuje prevádzkovateľovi poštových služieb (t. j. metodiku určenia ratingovej známky uvedeného prevádzkovateľa a teda *in fine* ratingu), posudzuje podľa štyroch faktorov, ktoré sú citované v tomto poradí: právne postavenie prevádzkovateľa, pravdepodobnosť privatizácie, jeho správa a systém regulácie. Pokiaľ ide o právne postavenie, S & P práve cituje prípad francúzskej pošty, pričom podčiarkuje „mimoriadne veľkú" štátnu podporu a hneď za tým dodáva, že podnik La Poste získal konečnú štatutárnu záruku Francúzskej republiky ([123]).

(266) Ratingová agentúra S & P teda vysvetľuje intenzitu „mimoriadne veľkej" podpory, ktorú francúzsky štát poskytol podniku La Poste, existenciou konečnej štatutárnej záruky. Z tejto mimoriadne veľkej podpory S & P vyvodzuje, že ratingová známka podniku La Poste môže byť určená na základe ratingovej známky Francúzskej republiky zníženej o maximálne tri triedy, to znamená o 6 *notches*. Aj keď sa rating, ktorý S & P udelila podniku La Poste, postupne znižoval, nebol nikdy nižší o viac ako 4 triedy ako rating Francúzskej republiky (s ratingovým hodnotením AAA) ([124]).

(267) Komisia z uvedeného vyvodzuje, že štátna záruka, ktorú získal podnik La Poste, predstavuje základný prvok pri hodnotení agentúrou S & P, podľa ktorého podnik La Poste získal od štátu „mimoriadne veľkú podporu". Teda práve kvôli tejto „mimoriadne veľkej" podpore agentúra S & P uplatňuje na podnik La Poste metodiku *top-down*. Ak by S & P uplatnila metodiku *bottom-up*, alebo v horšom prípade neudelila podniku La Poste kvôli štátnej podpore žiadne zvýšenie jeho ratingu, tak ako v prípade Deutsche Post a TNT, La Poste by mal nižší rating ako v súčasnosti. V štúdii o vplyve štátnej podpory na rating prevádzkovateľov poštových služieb sa totiž S & P domnieva, že obchodná a finančná výkonnosť Deutsche Poste a TNT sú lepšie ako výkonnosť podniku La Poste. Ratingy Deutsche Post a TNT uvedené v štúdii S & P sú však nižšie ako rating podniku La Poste. Teda keby bol La Poste hodnotený podľa vlastných zásluh, mal by nižší rating ako súčasný, ktorý má vďaka „mimoriadne veľkej" štátnej podpore, čo S & P vysvetľuje existenciou konečnej štatutárnej záruky.

— Záverečné poznámky

(268) Vo svojom hodnotení podniku La Poste z 3. apríla 2007 ratingová agentúra S & P spomína zmenu štruktúry kapitálu majúcu za následok zmenu právneho postavenia a stratu záruky ako aspekt, ktorý zohľadnila pri svojom ratingovom hodnotení ([125]). S & P spresňuje, že už prihliadla na pravdepodobnú zmenu týchto troch aspektov (štruktúra kapitálu, právne postavenie a záruka) v dlhodobom časovom horizonte. Vzhľadom na túto zmenu S & P naďalej uplatňuje metodiku *top-down*. V predchádzajúcom odseku sa ukázalo, že vďaka tejto metodike môže podnik La Poste získať a získava výhodnejší rating než aký by získal na základe vlastných zásluh.

(269) Komisia však pripúšťa, že v tej istej analýze z 3. apríla 2007 agentúra S & P zdôrazňuje, že rating podniku La Poste nebol ovplyvnený odporúčaním Komisie, pretože agentúra S & P sa domnieva, že zmena v právnom postavení podniku La Poste nevyhnutne neodráža zníženie štátnej podpory, na ktorom je založený rating La Poste, o čom podľa nej svedčia nedávne rozhodnutia vlády ([126]). Komisia zdôrazňuje, že okrem záruky existujú aj ďalšie aspekty, ktoré agentúra S & P vzala do úvahy, lebo dospela k záveru, že La Poste získal veľkú štátnu podporu odôvodňujúcu metodiku *top-down*. Tieto aspekty môžu vyvážiť existujúce tlaky na právne postavenie podniku La Poste, ktoré spôsobujú, že agentúra S & P predvída zmenu právneho postavenia a zrušeniu záruky v dlhodobom časovom horizonte. Napriek tomu agentúra S & P považuje záruku za podstatný prvok štátnej podpory, čo má vplyv na rating.

(270) Vo svojom hodnotení z 21. januára 2009, ktoré nasledovalo po oznámení prezidenta Francúzskej republiky z 18. decembra 2008 o návrhu zákona o transformácii podniku La Poste na akciovú spoločnosť, agentúra S & P znížila rating podniku La Poste na A + s negatívnym výhľadom. Negatívny výhľad bol odôvodnený pravdepodobnou zmenou právneho postavenia a štruktúry vlastníctva podniku ([127]) v nadchádzajúcich dvoch rokoch. Podľa agentúry S & P by tieto iniciatívy mohli obmedziť možnosti štátu v prípade potreby poskytnúť prevádzkovateľovi mimoriadnu podporu. Právne postavenie, s ktorým je záruka spojená, sa opäť uvádza ako známka veľkej podpory, ktorú štát poskytuje podniku La Poste.

— Fitch Ratings

(271) Ratingová agentúra Fitch založila ratingovú známku AAA, ktorú udelila podniku La Poste do 17. apríla 2008, na skutočnosti, že La Poste je skupina verejných inštitúcií, na ktorú sa vzťahuje záruka francúzskeho štátu.

(272) Dňa 4. októbra 2006, keď Komisia odporučila Francúzsku, aby zrušilo neobmedzenú záruku, ktorú poskytlo podniku La Poste ako právnickej osobe verejného práva, ratingová agentúra Fitch znížila svoje ratingové hodnotenie (z úrovne AAA so stabilným výhľadom na úroveň AAA s negatívnym výhľadom) s odôvodnením, že treba vykladať „odporúčanie Európskej komisie ako prvú hmatateľnú známku tlaku na právne postavenie podniku La Poste, a teda na jeho ratingové známky." Toto zníženie ratingu, ako aj jeho odôvodnenie agentúrou Fitch, vysvetľuje jednak spojenie medzi právnym postavením a zárukou, ktorú získal podnik La Poste, a jednak ratingom, ktorý mu udelila agentúra Fitch.

(273) Dňa 17. apríla 2008 agentúra Fitch znížila ratingovú známku na úroveň AA. Agentúra Fitch predsa len naďalej uplatňuje metodiku *top-down*, ktorú odôvodňuje skutočnosťou, že podnik La Poste patrí do verejného sektora. Ako sa už uviedlo, agentúra Fitch založila svoje rozhodnutie na skutočnosti, že „právne postavenie podniku La Poste ako verejného prevádzkovateľa už neodôvodňuje, aby mal tento podnik automaticky rovnaký rating ako štát." Agentúra Fitch vysvetľuje, že ratingové hodnotenia La Poste spočívajú od tejto chvíle na podpornom vzťahu medzi materskou spoločnosťou, v tomto prípade štátom, a jeho dcérskou spoločnosťou, podnikom La Poste. Agentúra v súčasnosti používa aj metodiku *top-down*: rating podniku La Poste už nie je taký istý ako rating štátu, ale vzhľadom na veľkú štátnu podporu podniku La Poste, ktorého štatutárna povinnosť prevziať záväzky podniku La Poste je podstatným prvkom, sa rating podniku La Poste odvodzuje z ratingu štátu, a nielen z hospodárskej situácie podniku. Tento prístup, ako aj ratingová známka boli potvrdené hodnotením zo 4. septembra 2009.

— Záver

(274) Z predchádzajúcich analýz Komisia usudzuje, že prinajmenšom do roku 2008 považuje agentúra Fitch a agentúra S & P konečnú štatutárnu záruku štátu v prospech podniku La Poste za podstatný prvok podpory poskytnutej štátom podniku La Poste. Práve vzhľadom na túto podporu si ratingové agentúry zvolili metodiku *top-down*, vďaka ktorej podnik La Poste získal vyšší rating, ako keby bol hodnotený iba na základe vlastných zásluh. Komisia sa preto domnieva, že záruka predstavuje alebo predstavovala podstatný prvok ratingu podniku La Poste, aj keď nie jediný. Keďže Fitch a S & P sú dve významné ratingové agentúry a preukázalo sa, že trh berie ich ratingové hodnotenia do úvahy pri posudzovaní okolností pred poskytnutím úveru danému podniku, rating udelený týmito agentúrami (jednou z nich alebo oboma), ktorý je lepší, než by bol udelený pri neexistencii záruky, môže priniesť výhodu pre podnik La Poste, ktorú by za normálnych trhových podmienok nebol získal.

ii) Vyvrátenie argumentov francúzskych orgánov

α) Existencia implicitnej záruky ako podstatného prvku pri určovaní ratingu subjektov, ktoré podliehajú ustanoveniam zákona z roku 1980, nepopiera zistenie, že ich rating môže byť nižší ako rating štátu

(275) Francúzske orgány popierajú hospodársky vplyv ustanovení zákona zo 16. júla 1980 a usudzujú, že ak by agentúry vykladali ustanovenia zákona zo 16. júla 1980 ako ustanovujúce v prospech veriteľov uvedených právnických osôb mechanizmus, ktorý možno považovať za štátnu záruku, je ťažké pochopiť, ako by územné samosprávy mohli byť ohodnotené ratingovou známkou BBB+ alebo AA–. Okrem toho francúzske orgány nechápu, ako by podnik La Poste mohol mať nižší rating ako štát ([128]), keby získal štátnu záruku.

(276) V tomto smere Komisia odkazuje na analýzu ratingovej agentúry S & P z 22. novembra 2004 o vplyve štátnej podpory na rating poštových subjektov, na analýzu zo 14. júna 2006 o ratingu štátnych organizácií ([129]), ako aj na štúdiu z roku 2007 o podniku La Poste. Podľa týchto analýz je rating podniku, ktorý získal veľkú štátu podporu, výsledkom ratingu udeleného štátu; môže sa však znížiť o dve triedy (alebo 6 *notches*), keďže sa finančné väzby medzi uvedeným podnikom a štátom môžu strednodobo alebo dlhodobo vyvíjať ([130]). Nižší rating podniku La Poste oproti ratingu štátu si teda možno vysvetliť tým, že agentúra S & P dopredu reaguje na zníženie štátnej podpory v nadchádzajúcich rokoch, čo svedčí o tom, že štátna podpora, ktorej podstatným prvkom je záruka, umožňuje podniku La Poste získať lepší rating, než by získal za iných okolností.

(277) Agentúra S & P dodáva, že v roku 1991 sa La Poste stal nezávislým subjektom podľa verejného práva so statusom verejnej inštitúcie, čo podniku La Poste zabezpečuje konečnú štátnu záruku na jeho záväzky, ale nie okamžitú a výslovnú záruku tak, ako to odráža rozdiel v ratingu medzi La Poste a Francúzskou republikou ([131]). Agentúra S & P sa napriek tomu, že znižuje rating podniku La Poste oproti ratingu štátu, fakticky domnieva, že La Poste dostal implicitnú štátnu záruku z dôvodu svojho právneho postavenia verejnej inštitúcie a že to má priamy vplyv na metódu použitú pri určovaní ratingu.

(278) Uvedenými dôvodmi možno vysvetliť, prečo sa agentúra S & P rozhodla udeliť podniku La Poste iný rating ako štátu. Komisia však nie je povinná zaujať stanovisko k analýze dôvodov vysvetľujúcich rozdiel v ratingu medzi štátom a územnými samosprávami, pretože táto otázka nie je predmetom tohto zisťovania.

β) Francúzske orgány vyvodzujú nesprávne závery, pretože pri uvažovaní nedodržiavajú podmienku *ceteris paribus*

(279) Podľa francúzskych orgánov analýzy ratingových agentúr nie sú založené na právnej analýze, ale na subjektívnom hodnotení toho, čím by bola štátna podpora v prípade ťažkostí podniku La Poste. Na podporu svojho tvrdenia sa Francúzsko odvoláva na analýzu agentúry S & P z 3. apríla 2007. Ako sa už spresnilo, agentúra S & P v nej uvádza, že po oznámení listom, v ktorom odporúča Komisia zrušiť záruku, sa rating podniku La Poste nezmenil, pričom sa agentúra domnieva, že zmena právneho postavenia podniku La Poste nemusí nevyhnutne odrážať zníženie veľkej štátnej podpory, ktorá odôvodňuje rating podniku La Poste a ktorú opätovne potvrdili nedávne rozhodnutia vlády ([132]).

(280) Komisia uznáva, že okrem záruky agentúra S & P zohľadnila aj ďalšie aspekty, keď dospela k záveru, že podnik La Poste získal veľkú štátnu podporu, ktorá odôvodňuje uplatnenie metodiky *top-down*. V tomto prípade mohli nedávne rozhodnutia vlády, t. j. najmä vyriešenie otázky financovania dôchodkov štátnych úradníkov, zachovanie služieb vyhradených podniku La Poste, podpora rozširovania knižky A (nezdanený sporiteľný účet) a zvýšenie poštových taríf (ktoré inak predstavujú aj akty verejného orgánu, ak nie štátnu pomoc v plnom rozsahu), vyvážiť účinok odporúčacieho listu Komisie. To neznamená, že ratingové agentúry neprihliadli na odporúčací list Komisie a všeobecnejšie na tlaky na zmenu právneho postavenia podniku La Poste, a teda na záruku, ktorú získal. Tieto tlaky sa samozrejme berú do úvahy a analyzujú ako zníženie podpory, ktorú by štát mohol podniku La Poste poskytnúť: majú teda vplyv na rating. To je práve dôvod, prečo ratingová agentúra 4. októbra 2006, v deň, keď Komisia požiadala Francúzsko, aby zrušilo neobmedzenú záruku poskytnutú podniku La Poste ako právnickej osobe podľa verejného práva, znížila svoje ratingové hodnotenie (z úrovne AAA so stabilným výhľadom na úroveň AAA s negatívnym výhľadom) s odôvodnením, že treba vykladať „odporúčanie Európskej komisie ako prvú hmatateľnú známku tlaku na právne postavenie podniku La Poste, a teda na jeho ratingové hodnotenie“, čo len potvrdzuje, že právne postavenie je kľúčovým prvkom.

(281) S cieľom vysvetliť nutnosť uvažovania pri dodržaní podmienky *ceteris paribus* Komisia pripomína, že agentúra S & P v tom istom ratingovom hodnotení z roku 2007 zároveň spresnila, že zmena v štruktúre vlastníctva podniku La Poste (a teda strata záruky) by viedli k zmene v metodike uplatňovanej pri určovaní ratingu, ale že táto zmena by nevyhnutne neviedla k zmene ratingu La Poste vzhľadom na očakávané zlepšenie vlastnej situácie La Poste v nadchádzajúcich rokoch ([133]). To potvrdzuje, že pri neexistencii tohto právneho postavenia podnik La Poste potrebuje na zachovanie rovnakého ratingu zlepšiť svoju situáciu. Na druhej strane pokiaľ bude vlastná situácia podniku La Poste konštantná, zníženie podpory poskytnutej štátom podniku La Poste povedie k zníženiu ratingu tohto podniku ([134]).

γ) Argumenty francúzskych orgánov, ktoré majú preukázať, že právne postavenie podniku La Poste a záruka, ktorá z neho vyplýva, nie sú jedinými aspektmi, ktoré zohľadnili ratingové agentúry, nijako nespochybňujú dokazovanie Komisie

(282) Väčšina pripomienok francúzskych orgánov, ktoré majú dokázať „neexistenciu vplyvu záruky na rating podniku La Poste“ ([135]), opäť iba dokazuje, že záruka nie je jediným aspektom, ktorý zohľadnili ratingové agentúry. Komisia pripúšťa túto skutočnosť, ktorá v ničom nespochybňuje konštatovanie, že pri určovaní ratingu prevádzkovateľov poštových služieb ratingové agentúry prihliadli na záruku. Francúzske orgány však pri uvažovaní nedodržiavajú podmienku *ceteris paribus*.

— Argumenty francúzskych orgánov vyvodené z doktríny ratingových agentúr o ratingu poštových subjektov

(283) Francúzske orgány skúmajú metodiku použitú ratingovými agentúrami pri ratingovom hodnotení agentúrou S & P z hľadiska toho, aký vplyv má štátna podpora na rating prevádzkovateľov poštových služieb ([136]). Zdôrazňujú, že pri klasifikácii opísanej agentúrou S & P príslušnosť ku kategórii 1 zodpovedá širokým kritériám, ale neodkazuje na status ohodnoteného prevádzkovateľa. Francúzske orgány z toho vyvodzujú, že právne postavenie nie je pre ratingové agentúry dôležitým prvkom.

(284) Komisia túto analýzu popiera a zdôrazňuje, že agentúra S & P zreteľne vymedzuje právne postavenie prevádzkovateľov ako jeden z kľúčových prvkov na hodnotenie intenzity podpory (pozri odôvodnenia 264 až 267 o metodike agentúry S & P).

(285) Na druhej strane francúzske orgány zdôrazňujú, že talianska pošta bola zaradená do tej istej kategórie ako podnik La Poste, napriek tomu, že má súkromnoprávne postavenie a jeho finančná výkonnosť neodôvodňuje zariadenie do tejto kategórie ([137]).

(286) Zistenie, že ratingová agentúra môže prevádzkovateľa poštových služieb, ktorý má súkromnoprávne postavenie, v tomto prípade Poste Italiane, považovať za príjemcu veľkej štátnej podpory a zaradiť ho do tej istej kategórie ako podnik La Poste, nijako nevyvracia dôkaz Komisie, že ratingové agentúry zohľadnili existenciu záruky vyplývajúcu z právneho postavenia podniku La Poste. Komisia uznáva, že poštové subjekty, napríklad Poste Italiane, môžu byť zaradené do rovnakej kategórie ako podnik La Poste bez toho, aby získali záruku, pokiaľ iné skutočnosti potvrdzujú, že tiež získali veľkú štátnu podporu. Na dôkaz toho, že záruka nemá žiadny vplyv na rating, bolo treba preukázať, že podniky Poste Italiane a La Poste boli v situácii jednoznačne porovnateľnej z hľadiska jednotlivých aspektov zohľadnených ratingovými agentúrami pri hodnotení štátnej podpory a že jediným existujúcim rozdielom medzi oboma subjektmi je existencia záruky v prospech La Poste. Inými slovami na to, aby porovnanie malo zmysel, je nevyhnutné stanoviť, že platí podmienka *ceteris paribus*, čo francúzske orgány neurobili.

(287) Okrem toho aj keď francúzske orgány preukázali, že situácia podniku Poste Italiane je jednoznačne porovnateľná so situáciou podniku La Poste – okrem existencie záruky v prospech francúzskej pošty – (čo sa nepreukázalo), treba poznamenať, že agentúra S & P v každom prípade predkladá odlišné hodnotenie stupňa podpory, ktorú poskytli taliansky štát a francúzsky štát svojim poštám. Agentúra S & P sa v skutočnosti domnieva, že potenciálna podpora zo strany talianskeho štátu poskytnutá podniku Poste Italiane je „veľká“, kým podpora, ktorú poskytol francúzsky štát podniku La Poste, je „mimoriadne veľká“ ([138]). Komisia nevylučuje, že v tomto rozdiele v hodnotení záruky treba vidieť vplyv záruky, na ktorej existenciu poukázala agentúra S & P v tom istom oznámení bezprostredne po tvrdení, že podnik La Poste získal mimoriadne veľkú podporu ([139]). V každom prípade netreba vyvodzovať závery ohľadom dôvodov, prečo bol podnik Poste Italiane v danom okamihu zaradený do tej istej kategórie ako podnik La Poste. Na jednej strane sa totiž tento postup netýka týchto dôvodov. Na druhej strane mnohorakosť aspektov, ktoré musia ratingové agentúry zohľadniť pri hodnotení, neumožňuje dospieť k záveru o osobitnom vplyve existencie alebo neexistencie konečnej štatutárnej záruky na ratingové hodnotenie.

— Argumenty francúzskych orgánov vyvodené z ratingov súkromnej sféry

(288) Francúzske orgány pripomínajú, že „v súkromnej sfére sa vyskytuje mnoho prípadov, keď je rating dcérskej spoločnosti spojený s ratingom materskej spoločnosti.“ Usudzujú, že tento druh prístupu preto nezakladá osobitosť verejnoprávneho postavenia.

(289) Komisia nepopiera, že rating dcérskej spoločnosti je spojený s ratingom jej materskej spoločnosti, a to aj v súkromnom sektore, a osobitne so stupňom odhadovanej podpory, ktorú je materská spoločnosť ochotná poskytnúť svojej dcérskej spoločnosti a ktorá sa prípadne môže prejaviť záručnými záväzkami materskej spoločnosti. Tento argument len potvrdzuje analýzu Komisie. Osvetľuje totiž, že právne postavenie verejnej inštitúcie, ako aj záruka, ktorá z neho vyplýva, je prvok, ktorý dokazuje štátnu podporu, na ktorú prihliadli ratingové agentúry pri ratingovom hodnotení podniku La Poste.

— Argumenty francúzskych orgánov vyvodené z ratingového hodnotenia podniku La Poste

(290) Francúzske orgány zároveň zdôrazňujú, že v roku 2005 znížila agentúra S & P rating podniku La Poste na AA– so stabilným výhľadom, aj keď nedošlo k žiadnemu vývoju jeho právneho postavenia. Francúzske orgány usúdili, že rating podniku La Poste nie je iba dôsledkom jeho právneho postavenia ([140]). Francúzske orgány tiež poznamenávajú, že v správe S & P z 3. apríla 2007 dva prvky, ktoré agentúra S & P uvádza na podporu ratingu, sú hospodársky význam poslania verejnej služby a *strong shareholding backing*, a nie právne postavenie ([141]).

(291) Ako sa už uviedlo, Komisia uznáva, že existencia záruky nie je jediným prvkom, na ktorý prihliadajú ratingové agentúry, keď posudzujú výšku podpory, ktorú sú verejné orgány ochotné poskytnúť podniku v ťažkostiach. Na základe štúdie agentúry S & P o vplyve podpory vlády na ratingy prevádzkovateľov poštových služieb ([142]) Komisia predsa len ukázala, že ratingové agentúry zohľadnili existenciu záruky ako podstatný prvok podpory, ktorú štát poskytol podniku La Poste.

(292) V tomto smere Komisia spochybňuje analýzu francúzskych orgánov, že *strong shareholder backing* zmieňovaný agentúrou S & P v jej oznámení z 3. apríla 2007 sa líši od otázky verejnoprávneho postavenia a záruky. Zo štúdie o vplyve štátnej podpory na rating poštových prevádzkovateľov totiž vyplýva, že právne postavenie a záruka sú skutočne podstatnými prvkami pri posudzovaní podpory, ktorú štát poskytol podniku La Poste.

(293) Komisia zároveň spochybňuje výklad francúzskych orgánov týkajúci sa oznámenia z roku 2007, že agentúra S & P si vybrala metodiku *top-down* výlučne na základe svojho predpokladu, že štát by mal zostať 100 % akcionárom podniku La Poste a vôbec nie na základe verejnoprávneho postavenia podniku La Poste a záruky, ktorú možno pripísať tomuto postaveniu. Komisia pripomína, že agentúra S & P zohľadnila vo svojom ratingovom hodnotení ([143]) „zmenu, ktorá pravdepodobne nastane v štruktúre kapitálu“, ktorá, slovami agentúry S & P, pravdepodobne spôsobí stratu právneho postavenia verejnej inštitúcie a záruky viazanej na toto právne postavenie. Je teda jasné, že pre agentúru S & P je dôležitá nielen zmena štruktúry kapitálu, ale aj súvisiace okolnosti (strata verejnoprávneho postavenia a záruky), pričom zmena štruktúry kapitálu predstavuje najväčší krok vpred smerom k čoraz väčšej nezávislosti podniku La Poste od štátu.

3. *Úverové podmienky, ktoré podnik La Poste skutočne získal*

(294) Francúzske orgány argumentujú, že oznámenie Komisie o existencii záruky a o jej následnom zrušení v budúcnosti nemalo žiadny vplyv na podmienky financovania podniku La Poste. Tento podnik totiž získal pri emisii pôžičky zaručenej dlhopismi v októbri 2006, bezprostredne po tom, čo Komisia oznámila svoje odporúčania prospešných opatrení, spread na úrovni 12 bázických bodov nad trhovou úrokovou sadzbou (mid swap) ([144]) na emisiu so splatnosťou 15 rokov a 4 bázické body na emisiu so splatnosťou 7 rokov. Predchádzajúca emisia dlhopisov, uskutočnená v roku 2004, týkajúca sa dlhopisu s 15-ročnou splatnosťou, viedla k spreadu 8 bázických bodov nad trhovou úrokovou sadzbou. Francúzske orgány dospeli k záveru, že podmienky financovania podniku La Poste nie sú založené na právnej alebo skutočnej existencii záruky.

(295) Komisia sa domnieva, že záver francúzskych orgánov, podľa ktorého oznámenie Komisie nemalo žiadny vplyv na podmienky financovania, nie je opodstatnený, pretože sa naopak zistilo zhoršenie *spreadu* z 8 bodov na 12 bodov.

(296) Okrem toho Komisia má aj za predpokladu zníženia *spreadu*, čo nie je tento prípad, pochybnosti o možných záveroch, pokiaľ ide o vplyv oznámenia Komisie na náklady financovania podniku La Poste, aj keby investori zohľadnili aj iné aspekty, ako napríklad finančnú štruktúru podniku La Poste, ktorá sa od roku 2004 do roku 2006 mohla vyvíjať.

(297) Na druhej strane aj keď boli podmienky financovania pred a po oznámení Komisie rovnaké alebo aj keď rozdiel nebol podstatný, pravdepodobne to nijako nedokazuje, že záruka nemá vplyv na úverové podmienky. V čase emisie zmieňovanej francúzskymi orgánmi bola záruka poskytnutá podniku La Poste hodnotená ako existujúca pomoc. Pravdepodobne bola teda platná a vzťahovala sa na emisie. Záruka sa v relevantných prípadoch stáva neoprávnenou iba od dátumu stanoveného týmto rozhodnutím o zrušení záruky.

(298) Keďže Komisia napokon preukázala, že záruka vyplývajúca z právneho postavenia podniku La Poste môže tomuto podniku poskytnúť výhodu vo forme pozitívneho vplyvu na jeho rating, domnieva sa, že nemusí preukázať konkrétny vplyv, ktorý mala táto záruka v minulosti. Je totiž konštantnou zásadou schémy štátnej pomoci, že Komisia nemusí dokazovať skutočný vplyv pomoci, pretože v tomto prípade členské štáty, ktoré neoznamujú pomoc, by boli zvýhodnené oproti tým, ktoré ju oznamujú ([145]). Členskému štátu, ktorý oznamuje neobmedzenú záruku, by sa zakázalo opatrenie iba kvôli jeho potenciálnemu vplyvu, zatiaľ čo štát, ktorý by ju neoznámil, by sa mohol obhajovať konkrétne tým, že záruka neposkytla svojmu príjemcovi výhody. Okrem toho Komisia musí rovnako ako pri nových opatreniach posúdiť zlučiteľnosť existujúcich opatrení s pravidlami zmluvy so zreteľom na budúcnosť a nemusí nevyhnutne preukázať, že v minulosti malo opatrenie vplyv nezlučiteľný so zmluvou ([146]). Na druhej strane Komisia nemôže prikázať vrátenie výhod, ktoré boli prípadne udelené prostredníctvom existujúcej pomoci. Preto už nie je nutné preukázanie konkrétneho vplyvu záruky na úverové podmienky.

b) **Vzhľadom na neobmedzenosť záruky nie je možné vyrátať výšku trhového poplatku, ktorý by mal podnik La Poste zaplatiť štátu, v dôsledku čoho nie je uplatniteľný mechanizmus retrocesie, ktorý navrhujú francúzske orgány**

(299) Na základe uvedeného Komisia dospela k záveru, že záruka, ktorú získal podnik La Poste, je z hľadiska trvania, výšky a rozsahu neobmedzená a je poskytnutá bezplatne. Okrem toho sa vzťahuje nielen na činnosti univerzálnej poštovej služby, ale aj na konkurenčné činnosti. Komisia sa domnieva, že vzhľadom na neobmedzený charakter štátnej záruky v prospech podniku La Poste a v súlade s rozhodovacím postupom Komisie ([147]) nie je možné vyrátať výšku trhového poplatku, ktorý by mal podnik La Poste zaplatiť štátu za poskytnutie neobmedzenej záruky. V prípade akejkoľvek záruky sa totiž štátna pomoc poskytuje v čase poskytnutia záruky. Pri neobmedzenej záruke, ktorá môže potenciálne pokryť všetky dlhy podniku a poskytuje sa na dobu neurčitú, nie je možné dopredu určiť výšku pomoci poskytnutej v čase priznania, a teda vyrátať primeraný trhový poplatok ([148]). Mechanizmus retrocesie, ktorý navrhujú francúzske orgány, preto nemožno uplatniť.

c) **Výhodnejšie úverové podmienky, ktoré získal podnik La Poste vďaka implicitnej záruke štátu, predstavujú selektívnu výhodu**

(300) Výhoda je selektívna, pretože ju nemajú konkurenti podniku La Poste: konkurenti podniku La Poste totiž podliehajú konaniam súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie; nevzťahuje sa na nich neobmedzená štátna záruka spojená s právnym postavením verejnej inštitúcie.

4.1.3. NARUŠENIE HOSPODÁRSKEJ SÚŤAŽE A OVPLYVNENIE OBCHODU

(301) Skúmané opatrenie môže viesť k zníženiu nákladov na činnosť podniku La Poste, čo by mohlo mať za následok zvýhodnenie podniku La Poste a teda narušenie hospodárskej súťaže v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Okrem toho, keďže odvetvia, v ktorých je podnik La Poste aktívny, najmä doručovanie balíkov, hromadných zásielok, ako aj listov, ktorých doručovanie nie je vyhradené podniku La Poste, sú v širokej miere otvorené obchodu v rámci Spoločenstva, takéto opatrenia by mohli mať nepriaznivý vplyv na podniky, ktoré majú alebo ktoré si želajú rozvíjať podobnú hospodársku činnosť vo Francúzsku. V tomto smere treba poznamenať, že podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/67/ES z 15. decembra 1997 o spoločných pravidlách rozvoja vnútorného trhu poštových služieb Spoločenstva a zlepšovaní kvality služieb, v znení zmenenom a doplnenom smernicami 2002/39/ES a 2008/6/ES ([149]) (ďalej len „poštová smernica“), budú musieť všetky poštové služby vo Francúzsku podliehať hospodárskej súťaži najneskôr 1. januára 2011. Za týchto okolností existencia neobmedzenej štátnej záruky v prospech podniku La Poste môže narušiť hospodársku súťaž a obchod v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

4.1.4. ZÁVER O POVAHE OPATRENIA AKO POMOCI

(302) Štátna záruka v prospech podniku La Poste z dôvodu jeho právneho postavenia verejnej inštitúcie má za následok prevod štátnych prostriedkov, ktorý možno pripísať štátu, a tým, že zvýhodňuje podnik La Poste, narúša alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže a obchodu medzi členskými štátmi. Komisia dospela k záveru, že táto záruka predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

4.2. *ZLUČITEĽNOSŤ*

(303) Keďže skúmané opatrenie patrí do pôsobnosti článku 107 ods. 1 ZFEÚ, je nutné preskúmať, či Komisia môže toto opatrenie vyhlásiť za zlučiteľné z hľadiska výnimiek ustanovených článkom 107 ods. 2 a 3 a článkom 106 ods. 2 ZFEÚ.

(304) Neobmedzená štátna záruka v prospech podniku La Poste podľa všetkého nespĺňa žiadnu z podmienok uplatnenia výnimiek ustanovených v článku 107 ods. 2 ZFEÚ, keďže skúmané opatrenie nie je určené na žiadny z cieľov ustanovených týmito výnimkami.

(305) Podľa článku 107 ods. 3 písm. a) ZFEÚ opatrenie pomoci môže byť vyhlásené za zlučiteľné s vnútorným trhom, keď je určené na podporu hospodárskeho rozvoja oblastí Spoločenstva s mimoriadne nízkou životnou úrovňou alebo s mimoriadne vysokou nezamestnanosťou. Keďže neobmedzená štátna záruka v prospech podniku La Poste je individuálne opatrenie poskytnuté na základe voľného uváženia, ktoré nesleduje žiadny regionálny cieľ, keďže nie je časovo obmedzená, nie je viazaná na žiadnu investíciu a nie je degresívna, výnimka ustanovená v článku 107 ods. 3 písm. a) ZFEÚ sa neuplatňuje.

(306) Pokiaľ ide o výnimky podľa článku 107 ods. 3 písm. b) a d) ZFEÚ, predmetná pomoc nie je určená na podporu vykonávania dôležitého projektu spoločného európskeho záujmu alebo na nápravu vážnej poruchy fungovania v hospodárstve Francúzska. Neobmedzená štátna záruka v prospech La Poste nie je určená ani podporu kultúry a zachovania kultúrneho dedičstva.

(307) Výnimka ustanovená v článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ stanovuje, že za zlučiteľnú možno považovať pomoc určenú na rozvoj určitých hospodárskych činností alebo určitých hospodárskych oblastí za predpokladu, že táto podpora nepriaznivo neovplyvní podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom. Neobmedzená štátna záruka v prospech La Poste sa nevzťahuje ani na investíciu, ani na vytvorenie pracovnej príležitosti, a preto predstavuje operatívnu a bezpodmienečnú pomoc. Komisia v súlade so svojím rozhodovacím postupom nemôže takúto pomoc považovať za pomoc na rozvoj určitých hospodárskych činností alebo určitých hospodárskych oblastí.

(308) Neobmedzenú štátnu záruku v prospech La Poste napokon nemožno považovať za zlučiteľnú podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ. Táto výnimka ustanovuje, že podniky poverené poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu alebo podniky, ktoré majú povahu fiškálneho monopolu, podliehajú pravidlám zmlúv, najmä pravidlám hospodárskej súťaže, za predpokladu, že uplatňovanie týchto pravidiel neznemožňuje právne alebo fakticky plniť určité úlohy, ktoré im boli zverené. Rozvoj obchodu nesmie byť ovplyvnený v takom rozsahu, aby to bolo v rozpore so záujmami Únie.

(309) Francúzske právne predpisy zverili podniku La Poste záväzky verejnej služby. Tento prevádzkovateľ poštových služieb by preto mohol získať finančnú náhradu alebo určité výsady odchylne od niektorých všeobecne uplatniteľných pravidiel. Takéto finančné opatrenia alebo výsady sa však musia obmedzovať na to, čo je nevyhnutné na vyrovnanie dodatočných nákladov podniku La Poste spojených so záväzkami verejnej služby.

(310) Právny rámec upravujúci štátnu pomoc vo forme náhrady za verejnú službu vymedzuje podmienky, za akých Komisia považuje takúto náhradu za zlučiteľnú podľa článku 106 ods. 2 Zmluvy o EÚ. Náhrada predovšetkým nesmie presiahnuť náklady na poskytovanie verejnej služby vzhľadom na súvisiace príjmy, ako aj primeraný zisk za plnenie týchto záväzkov.

(311) V tomto prípade by takáto analýza predpokladala trhové zhodnotenie neobmedzenej štátnej záruky v prospech La Poste tak, aby sa overilo, že hodnota nepresahuje čisté náklady na poskytovanie univerzálnej poštovej služby. Keďže táto záruka teda nie je obmedzená, takúto analýzu nemožno uskutočniť, čo vylučuje uplatnenie výnimky ustanovenej v článku 106 ods. 2 ZFEÚ.

(312) Okrem toho keby aj takéto zhodnotenie bolo možné, mohlo by sa vzťahovať iba na činnosti, ktorých sa týka poslanie „univerzálnej poštovej služby“. Neobmedzená štátna záruka v súčasnej forme sa teda vzťahuje na všetky činnosti podniku La Poste vrátane činností, na ktoré sa nevzťahuje poslanie „univerzálnej poštovej služby“.

(313) Komisia zastáva názor, že rozvoj obchodu je preto ovplyvnený v takom rozsahu, že je to v rozpore so záujmami Únie.

(314) Okrem toho Francúzsko sa neodvolávalo na prvky preukazujúce zlučiteľnosť opatrenia s článkom 107 ods. 2 alebo 3 alebo článkom 106 ods. 2 ZFEÚ, ale uspokojilo sa s tým, že popieralo existenciu záruky. Nepreukázalo teda zlučiteľnosť pomoci, hoci podľa judikatúry na ňom spočíva dôkazné bremeno.

(315) Napokon dané opatrenie, aj keď zmenené a doplnené podľa francúzskych návrhov týkajúcich sa objasnenia vyhlášky, ktorou sa vykonáva zákon z roku 1980 a vloženie obmedzujúcej doložky do zmlúv podniku La Poste zakladajúcich vznik pohľadávky, predstavuje existujúcu štátnu pomoc v zmysle článku 1 písm. b) nariadenia (ES) č. 659/1999 a v súlade s rozhodovacím postupom Komisie v oblasti neobmedzených štátnych záruk poskytovaných podnikom, ktorým boli zverené hospodárske činnosti ([150]), pričom táto pomoc nespĺňa žiadnu z podmienok vykonávania výnimiek ustanovených Zmluvou o fungovaní EÚ. Uvedená neobmedzená štátna záruka preto nie je zlučiteľná s vnútorným trhom.

4.3. *NEUTRALITA V SÚVISLOSTI SO SYSTÉMOM VLASTNÍCTVA*

(316) Komisia týmto záverom nijako nespochybňuje príslušnosť podniku La Poste k štátnemu sektoru, ani status právnickej osoby verejného práva ako taký. Pri súčasnom stave francúzskeho práva Komisia iba považuje za problematickú záruku, ktorá vyplýva z tohto statusu pre podnik La Poste.

(317) Podľa článku 345 ZFEÚ je Únia neutrálna, pokiaľ ide o systém vlastníctva medzi členskými štátmi, a žiadne ustanovenie zmluvy nie je v rozpore s tým, že štát vlastní podniky (celé alebo ich časť). Z tohto dôvodu sa pravidlá hospodárskej súťaže musia rovnako uplatňovať na súkromnoprávne, ako aj verejnoprávne podniky. Uplatnením týchto pravidiel nesmie byť zvýhodňovaný alebo znevýhodňovaný žiadny typ podniku. V tomto prípade záruka nevyplýva z vlastníctva, ale z právneho postavenia podniku. Členské štáty si môžu voľne vybrať právnu formu podnikov, ale pri výbere musia dodržiavať pravidlá hospodárskej súťaže zmluvy. Predovšetkým už len skutočnosť, že štátna záruka je automaticky spojená s osobitným právnym postavením, nebráni tomu, aby uvedená záruka predstavovala štátnu pomoc podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ, pokiaľ sú splnené uplatniteľné podmienky ([151]). Tento záver nie je dotknutý článkom 345 ZFEÚ. Naopak pri konkurenčnom scenári má zásada neutrality za následok zrušenie akejkoľvek neopodstatnenej výhody v prospech verejnoprávnych podnikov na úkor ich súkromnoprávnych konkurentov. Rovnaký prístup uplatnila Komisia napríklad v prípade týkajúcom sa úverových verejných inštitúcií v Nemecku ([152]), ako aj v prípade týkajúcom sa EDF ([153]).

4.4. *NÁVRH ZÁKONA O PODNIKU LA POSTE A POŠTOVÝCH ČINNOSTIACH*

(318) Francúzske orgány listom z 31. júla 2009 oznámili Komisii, že Rada ministrov na zasadnutí 29. júla 2009 prijala návrh zákona o podniku La Poste a poštových činnostiach, ktorým sa ustanovuje premena podniku La Poste na akciovú spoločnosť k 1. januáru 2010.

(319) Následne bola schválená zmena a doplnenie tohto návrhu zákona, ktorou sa odložil dátum premeny podniku la Poste na akciovú spoločnosť na marec 2010.

(320) V článku 1 ods. 2 zmeneného a doplneného návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 90-568 z 2. júla 1990 o zabezpečovaní verejnej služby podnikov La Poste a France Télécom, sa stanovuje, že: „Právnická osoba verejného práva La Poste sa počínajúc 1. marcom 2010 transformuje na akciovú spoločnosť s názvom La Poste …“.

(321) Francúzske orgány spresnili, že premena La Poste na akciovú spoločnosť bude mať za následok, že bude podliehať všeobecným právnym predpisom uplatniteľným na podniky v súdnom vyrovnaní alebo v súdnej likvidácii.

(322) Komisia uznáva, že skutočná transformácia podniku La Poste na akciovú spoločnosť ustanovená návrhom zákona, ktorý zaslali francúzske orgány, bude mať preto za následok zrušenie neobmedzenej záruky, ktorú podnik využíva. Komisia sa domnieva, že táto premena predstavuje opatrenie schopné zrušiť v súlade s právom Spoločenstva štátnu pomoc, ktorú v súčasnosti využíva La Poste.

(323) Prijatie návrhu zákona parlamentom je naplánované na január 2010. Dňa 4. októbra 2006 podľa článku 18 nariadenia týkajúceho sa konania Komisia požiadala o zrušenie neobmedzenej záruky najneskôr 31. decembra 2008. Vzhľadom na okolnosti tohto prípadu a skutočnosť, že rokovania s francúzskymi orgánmi sa predĺžili do októbra 2009, ako aj na čas potrebný na schválenie právnych aktov, ktorými sa zruší táto záruka, Komisia považuje za rozumné požiadať francúzske orgány, aby fakticky zrušili neobmedzenú záruku najneskôr do 31. marca 2010,

PRIJALA TOTO ROZHODNUTIE:

Článok 1

Neobmedzená štátna záruka poskytnutá Francúzskom podniku La Poste predstavuje štátnu pomoc, ktorá nie je zlučiteľná s vnútorným trhom. Francúzsko zruší túto pomoc najneskôr do 31. marca 2010.

Článok 2

Komisia sa domnieva, že skutočná transformácia La Poste na akciovú spoločnosť bude mať za následok zrušenie neobmedzenej štátnej záruky, ktorá jej bola poskytnutá. Skutočné zrušenie tejto neobmedzenej záruky najneskôr 31. marca 2010 predstavuje opatrenie schopné zrušiť v súlade s právom Únie štátnu pomoc konštatovanú v článku 1.

Článok 3

Do dvoch mesiacov od oznámenia tohto rozhodnutia Francúzsko oznámi podrobný opis už prijatých opatrení na dosiahnutie súladu s týmto rozhodnutím.

Článok 4

Toto rozhodnutie je určené Francúzskej republike.

V Bruseli 26. januára 2010

Za Komisiu

Neelie KROES

členka Komisie

(1) Od 1. decembra 2009 sú články 87 a 88 Zmluvy o ES článkami 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“). V obidvoch prípadoch sú články v podstate totožné. Na účely tohto rozhodnutia sa odkazmi na články 107 a 108 ZFEÚ rozumejú odkazy na články 87 a 88 Zmluvy o ES.

(2) Ú. v. EÚ C 135, 3.6.2008, s. 7.

(3) Vec N 531/05, opatrenia spojené so zriadením Banque Postale, (Ú. v. EÚ C 21, 28.1.2006, s. 2).

(4) Ú. v. ES L 83, 27.3.1999, s. 1.

(5) Keďže hodnotenie podpory ako existujúcej pomoci už bolo zdôvodnené v odôvodneniach 93 až 97 rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania v súvislosti s pomocou (pozri poznámku pod čiarou č. 2) a Komisia nedostala v tejto súvislosti žiadnu pripomienku, už sa k tejto otázke nevracia a jednoducho sa obmedzuje len na potvrdenie predbežného posúdenia obsiahnutého v uvedenom rozhodnutí.

(6) Úradný vestník Francúzskej republiky zo 17. júla 1980, s. 1799.

(7) Úradný vestník Francúzskej republiky zo 14. mája 1981.

(8) Pozri poznámku pod čiarou č. 2.

(9) Úradný vestník Francúzskej republiky z 8. júla 1990.

(10) Vo Francúzsku existujú okrem samotných orgánov verejnej moci, ktorými sú štát a miestne samosprávy, tieto dve základné kategórie právnických osôb verejného práva: verejné inštitúcie a verejné záujmové skupiny ustanovené zákonom č. 82-610 z 15. júla 1982. V rámci „verejných inštitúcií“ možno zásadne rozlišovať medzi verejnými inštitúciami s právnou subjektivitou právnickej osoby (EPA), ktoré zabezpečujú tradičné úlohy správy, a verejnými inštitúciami priemyselnej a obchodnej povahy (EPIC), ktoré zabezpečujú činnosti hospodárskej povahy.

(11) Kasačný súd uznal zásadu ustanovenú v rozsudku Odvolacieho súdu v Douai z 22. októbra 1998, že La Poste je verejná inštitúcia priemyselnej a obchodnej povahy.

(12) V správe Francúzskeho senátu z roku 2003 Komisia pre hospodárske záležitosti zdôrazňuje: „Každý vie, že materská spoločnosť La Poste podlieha od reformy v roku 1990 právnemu postaveniu, ktorý možno považovať za status verejnej inštitúcie priemyselnej a obchodnej povahy.“

(13) Pozri najmä rozsudok Kasačného súdu z 21. decembra 1987 (1. občiansky senát).

(14) Úradný vestník Francúzskej republiky z 26. januára 1985, s. 1097.

(15) Odvolací správny súd, Paríž, 15. februára 1991, JCP E 1991, pan. 742; Kasačný súd, Soc. 6. november 1991, JCP E1992, pan. 85, Bull. V č. 476.

(16) Sú to lehoty uvedené v článku 3 - 1 ods. 3 uvedenej vyhlášky.

(17) V článku 10 vyhlášky č. 2008-479 sa ustanovuje, že „keď po uplynutí týchto lehôt zostane úradná výzva bez odozvy, štátny zástupca alebo dozorný orgán vykoná zápis výdavku do rozpočtu samosprávy alebo verejnej inštitúcie, ktorá si neplní svoju povinnosť. V prípade potreby uvoľní potrebné prostriedky buď prostredníctvom zníženia voľných rozpočtových prostriedkov určených na iné výdavky, alebo prostredníctvom zvýšenia zdrojov. Ak miestna samospráva alebo verejná inštitúcia nenariadi uhradenie dlžnej sumy v lehote ôsmich dní od oznámenia zápisu rozpočtového prostriedku, v lehote jedného mesiaca nariadi jej uhradenie z úradnej moci štátny zástupca alebo dozorný orgán.“

([18]) Úradný vestník Francúzskej republiky z 20. februára 1990.

([19]) Bulletin Officiel de la Comptabilité publique (Úradný vestník účtovníctva verejných inštitúcií). NOR: BUD R 02 00060 J.

([20]) Pozri kapitolu 3 kodifikačného predpisu č. 02-060-M95 z 18. júla 2002 o finančných a účtovných právnych predpisoch vnútroštátnych verejných inštitúcií priemyselnej a obchodnej povahy, Bulletin Officiel de la Comptabilité publique (Úradný vestník účtovníctva verejných inštitúcií).

([21]) Pozri časť IV, B: *Quelles dispositions juridiques prévoir?* (Aké právne predpisy ustanoviť?), s. 21.

([22]) Podnik ERAP, vytvorený v roku 1965, je podnik so statusom EPIC, ktorého predmetom činnosti je získavať na žiadosť štátu účasti v podnikoch v sektore energetiky, vo farmaceutickom sektore a v sektore telekomunikácií.

([23]) Pozri článok *Fitch attribue la note préliminaire AAA au programme EMTN garanti de EUR 10 MD de ERAP* (Fitch udeľuje predbežný rating AAA programu EMTN podniku ERAP, ktorý je zaručený sumou 10 miliárd EUR). Článok je dostupný na internetovej stránke ERAP: www.erap.fr/pdf/CP_Fitch_Ratings_fr.pdf

([24]) Pozri článok *Moody's attribue la notation Aaa au programme d'EMTN de l'ERAP portant sur 10 milliards d'euros* (Moody's udeľuje rating Aaa programu EMTN podniku ERAP, ktorý sa týka 10 miliárd EUR). Článok je dostupný na internetovej stránke ERAP: www.erap.fr/pdf/CP_Fitch_Ratings_fr.pdf

([25]) Podľa článku 15 zákona č. 90-568 z 2. júla 1990 sa účtovníctvo podniku La Poste riadi pravidlami, ktoré sa vzťahujú na obchodné podniky.

([26]) Pozri článok *Fitch attribue la note préliminaire AAA au programme EMTN garanti de EUR 10 MD de ERAP*.

([27]) Pozri najmä listy francúzskych orgánov z 24. apríla 2006, 6. decembra 2006, 16. januára 2007, 1. februára 2007 a 19. marca 2007.

([28]) Pozri časť III listu francúzskych orgánov z 23. januára 2008.

([29]) Štátna rada, 1. apríl 1938, *Société de l'hôtel d'Albe,* Zb. Štátnej rady, s. 341. Pozri odôvodnenie 33 rozhodnutia o začatí konania.

([30]) Štátna rada, 10. november 1999, *Société de gestion du port de Campoloro,* Zb. Štátnej rady, s. 348; Štátna rada, 18. november 2005, *Société de gestion du port de Campoloro,* Zb. Štátnej rady, s. 515. Pozri odôvodnenie 34 rozhodnutia o začatí konania.

([31]) Úradný vestník Francúzskej republiky č. 177, 2. august 2001, s. 12480.

([32]) Pozri časť III B oznámenia zaslaného francúzskymi orgánmi 23. januára 2008 a pripomienky francúzskych orgánov zaslané 27. októbra 2009.

([33]) Pozri oznámenie francúzskych orgánov zaslané 27. októbra 2009.

([34]) D. Labetaulle, *La responsabilité des AAI dotées de la personnalité juridique: coup d'arrêt à l'idée de „garantie de l'Etat"* (Zodpovednosť nezávislých správnych orgánov, ktoré majú právnu subjektivitu: skoncovanie s myšlienkou „štátnej záruky"); *RJEP/CJEG* č. 635, október 2006.

([35]) Pozri časť IV listu francúzskych orgánov z 23. januára 2008.

([36]) Pozri odsek 78 listu francúzskych orgánov z 23. januára 2008.

([37]) P. Bon, *Le Préfet face à l'inexécution par une collectivité territoriale d'un jugement la condamnant pécuniairement*(Prefekt čelí skutočnosti neplnenia zo strany územnej samosprávy rozsudku, ktorým bola odsúdená na peňažný trest); RFDA – marec, apríl 2006, s. 341. C. Landais a F. Lenica, *Le pouvoir de substitution du préfet en cas d'inexécution de la chose jugée par les collectivités territoriales* (Právomoc substitúcie prefekta v prípade nevykonania právoplatného rozhodnutia zo stany územných samospráv); AJDA, 23. január 2006, s. 137.

([38]) Štátna rada, 10. november 1999, *Société de gestion du port de Campoloro,* uvedené vyššie.

([39]) Štátna rada, 18. november 2005, *Société de gestion du port de Campoloro,* uvedené vyššie.

([40]) Štátna rada, 30. november 1923, Zb. s. 789.

(*) Časti tohto textu sa vypustili, aby sa zaručilo, že nebude zverejnená žiadna dôverná informácia. Tieto časti sú vyznačené bodkami v hranatej zátvorke, za ktorou nasleduje hviezdička.

([41]) Oznámenie Komisie o uplatňovaní článkov 87 a 88 Zmluvy o ES na štátnu pomoc vo forme záruk, Ú. v. ES C 71, 11.3.2000, s. 14.

([42]) Podľa francúzskych orgánov je splnenie týchto dvoch kritérií dostatočné, ale nie nevyhnutné na vylúčenie existencie akejkoľvek výhody. Predovšetkým je nesprávne sa domnievať, že uvádzaná existencia pochybnosti o postupe uplatniteľnom v prípade platobnej neschopnosti sa môže prejaviť lepšími podmienkami financovania.

([43]) Článok L. 643-11 Obchodného zákonníka.

([44]) „Category 1: equalization of ratings with those of the state owner. This first category includes those entities […], generally loss making or with poor financial profiles, and extremely unlikely to be privatized… given the nature of their activity, as well as their home country's economic, social and political environment. None of the postal companies currently rated by Standard & Poor's falls into this category […]."

([45]) „Category 2: notching down with respect to the state owner's rating. […] La Poste and Poste Italiane currently fall within this category."

([46]) „Category 3: notching up from the postal entity's stand-alone rating. […] The entity's postal activities are still a key public service, but the clear aim of the entity is to achieve a high level of operational and financial independence, either through privatization or commercial autonomy (state ownership, but independent management) […]."

([47]) „Standard & Poor's Ratings Services lowered its counterparty credit […] ratings on French issuer AGF […] to „A" from „A+" […], following a review of AGF's parent, the Munich-based Allianz group (AA–/Negative/A–1+). […] The downgrade of AGF, the holding company, is not specific to any issues within the French franchise and generally reflects the Allianz group's financial leverage and fixed-charge coverage, which are increasingly aggressive relative to the group's ratings and are a result of the group's weakened consolidated capital base and reduced earnings."

([48]) „the ratings also take into account the unchallenged status of both it and its parent, Germany-based Volkswagen Financial Services AG (VWFS), as core and captive finance entities to VW" et „the ratings on VW Bank could moderately diverge (generally not more than one notch) from the ratings on VW or VWFS; currently only its outlook differs."

([49]) „the ratings on Germany-based Volkswagen Financial Services AG (VWFS) are based on its unchallenged status as a core subsidiary of German automaker Volkswagen AG (VW; A–/Negative/A–2) and reflect its strategic importance for and close operational integration into its parent."

([50]) „rating podniku, ktorý je príjemcom rozsiahlej štátnej podpory …, sa môže znížiť o dve triedy, pokiaľ sa finančné väzby medzi uvedenou spoločnosťou a štátom môžu strednodobo a dlhodobo vyvíjať."

([51]) Podobne, podľa francúzskych orgánov „silná podpora štátu", o ktorej sa Komisia zmieňuje v odôvodnení 84 rozhodnutia o začatí konania, nesúvisí s právnym postavením podniku alebo akýmkoľvek záručným mechanizmom, ale odkazuje na rozhodnutia, akými sú zriadenie La Banque Postale, alebo reforma financovania dôchodkov, ktorých cieľom je poskytnúť podniku La Poste prostriedky na rozvoj na základe rovnosti s jeho konkurentmi a „at arm's length" so štátom. Niektoré z týchto opatrení však samy predstavujú štátnu pomoc značnej výšky (pozri najmä rozhodnutie Komisie 10. decembra 2007 o reforme spôsobu financovania dôchodkov štátnych zamestnancov spoločnosti La Poste). Nemôžu byť preto ukazovateľom záujmu na rozvoji podniku La Poste zo strany štátu za podmienok „at arm's length".

([52]) „a change in the group's ownership structure would lead Standard & Poor's to shift to a bottom-up rating approach, focusing more on LP's stand-alone business and financial profiles. This rating approach may not necessarily translate into rating changes given the expected improvement in LP's stand-alone situation in the coming years."

([53]) „The ratings could come under pressure if the group significantly underperforms its operational and financial trajectory at the dawn of full postal deregulation, or if an ownership changes occur sooner than we expect."

([54]) „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides LP with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized."

([55]) „The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins LP's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions."

([56]) Podľa francúzskych orgánov bol *spread* nad „*mid swap*" (trhová úroková sadzba) 12 bázických bodov v prípade emisie s 15-ročnou splatnosťou (t. j. 33 bázických bodov nad obligáciami štátnej pokladnice) a 4 bázické body v prípade emisie so 7-ročnou splatnosťou. Na porovnanie francúzske orgány uvádzajú, že predchádzajúce vypísanie pôžičky zaručenej dlhopismi, ktoré sa uskutočnilo v roku 2004, sa vzťahovalo na dlhopisy so splatnosťou 15 rokov vo výške 580 miliónov EUR a viedlo k *spreadu* 8 bázických bodov nad *mid swap*. *Mid swap* je prostredná hodnota medzi poskytnutou sadzbou a sadzbou navrhnutou bankami v danom okamihu pre ich medzibankové swapy podľa splatnosti, to znamená pevná sadzba, ktorú je banka pripravená vymeniť spravidla za 6-mesačný Euribor. Táto sadzba predstavuje trhovú referenčnú sadzbu najmä pre emisie dlhopisov.

([57]) Vyhláška č. 81-501. V čase, keď francúzske orgány predložili svoj návrh, bola vykonávacou vyhláškou vyhláška č. 81-501 z 12. mája 1981, prijatá na účely vykonávania zákona zo 16. júla 1980 o pravidelnom penále ukladanom v správnych veciach a o výkone súdnych rozhodnutí právnickými osobami verejného práva a týkajúca sa „sekcie pre správy a štúdie" Štátnej rady.

([58]) Štátna rada, 16. november 1998, prípad *Sille*: „Keďže v prvom rade ako rozhodli prví sudcovia, aj keď sa možno domáhať zodpovednosti aj bez zavinenia zo strany verejnej moci na základe zásady rovnosti občanov pred verejnými bremenami, v prípade, že opatrenie prijaté zákonným spôsobom spôsobí fyzickej alebo právnickej osobe osobitnú škodu určitej závažnosti, v tomto prípade tomu tak nie je, pretože p. Sille ako odborník na nehnuteľnosti nemohol nepoznať riziká, ktoré sú nevyhnutne spojené s uskutočňovaním realitného programu, akým je program, ktorý bol navrhnutý v tomto prípade a na uskutočnenie ktorého bolo potrebné najmä zmeniť a doplniť ustanovenia plánu zástavby a získať súhlas mestskej rady, pretože p. Sille iste obvykle počítal s možnosťou, že pri záporných výsledkoch verejnej ankety a odpore voči projektu obec od tohto projektu upustí; keďže vzal toto riziko na seba s plnou znalosťou veci, nemôže na podporu veci tvrdiť, že utrpel neobvyklú škodu a obec musí znášať nákladné dôsledky, ktoré pre ňu vyplývajú z upustenia od projektu."

([59]) Štátna rada, 10. júla 1996, prípad *Meunier*: „Domnievajúc sa, že z výberu alternatívy zriadiť obchod na takom mieste a z listu starostu o možných pohyboch pôdy vyplynulo, že dotknutý so znalosťou veci prijal riziká nestabilnosti pôdy, ktorým bol jeho podnik vystavený, vydal odvolací správny súd zvrchované rozhodnutie. Tým, že súd sa domnieva, že škoda vyplývajúca zo situácie, ktorej sa dotknutý vedome vystavoval, mu nezakladá nárok na náhradu škody, neobišiel predpisy upravujúce zodpovednosť osôb verejného práva."

([60]) Podrobnejšie pozri v odôvodneniach 11 až 13 rozhodnutia o začatí konania.

([61]) Ú. v. EÚ C 155, 20.6.2008, s. 10.

([62]) Pozri bod 3.1.1.A tohto rozhodnutia.

([63]) Pozri poznámku pod čiarou č. 29.

([64]) Pozri poznámku pod čiarou č. 30.

([65]) Pozri odôvodnenie 110 rozhodnutia Ústavnej rady č. 2001-448 z 25. júla 2001: „So zreteľom na to, že hoci článok 61 mohol na základe článku 34 ústavy ustanoviť povinnosť povoliť v rozpočtovom zákone v lehote do troch rokov všetky záruky poskytované štátom, aby zabezpečil prehľadnosť jeho finančných záväzkov, sankcia za prípadnú neexistenciu povolenia nemôže spôsobiť neplatnosť dotknutých záruk; keďže takýto dôsledok by mohol porušiť rovnosť pred verejnými bremenami a v prípade osobitne závažnej škody vlastnícke právo; keďže celkovo z parlamentných prác vyplýva, že cieľom článku 61 je zabezpečiť informovanosť parlamentu o zárukách poskytnutých štátom a nie postihnúť neplatnosťou tie, ktoré boli poskytnuté v minulosti a neboli povolené v stanovených lehotách; keďže za týchto okolností článok 61 nie je v rozpore s ústavou."

([66]) Odôvodnenie uvedené v predchádzajúcej poznámke pod čiarou.

([67]) Rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. júna 2008, *SIC/Komisia*, T-442/03, Zb. 2008, s. II-1161, body 124 až 127). Pozri aj oznámenie o zárukách.

([68]) Pozri odseky 62 až 68 oznámenia francúzskych orgánov z 23. januára 2008.

([69]) Pozri poznámku pod čiarou č. 34.

([70]) Bod 4.1.1.A písm. b) podbod 3 tohto rozhodnutia.

([71]) Pozri poznámku pod čiarou č. 39 rozhodnutia o začatí konania. Poznámka nie je uverejnená, ale bola spomenutá v správe za rok 1995.

([72]) Túto časť komentára zverejnili zapisovatelia správy za rok 1995 (s. 219).

([73]) Oznámenie francúzskych orgánov zaslané Komisii 9. septembra 2008.

([74]) Pozri bod 5 prílohy k tomuto oznámeniu, v ktorom sa uvádzajú rôzne akty ako napríklad „list ministra alebo akýkoľvek iný základ".

([75]) Pripomeňme, že rozsudok o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku bez sankcie po skončení súdneho konania prináša so sebou zákaz pre veriteľa opäť podať žalobu: o svoju pohľadávku teda definitívne prišiel.

([76]) Pozri odôvodnenie 147 tohto rozhodnutia.

([77]) Ustanovenia uplatniteľných právnych textov, zákona zo 16. júla 1980, vyhlášky z 20. mája 2008, ktorou sa nahrádza vyhláška z 12. mája 1981, a obežníka zo 16. októbra 1989, boli uvedené v časti tohto rozhodnutia týkajúcej sa opisu opatrenia.

([78]) Pozri bod 3.1.1.B písm. a) podbod 1 tohto rozhodnutia, ktorý odkazuje na bod IV A 1, s. 19 – 20, listu francúzskych orgánov z 23. januára 2008.

([79]) Ako totiž zdôrazňuje expert Komisie, ak sú prostriedky verejnej inštitúcie nedostatočné, dozorný orgán má obmedzené možnosti postarať sa o situáciu. Potrebné zdroje musia najprv pochádzať z existujúcich zdrojov vyčlenených na iné výdavky a nevyčlenených na splatenie dlhu. Potom môžu pochádzať z predaja majetku alebo zvýšenia sadzieb, ak tieto postupy pripadajú do úvahy. Verejná inštitúcia si tiež môže dojednať pôžičku. Ak však týchto niekoľko možností nepripadá do úvahy, zostáva iba riešenie grantu od štátu – akcionára.

([80]) Pokiaľ neexistuje požiadavka nepretržitosti verejnej služby.

([81]) Správa experta, bod I.2.A.2, s. 18.

([82]) Článok L. 620-1 Obchodného zákonníka.

([83]) V článku L. 640-1 Obchodného zákonníka sa stanovuje: „Zavádza sa postup súdnej likvidácie dostupný každému dlžníkovi uvedenému v článku L. 640-2, ktorý sa nachádza v platobnej neschopnosti a v ktorého prípade nie je zjavne možné súdne vyrovnanie."

([84]) Majetok podniku La Poste sa preradil do nižšej kategórie zákonom z 11. decembra 2001, tzv. zákonom MURCEF. Tento zákon však ustanovuje, že „keď podmienky predaja alebo vkladu majetku ohrozujú riadne plnenie povinností zo strany podniku La Poste, ktoré má podľa zákonov a iných právnych predpisov, alebo povinností prijatých v rámci jeho zmluvy o pláne reštrukturalizácie…, štát sa postaví proti predaju alebo vkladu alebo ich uskutočnenie podmieni tým, že sa nesmú dotknúť riadneho plnenia uvedených povinností".

([85]) Tarify za služby patriace do vyhradeného odvetvia schvaľuje ARCEP, poštový regulačný orgán. Tarify za služby patriace do globálneho odvetvia reguluje ARCEP.

([86]) Pozri bod 4.1.1.A písm. b) podbod 3 tohto rozhodnutia.

([87]) Pozri odsek 112 a 113 oznámenia francúzskych orgánov zaslaného 23. januára 2008.

([88]) Pozri bod 4.1.1.A písm. b) podbod 3 tohto rozhodnutia.

([89]) Podľa francúzskeho regulačného orgánu (ARCEP) pokrýva rozsah regulácie činnosti poštových služieb, ktoré zahŕňajú vyberanie, triedenie, zasielanie a doručovanie poštových zásielok v rámci pravidelných rozvážok. Nevzťahuje sa na doručovanie reklamných materiálov bez uvedeného adresáta, pochôdzok v mestách a expresnú dopravu.

([90]) Pozri strategickú prezentáciu ročného plánu výkonnosti.

([91]) Viac podrobností o stanovisku francúzskych orgánov pozri najmä v bode 3.1.1.B. písm. a) podbode 2 tohto rozhodnutia.

([92]) Odvolací správny súd, Lyon, 6. jún 1996, *Société fermière de Campoloro*, č. 95LY00935.

([93]) P. Bon, pozri poznámku pod čiarou č. 37.

([94]) Pozri poznámku pod čiarou č. 37.

([95]) Pozri poznámku pod čiarou č. 34.

([96]) Č. 57516/00.

([97]) Séria A č. 37.

([98]) Pozri oznámenie zaslané 27. októbra 2009.

([99]) Štátna rada, 29. december 2004, *Société d'aménagement des coteaux de Saint-Blaine*, č. 257804: odškodnenie za verejnoprospešné vecné bremená je možné vtedy, keď vlastník nesie osobitné a nadmerne veľké bremeno nad rámec sledovaného cieľa všeobecného záujmu.
Odvolací správny súd, Bordeaux 14. októbra 2003, pán a pani Claude X., č. 99BX01530: prerušenie automobilovej premávky na obecných cestách poškodených následkom zosuvu pôdy môže uviaznutému majiteľovi spôsobiť neobvyklú a osobitnú škodu. Správny sudca sa predovšetkým domnieva, že doba trvania škody (premávka bola prerušená na 7 mesiacov realizácie prác) spôsobuje neobvyklý charakter a osobitosť škody, ktorá presahuje bremená, ktoré môžu dvaja užívatelia verejnej cesty obvykle znášať, a v dôsledku toho musí byť nahradená.
Správny súd, Montpellier, 23. júna 1999, p. Van der Velden, č. 97-03716: definitívne uzavretie kempu z dôvodu veľkého povodňového rizika spôsobilo majiteľovi neobvyklú a osobitnú škodu, na základe ktorej má nárok na náhradu škody, pretože toto uzavretie spôsobilo ukončenie jedinej zárobkovej činnosti dotknutého a celkovú stratu živnosti.

([100]) Pojem „právny omyl, ktorý môže mať právne účinky“, súvisí s teóriou fikcie. Podľa právnického slovníka Cornu je fikcia „aspekt – úmyselne alebo neúmyselne – vyplývajúci zo spojenia vonkajších príznakov, ktorými sa bežne prejavuje stav, funkcia (postavenie splnomocnenca, dediča, vlastníka…) a ktoré vyvolávajú domnienku, že osoba vyznačujúca sa týmito príznakmi je skutočne v tomto postavení alebo v tejto funkcii“. Teória fikcie je „pretoriónskou teóriou, v zmysle ktorej stačí obyčajná domnienka na to, aby nastali účinky voči tretím osobám, ktoré v dôsledku právneho omylu ignorovali realitu“. Teória fikcie sa používa v judikatúre a dokonca viedla k veľmi slávnym riešeniam (ESĽP, 7. jún 2001, Kress). Používa sa v súkromnom práve v prípade, že je potrebné zabezpečiť, aby nastali právne účinky zmluvy, ktorej zmluvná strana sa plným právom spoľahla iba na domnienku. Môžeme uviesť aj príklad fiktívneho bydliska, alebo vo verejnom práve príklad štátnych úradníkov *de facto*, ktorých rozhodnutia môžu byť regulárne. Má tú výhodu, že uľahčuje dôkaz o existencii právneho charakteristického znaku alebo právneho účinku v prípade, že žiadny dokument výslovne a explicitne nepotvrdzuje jeho existenciu.

([101]) Rozlíšenie uskutočnené na základe rozpracovania tézy S. Carpi-Petita, Právne nástupníctvo v správnom práve, PUR, 2006.

([102]) Vyplýva to z rozsudku z 15. júla 2002 (Úradný vestník Francúzskej republiky z 23. júla 2002), ktorým sa stanovujú pravidlá likvidácie *Université thématique d'Agen* (tematická univerzita v Agene), v ktorého článku 1 sa uvádza, že likvidátor má za úlohu „navrhnúť ministrovi zodpovednému za vysoké školstvo rozdelenie majetku, pohľadávok, dlhov a konečného likvidačného zostatku existujúceho po skončení likvidačného obdobia medzi univerzity Bordeaux I a Bordeaux IV.“

([103]) — Vyhláška č. 53-404 z 11. mája 1953 o likvidácii *Caisse de compensation pour la décentralisation de l'industrie aéronautique* (Clearingová pokladnica pre decentralizáciu leteckého priemyslu), Úradný vestník Francúzskej republiky, 12. mája 1953, článok 3: „podľa článku 7 uvedenej vyhlášky z 24. mája 1938 sa zariadenia a vybavenie patriace pokladnici, ako aj čiastky, ktoré budú po vyrovnaní dlhu použiteľné, stanú vlastníctvom štátu“ (tu je zjavné, že zostatok je kladný).

— Vyhláška č. 75-926 zo 6. októbra 1975 o zrušení *Bourse d'échanges de logements* (Burza výmeny bytov), článok 2: peňažné prevody na účely splatenia dlhov v rámci vymáhania dlhov a likvidácie majetku burzy na výmenu bytov, ako aj v relevantných prípadoch žaloby tak navrhovateľa, ako aj odporcu, ktoré sa jej týkajú, budú spadať pod právomoc ministra hospodárstva a financií. Účtovanie sa bude vykonávať na osobitnom účte štátnej pokladnice 904.14 s názvom „Likvidácia verejných inštitúcií štátu, pomocných organizácií verejnej správy alebo profesijných organizácií a rôzne iné likvidácie“.

— Vyhláška č. 81-1009 z 12. novembra 1981 o zrušení vzdelávacej inštitúcie *Institut Auguste Comte pour l'étude des sciences et de l'action* (Inštitút teoretických a empirických štúdií Augusta Comta): prípadná likvidačná dividenda je vyhradená štátu.

— Vyhláška č. 83-1185 z 27. decembra 1983, ktorým sa ruší verejná inštitúcia zodpovedná za územný plánovanie nového mesta *Lille-Est*: „aktíva a pasíva verejnej inštitúcie pre územné plánovanie nového mesta *Lille-Est* sa k tomuto dátumu prevedú na mestskú samosprávu *Lille* za podmienok stanovených v uvedenom dohovore z 5. decembra 1983, s výnimkou majetku vymenovaného v prílohe k tejto vyhláške, ktorý sa prevedie na inštitút výskumu v oblasti dopravy.“

— Vyhláška č. 83-1263 z 30. decembra 1983 o zrušení *Service national d'examen des permis de conduire* (Štátneho úradu na overovanie vodičských preukazov): transakcie sa zaznamenávajú na osobitnom účte štátnej pokladnice „likvidácia verejných inštitúcií“.

— Vyhláška č. 87-590 z 30. júna 1987, ktorou sa stanovujú podmienky likvidácie *Centre mondial informatiques et ressources humaines*(Svetové centrum pre informatiku a ľudské zdroje), článok 1: „od 1. júla 1987, dátumu zrušenia Centre mondial informatiques et ressources humaines – CMIRH, sa hnuteľný majetok a práva a povinnosti tejto inštitúcie prevádzajú na štát.“

— Vyhláška zo 17. novembra 1987 o zrušení *Centre d'études des systèmes et technologies avancées*, CESTA (Stredisko pre výskum vyspelých systémov a technológií) (Úradný vestník Francúzskej republiky z 18. novembra 1987) a vyhláška č. 87-1167 z 31. decembra 1987, ktorou sa stanovujú podmienky jeho likvidácie, článok 1: „majetok, práva a povinnosti *Centre d'études des systèmes et technologies avancées* sa prevádzajú na štát počínajúc 1. januárom 1988, dátumom zrušenia tejto inštitúcie.“

— Rozsudok z 28. septembra 1988, ktorým sa stanovujú podmienky ukončenia likvidácie *Agence de l'informatique* (Agentúra pre informatiku) (Úradný vestník Francúzskej republiky z 23. decembra 1988): likvidačné úkony zabezpečuje minister priemyslu a územného plánovania.

— Vyhláška č. 93-775 z 26. marca 1993 o zrušení verejnej inštitúcie nazývanej *Musée de la Poste* (poštové múzeum) (Úradný vestník Francúzskej republiky, 30. marca 1993): prevod práv a povinností na podnik La Poste.

— Vyhláška z 26. decembra 1996 o zrušení verejnej inštitúcie *Caisse française des matières premières* (Francúzska poisťovňa surovín) (Úradný vestník Francúzskej republiky z 29. decembra 2006): „majetok, práva a povinnosti tejto inštitúcie sa prevádzajú na štát“.

— Vyhláška č. 97-882 z 26. septembra 1997 o likvidácii verejnej inštitúcie *Centre de conférences international de Paris*(Medzinárodné konferenčné centrum v Paríži): likvidačný zostatok sa prevedie na štát.

— Vyhláška č. 99-1151 z 29. decembra 1999 o zrušení verejnej inštitúcie *Musée national de la Légion d'honneur*(Národné múzeum Radu Čestnej légie), článok 2: „úlohy, ako aj majetok, práva a povinnosti tejto verejnej inštitúcie sa od tohto dátumu prevádzajú na Ordre national de la légion d'honneur“.

— Vyhláška č. 2000-1126 z 22. novembra 2000 o prevode likvidačného zostatku z verejnej inštitúcie pre územné plánovanie nového mesta Vaudreuil: likvidačný zostatok sa prevádza do štátneho rozpočtu a v článku 2 sa spresňuje, že „práva a povinnosti plynúce z činnosti inštitúcie alebo počas obdobia likvidácie, ktoré na konci likvidačného obdobia nie sú známe, sa prevedú na štát“.

— Vyhláška č. 2001-1383 z 31. decembra 2001 o zrušení verejnej inštitúcie pre územné plánovanie brehov rieky *Etang de Berre*: v článku 6 sa uvádza, že vyhláškou sa určí prevod na štát aktívnych a pasívnych položiek existujúcich po uzavretí likvidačného účtu, ako aj práv a povinností plynúcich z činnosti alebo počas likvidačného obdobia, ktoré na konci tohto obdobia nie sú známe. Vyhláškou č. 2004-234 zo 17. marca 2004 o rôznych ustanoveniach týkajúcich sa likvidácie verejnej organizácie pre územné plánovanie brehov rieky Etang de Berre sa prenášajú na štát „spory vzniknuté v súvislosti s činnosťou“.

— Vyhláška z 29. apríla 2004 o zrušení zmiešaného syndikátu pre rozvoj priemyselnej a prístavnej zóny v Eure-Calvados (Úradný vestník Francúzskej republiky zo 6. mája 2004), článok 4: „finančné záväzky existujúce ku dňu likvidácie syndikátu sa rozdelia medzi jeho členov v súlade s jeho stanovami“.

([104]) S. Carpi-Petit, *Právne nástupníctvo v správnom práve*, PUR, 2006.

([105]) — Rozsudok z 24. februára 2004 o zrušení kamenno-uhoľných baní *Houillères de bassin du centre et du Midi* (Úradný vestník Francúzskej republiky z 28. februára 2004): prevod činností, majetku, práv a povinností na *Charbonnage de France*.
— Nariadenie č. 59-80 zo 7. januára 1959 o reorganizácii daňových tabakových a zápalkových monopolov: zriadenie verejnej inštitúcie SEITA s dotáciou.
— Vyhláška č. 65-116 zo 17. decembra 1965 o zoskupení *Régie autonome des pétroles a Bureau de recherches du pétrole:* „všetok majetok, všetky práva a povinnosti *Régie autonome des pétroles a Bureau de recherches de pétrole* sa automaticky prevádzajú na *Entreprise de recherches et d'activités pétrolières*."
— Vyhláška č. 67-796 o zoskupení *Mines domaniales de potasse d'Alsace* a *Office national industriel de l'Azote*, článok 2: „všetok majetok, práva a povinnosti zoskupenia *Mines domaniales de potasse d'Alsace* a *Office national industriel de l'azote* sa automaticky prevádza na podnik *Entreprise minière et chimique*."
— Vyhláška č. 68-369 zo 16. apríla 1968 o zlúčení *Houillères du bassin du centre et du midi:* „všetok majetok, všetky práva a povinnosti takto zrušených kamenno-uhoľných baní sa automaticky prevádzajú na *Houillères du bassin du centre et du midi*."
— Vyhláška č. 69-69 z 24. januára 1969 o prevode ORTF: „od 1. januára 1969 sa hnuteľný a nehnuteľný majetok, práva a povinnosti *Office de coopération radiophonique* prevádzajú na ORTF".
— Vyhláška č. 93-1176 z 13. októbra 1993 o zrušení verejnej inštitúcie *Opéra de la Bastille*, článok 2 „majetok, práva a povinnosti verejnej inštitúcie *Opéra de la Bastille* sa prevádzajú na verejnú inštitúciu *Parc de La Villette*."
— Vyhláška č. 2000-1294 z 26. decembra 2000 o zrušení verejnej inštitúcie pre územné plánovanie nového mesta Evry a prevode jej práv a povinností na agentúru *Agence foncière et technique de la région parisienne*, článok 2: „aktíva a pasíva *Etablissement public chargé de l'aménagement de la ville nouvelle d'Evry* sa k tomuto dátumu prevádzajú na *Agence foncière et technique de la région parisienne*" … „preberá na seba všetky práva a povinnosti súvisiace s činnosťou, ktorú vykonáva verejná inštitúcia."
— Vyhláška č. 2004-103 z 30. januára 2004 o *Ubifrance*, francúzskej agentúre pre medzinárodný rozvoj podnikov: „prevod na *Ubifrance* … práv, povinností a nehnuteľného a hnuteľného majetku podniku *Centre français du commerce extérieur*".
— Zákon č. 2004-105 z 3. februára 2004 o zriadení agentúry *Agence nationale pour la garantie des droits des mineurs*, článok 6: „S výhradou zrušenia združenia s názvom *Association nationale de gestion des retraités des Charbonnages de France et des Houillères de bassin ainsi que de leurs ayants droit* sa uznesením jeho valného zhromaždenia prevádzajú majetok, práva a povinnosti tohto združeniana *Agence nationale pour la garantie des droits des mineurs*."
— Vyhláška č. 2004-186 z 26. februára 2004 týkajúca sa zriadenia univerzity Université en sciences des organisations et de la décision *Paris-Dauphine* „majetok, práva a povinnosti univerzity *Université Paris IX* sa prevádzajú na *Université Paris-Dauphine*."

([106]) — Zákon č. 80-495 z 2. júla 1980 o zmene štatútu služby priemyselného tabakového a zápalkárskeho podniku: článok 2 „majetok podniku priemyselnej a obchodnej povahy *Service d'exploitation industriel des tabacs et allumettes* sa vkladá do spoločnosti zriadenej týmto zákonom podľa pravidiel stanovených príslušným orgánom."
— Pozri aj vyhlášku č. 80-1025 z 19. decembra 1980 o vkladoch vo forme majetku, práv a povinností inštitúcie Caisse nationale des marchés de l'Etat, des collectivités et établissements publics do spoločnosti CEPME.
— Zákon č. 88-50 z 18. januára 1988 o zlúčení inštitúcie *Caisse nationale de crédit agricole*, článok 1: „Majetok inštitúcie *Caisse nationale de crédit agricole* a majetok fondu *Fonds commun de garantie* sa prevádzajú na spoločnosť ustanovenú v prvom odseku tohto článku, ktorá je majiteľom všetkých práv a povinností inštitúcií *Caisse nationale* a *Fonds commun de garantie* vrátane súvisiacich záruk a zaistení."
— Vyhláška z 19. apríla 1989, ktorou sa povoľuje inštitúcii *Centre d'études des systèmes d'information des administrations* vykonať vklad vo forme všetkého svojho majetku, práv a povinností na akciovú spoločnosť *Cesia* a o zrušení tejto inštitúcie.
— Zákon č. 92-665 zo 16. júla 1992 o prispôsobení právnych predpisov v oblasti poistenia a poskytovania úverov európskemu jednotnému trhu: vklad do akciovej spoločnosti všetkého majetku, práv a povinností podniku so statusom EPIC *Caisse nationale de prévoyance*.
— Vyhláška č. 2001-1213 z 19. decembra 2001, ktorou sa verejnej inštitúcii štátu s názvom *Agence pour la diffusion de l'information technologique* povoľuje uskutočniť vklad jej majetku do akciovej spoločnosti s rovnakým názvom, o zrušení tejto verejnej inštitúcie a o presune tejto spoločnosti do súkromného sektora.

([107]) Možno sa odvolať na príklad operácie zrušenia inštitúcie *Caisse nationale des marchés de l'Etat, des collectivités et établissements publics*: vyhláškou č. 80-1025 z 19. decembra 1980 sa stanovuje, že majetok, práva a povinnosti verejnej inštitúcie sa vkladajú do akciovej spoločnosti (CEPME) a verejná inštitúcia dostáva výmenou za to akcie. Ďalej sa vyhláškou č. 80-1076 z 23. decembra 1980 ruší verejná inštitúcia a jej majetok sa prevádza na štát. Rovnaký mechanizmus sa zavádza na účely zrušenia inštitúcie *Agence pour la diffusion de l'information technologique* (vyhláška č. 2001-1213 z 19. decembra 2001).

([108]) „Verejné inštitúcie“, J-cl. admi. fasc. 135, 2007.

([109]) Napríklad zákon č. 80-495 z 2. júla 1980 o transformácii inštitúcie *Service d'exploitation des tabacs et allumettes* na štátnu spoločnosť; zákon č. 96-660 z 26. júla 1996 o štátnom podniku *France Télécom*, článok 1: „Právnická osoba verejného práva *France Télécom* uvedená v článku 1 sa mení od 31. decembra 1996 na štátny podnik s názvom *France Télécom*, v ktorom štát priamo vlastní viac ako polovicu základného imania“; „Majetok, práva a povinnosti právnickej osoby verejného práva *France Télécom* sa automaticky prevádzajú k 31. decembru 1996 na štátny podnik *France Télécom*“. Tento postup je zjavne jediným postupom, o ktorom sa dá uvažovať v prípade, že sa úrad štátu s dodatkovým rozpočtom „transformuje“ na spoločnosť podľa súkromného práva. Zákon č. 93-1419 z 31. decembra 1993 o *Imprimerie nationale*, článok 1: „Všetky práva, všetok majetok a všetky povinnosti štátu spojené s inštitúcie poslaním služieb, na ktoré sa vzťahuje dodatkový rozpočet inštitúcie *Imprimerie nationale*, sa vkladajú do štátnej spoločnosti s názvom *Imprimerie nationale*“; novšie článok 78 pozmeňujúceho rozpočtového zákona na rok 2001, č. 2001-1276 z 28. decembra 2001, ktorým sa úrad v pôsobnosti štátu DCN transformuje na akciovú spoločnosť a zároveň sa do spoločnosti vkladajú práva, majetok a povinnosti štátu týkajúce sa služby.

([110]) Rovnaký postup uplatnil v prípade ADP zákon č. 2005-357 z 20. apríla 2005 o letiskách, článok 1: „Verejná inštitúcia *Aéroports de Paris* sa transformuje na akciovú spoločnosť. Táto transformácia nemá za následok ani vytvorenie novej právnickej osoby, a nemá ani následok na právnu úpravu, ktorej podliehajú zamestnanci.“

([111]) G. Cornu, *Vocabulaire juridique* (Právnický slovník), PUF.

([112]) Pozri S. Carpi-Petit, *Právne nástupníctvo v správnom práve*, uvedené vyššie, s. 207.

([113]) Pozri poznámku pod čiarou č. 61.

([114]) Rozsudok Súdu prvého stupňa, *EPAC/Komisia*, spojené veci T-204/97 a T-270/97, Zb. 2000, s. II-2267, body 80 a 81).

([115]) Finančný rating je záväzným návodom na financovanie podnikov na kapitálových trhoch; okrem iného sa čoraz častejšie používa ako odporúčanie pre bankové pôžičky. V tejto súvislosti pozri poznámku pod čiarou č. 46 rozhodnutia o zaatí konania.

([116]) Ide o Standard & Poor's a Fitch, dve najvýznamnejšie svetové ratingové agentúry.

([117]) Výňatok z „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“ Standard and Poor's, 22. november 2004: „La Poste's legal status, which ensures a last-recourse sovereign guarantee, confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France on its obligations“.

([118]) Výňatok z „Ratings direct“ týkajúci sa podniku La Poste, S & P, 3. apríl 2007, originál v angličtine.

([119]) Pozri bod 1.2 druhú a štvrtú zarážku oznámenia o zárukách.

([120]) Pozri článok *Fitch potvrdzuje rating „AA“ udelený podniku La Poste*, Fitch Ratings, Paríž/Londýn, 4. september 2009.

([121]) Pozri odôvodnenie 2 tohto rozhodnutia.

([122]) Výňatok z „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“. Standard and Poor's, 22. november 2004: „Category 2: notching down with respect to the state owner's ratings. The second category includes those entities that, while autonomous in their operations, are largely public-policy-based institutions, still in receipt of substantial direct or indirect financial backing from the State. There is, however, a high level of uncertainty surrounding the level and/or timeliness of this state support. A top-down approach that assumes notching down from the sovereign rating by up to two categories (six notches) applies to such postal entities. La Poste and Poste Italiane currently fall within this category“.

([123]) Výňatok z „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“. Standard and Poor's, 22. november 2004: „Unlike the credit quality of companies that operate in a commercial manner at arm's length from the government, like SingPost, Deutsche Post or TPG, a major factor underpinning La Poste's robust credit quality is its extremely strong State support. La Poste's legal status confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France (AAAA/Stable/A–1+) on its obligations“.

([124]) Posledné zníženie ratingovej známky podniku La Poste sa uskutočnilo 21. januára 2009, krátko po tom, čo prezident Francúzskej republiky oznámil transformáciu podniku La Poste na akciovú spoločnosť: ratingová známka podniku La Poste sa znížila na A+, čo ešte raz potvrdzuje, že za inak nezmenených okolností právne postavenie La Poste ako verejného subjektu má skutočne veľký vplyv na rating.

([125]) Výňatok z „Ratings direct“ týkajúci sa podniku La Poste, S & P, 3. apríl 2007: „S & P continues to follow a top-down rating methodology for La Poste – which allows for a governement supported entity to be rated by up to two categories below the sovereign- as we expect the French state to remain La Poste's 100 % shareholder in the medium term. The ratings nevertheless already factor in the long-term likelihood of a change in the group's capital structure, which would require a change in its current *établissement public* legal status and result in the loss of the state's ultimate guarantee on LP's financial obligations, the elimination of which was recently recommended by the European Commission“.

([126]) Výňatok z „Ratings direct“ týkajúci sa podniku La Poste, S & P, 3. apríl 2007: „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides La Poste with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized. The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins La Poste's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions“.

([127]) Výňatok z „ADP news“ z 21. januára 2009: „S & P lowers ratings on La Poste with negative Outlook“ … „The announced legal status and ownership change will give the company a greater autonomy from the government, which is why its rating has a four-notch differential with the rating on the Republic of France, rated AAA/A–1 + with a „stable“ outlook. S & P's „negative“ outlook reflects concerns that the changes in the company's legal status and ownership, likely to take place in the next two years as part of a capital hike, could pressure the ratings. These initiatives could limit the government's ability to provide the postal operator with exceptional support without improving its standalone profile in the short term, as the capital hike should not decrease La Poste's debt relative to its cash generation“.

([128]) Pozri odsek 197 pripomienok Francúzska zaslaných 23. januára 2008.

([129]) „Rating Government-Related Entities: A Primer“. Standard and Poor's. 14. jún 2006.

([130]) Pozri aj „Ratings direct“ týkajúci sa La Poste, S & P, 3. apríla 2007: „The entities' credit standing is linked to that of the government, but ratings can be notched down from those on the State by up to two categories as the financial links between these companies and the state may be increasingly subject to change in the medium or long term“ … (Podpisové oprávnenie subjektov je spojené s podpisovým oprávnením vlády, ale ratingy sa môžu znížiť o dve triedy, pokiaľ sa finančné väzby medzi uvedeným podnikom a štátom môžu strednodobo alebo dlhodobo vyvíjať).

([131]) Výňatok z „Ratings direct“ týkajúci sa La Poste, S & P, 3. apríla 2007: „In 1991, La Poste became an independent publicly owned entity with Etablissement Public status, which ensures La Poste an ultimate State guarantee on its obligations, but not a timely and explicit guarantee as reflected by the rating differentiation between La Poste and the Republic of France“.

([132]) Výňatok z „Ratings direct“ týkajúci sa La Poste, S & P, 3. apríla 2007: „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides La Poste with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized. The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins La Poste's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions“.

([133]) Výňatok z „Ratings direct“ týkajúci sa La Poste, S & P, 3. apríla 2007: „A change in the group's ownership structure would lead Standard and Poor's to shift to a bottom-up rating approach, focusing more on La Poste's stand-alone business and financial profiles. This rating approach may not necessarily translate into rating changes given the expected improvement in La Poste's stand-alone situation in the coming years“ (Zmena v štruktúre vlastníctva skupiny by agentúru Standard and Poor's viedla k tomu, že by prešla k vzostupnej ratingovej stratégii s väčším zameraním sa na vlastný komerčný a finančný profil podniku La Poste. Táto ratingová stratégia by sa nevyhnutne neprejavila zmenou ratingu s ohľadom na očakávané zlepšenie skutočnej situácie podniku La Poste v nadchádzajúcich rokoch).

([134]) Výňatok z „Ratings direct“ týkajúci sa La Poste, S & P, 3. apríla 2007: „The ratings on La Poste could be downgraded, however, if state backing for the company were to weaken“ (ratingy podniku La Poste by sa však mohli znížiť, keby sa znížila podpora štátu pre tento podnik).

([135]) Pozri bod 3.2.1.D tohto rozhodnutia a časť V.4 pripomienok francúzskych orgánov predložených 23. januára 2008.

([136]) Časť V 4 a) pripomienok Francúzska zaslaných 23. januára 2008.

([137]) Pozri odsek 186 pripomienok Francúzska zaslaných 23. januára 2003.

([138]) Pozri tabuľku 1 v článku „Ratings direct“ týkajúcom sa podniku La Poste, S & P, 3. apríla 2007.

([139]) Výňatok z „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“, Standard and Poor's, 22. november 2004: „Unlike the credit quality of companies that operate in a commercial manner at arm's length from the government, like SingPost, Deutsche Post or TPG, a major factor underpinning La Poste's robust credit quality is its extremely strong State support. La Poste's legal status confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France (AAAA/Stable/A–1+) on its obligations“.

([140]) Pozri odsek 196 pripomienok Francúzska zaslaných 23. januára 2008.

([141]) Pozri odseky 198 – 200 pripomienok Francúzska zaslaných 23. januára 2008.

([142]) „International Postal Entities: Influence of government support on ratings", Standard and Poor's, 22. november 2004.

([143]) Výňatok z „Ratings direct" týkajúci sa La Poste, S & P, 3. apríl 2007: „The ratings nevertheless already factor in the long-term likelihood of a change in the group's capital structure, which would require a change in its current *établissement public* legal status and result in the loss of the state's ultimate guarantee on LP's financial obligations, the elimination of which was recently recommended by the European Commission". Na druhej strane zistené slabé stránky podniku La Poste zahŕňajú: „Likely capital structure change at company or bank level in the long term".

([144]) *Mid swap* je stredná hodnota medzi ponúknutou sadzbou a sadzbou navrhovanou bankami v danom okamihu pre ich medzibankové operácie podľa splatnosti, t. j. pevná sadzba, ktorú je banka ochotná vymeniť za spravidla 6-mesačný Euribor. Táto sadzba je referenčnou trhovou sadzbou najmä pre emisie dlhopisov.

([145]) Rozsudok Súdneho dvora zo 14. februára 1990, *Francúzsko/Komisia,* „Boussac", C-301/87, Zb. s. I-307, bod 33.

([146]) Rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. marca 2009, *TF1/Komisia,* T354/05, Zb. s. II-113, body 166 a 167.

([147]) Osobitne vo svojom rozhodnutí EDF (odsek 57 rozhodnutia Komisie 2005/145/ES zo 16. decembra 2003 týkajúceho sa štátnej pomoci, ktorú Francúzsko poskytlo spoločnosti EDF a odvetviu výroby elektriny a plynárenstva, Ú. v. EÚ L 49, 22.2.2005, s. 9) sa Komisia domnievala, že „fakt, že spoločnosť nemôže byť vystavená konkurznému konaniu alebo súdnej likvidácii, a teda nemôže zbankrotovať, je interpretovateľný ako všeobecná štátna záruka vzťahujúca sa na záväzky spoločnosti ako celok. Takáto záruka nemôže byť predmetom žiadneho odmeňovania podľa pravidiel trhu. Táto záruka, ktorej krytie nie je obmedzené ani časovo, ani finančne, predstavuje štátnu pomoc."

([148]) Pozri oznámenie o zárukách bod 2.1 tretí odsek.

([149]) Ú. v. ES L 15, 21.1.1998, s. 14.

([150]) Pozri napríklad rozhodnutie 2005/145/ES.

([151]) Pozri najmä bod 1.5 oznámenia o zárukách, ktoré potvrdzuje zásadu neutrality, ako aj bod 1.2, v ktorom sa vysvetľuje, že štátna záruka môže vyplynúť z jednoduchej skutočnosti, akou je právna forma (druhá a štvrtá zarážka tohto bodu).

([152]) Vec E 10/2000, *Anstaltslast und Gewährträgerhaftung,* bod 5 návrhu prospešných opatrení z 8. mája 2001. Dostupný na internetovej stránke Komisie: *http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2000/e010-00-1.pdf*

([153]) Pozri rozhodnutie 2005/145/ES.